

SEIPS VISEBOK

UDSEET GRATIS

FOR HJEMMET.

AV

DEN NORSKE AMERIKANINNE

H. ASCHERHANS & CO. FORL.
KRISTIANIA

En liten visebok

for

hjemmet

Utgitt av

Karl Seip

Syng naar du alene gaar!
Syng naar fler skal sammen bindes!
Uten sang er ingen vaar,
og i sang den siden mindes.

Syng dig sammen med dit folk!
gjennem det med hele Norden!
Bli saa siden selv en tolf
for den tro som din er vorden!

Bjørnson.

425de tusen

Printed in Norway

Oslo

Forlagt av H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard)

1929

Utfærdstrangen, — vikingers arv — har spredt nordmænd over hele verden.

I Amerika er der en norsk befolkning næsten like stor som i Norge.

Atlanterhavet skilte dem ad.

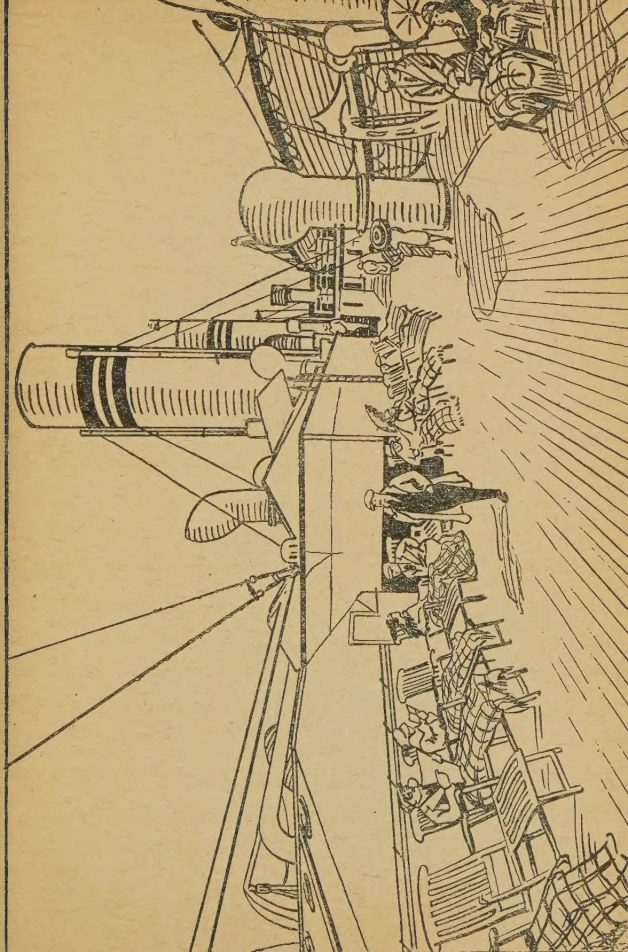

I alle nordmænds sind — som i Per Sivles — laa dog samlingstanken og ulmet. Nordmænd paa begge sider av Atlanteren tok et løft og bygget broen over havet: Den norske Amerikalinje.

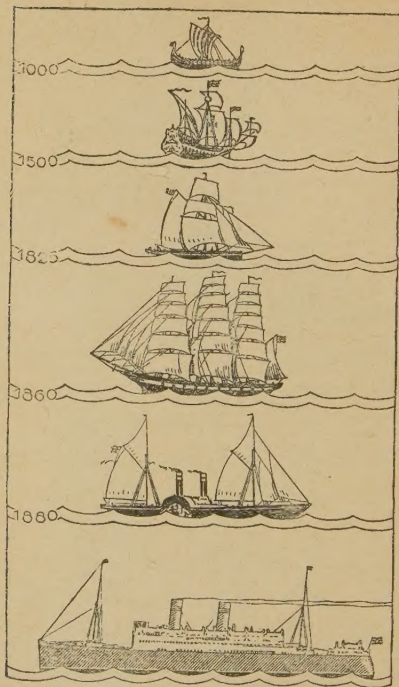
Mange er de som har brukt broen — men der er de som ikke har hat anledning til at bruke den endnu. Selv om man endnu ikke kan komme tilbake til Norge, kan man dog samles om det man har bragt med sig av sit eget: Oprindelsen, tanken paa moderlandet og sproget.

Den norske Amerikalinje, som er resultatet av nordmænds samlingstanke, ønsker ved denne bok at uttrykke sin forstaaelse av dette ønsket om at bringe samfølelsen til dem som endnu ikke har hat anledning til at bruke broen hjem.

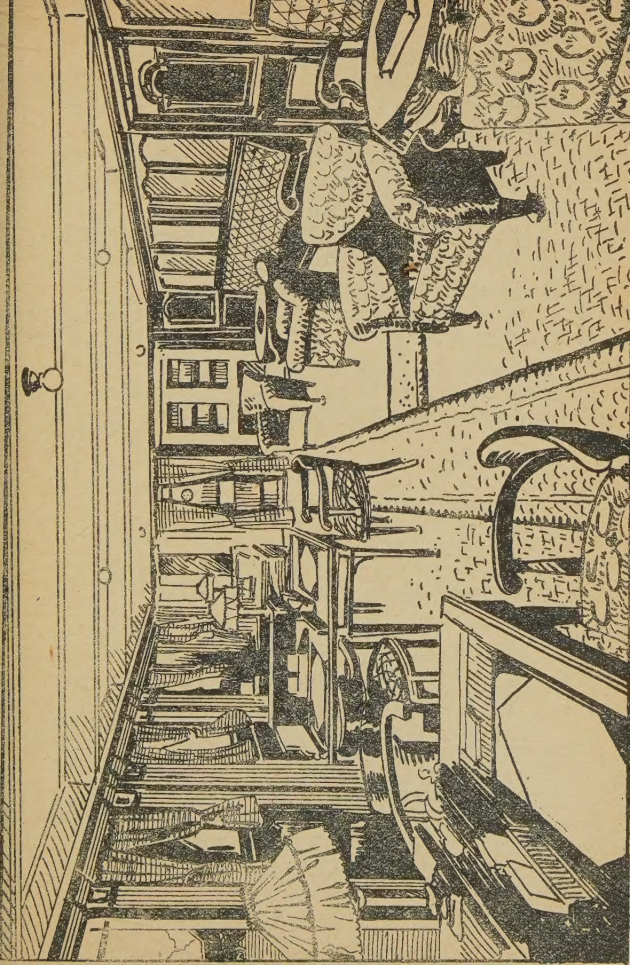

Utviklingen:

 Den norske
Amerikalinje

er bindeleddet mellem nordmænd vestenfor
Atlanterhavet og nordmænd østenfor Atlanterhavet:
NORDMÆNDENES EGEN LINJE

Velkommen Ierkeslil! / Jeg ved ei strengespil
saa sødt og rent og jublende saa vide / som disse tonedrag,
de glade flokkeslag, / der ringer vaaren ind ved vintertide.

Du sværmer ikke vildt, / du fredser ikke snildt,
vil intet rov i dine brødres brimmel, / du slagrer ikke om,
men freidig, frist og from / dugaar den lige vei fra jord til himmel.

Ei svimler du derved, / men daler trøstlig ned,
ned til din græstørv og din lille mage, / i høihed som i fald
du følger tro dit kald, / og derfor har J vel saa glade dage.

Du troens rette fugl, / som bier kun paa jul
og kun i aarets skumring holder inde, / for saa med jubelsang,
naar rug er oven vang, / at varsle høit om vaarens lune vinde,

Tom lær mig noder til / det haabets strengespil,
som tvinger dig før gry at være vaagen! / Vær mig som du at se,
igjennem mulm og sne, / den pinsleglans der følger sig bag taagen.
Chr. Richardt.

Syng mig hjem, om J kan,
jeg vil dø i mit land!
Syng mig frem / til mit hjem,
jeg vil dø i et syn / av de blaa-hvide bryn
av vor jord / hos min mor.
Jeg vil dø i den tro / at de alle var go'
at den kulde de gav,
digger av / paa min grav.
Ti min sang staar i vaar
bak den barm som var haard,
og gjør klar / hvem jeg var.
Syng mig frem over hav,
syng mig hjem til en grav
i vor jord / hos min mor!

Wernson.

1.

Som: Vind nu op i Jesu navn.

Vaagn og bryd i lovsang ud!
 Vaagn hver sjæl paa jord som sover!
 Himlens engle! taffer, lover,
 priser med os livets Gud!
 Tak for dagen som oprinder!
 Tak for himmellystet hist!
 Tak for gravens seiervinder!
 Tak, o Gud, for Jesus Krist!
 Tak for Aanden du os gav,
 som ei nat, ei død udslukker!
 Tak for Aanden som oplukker,
 sprænger mægtig sjælens grav!
 Tak for livet som henfarer!
 Tak for det som varer ved!
 Livets herre og forklarer!
 Tak og pris i evighed!

Ingemann.

2.

Som: Jeg vil mig Herren love.

O hør os, Jesu milde, / o dan vort hjerte saa
 at aarle det og silde / dit tempel være maa,
 hvor du er selv tilstede / i ordet af din mund
 med liv og lys og glæde / nu og i allen stund!

Grundtvig.

3.

Som: Paa Jerusalem det ny.

Åh, Gud Helligaand, kom brat! / gjennembrud den mørke nat
 med Guds morgenrødel / Lad vort hjertes lerkelag
 hilse Herrens klare dag, / som stod op af dødel
 Sjælesørger allerbedst! / hjertekamrets ædle gæst!
 bliv hos os tilstede / med Guds fred i storm og strid,
 evig trøst i trængsels tid! / slut vor sorg med glæde!
 Saligheden, tvil til trods, / gjør indlysende for os,
 som ved aand os trøste, / føler dybt at uden dig
 tomt er alt paa jorderig, / avner kun at høste!

Styrk og bøj os med din arm, / gjør den kolde kundskab varm!
 Dæmp og luer vilde! / Rens os med dit aftenus!
 Kvæg os med din morgendug: / dryp fra livets kilde!
 Lad for os som paa dig tro, / livets blomster overgro
 gravens mørke tilje, / og ved kirkegaardens port
 vist fra os hver skygge fort / med din hvide lilje!

Grundtvig.

4.

Alt hvad som fuglevinger fik, / alt hvad som efter fuglestif
 med sanglyd drager aande, / lovsynge Gud for han er god,
 han i sin naade raader bod / paa støvets ve og vaandel
 Min sjæl, du har af alt paa jord / i tanken og din tungen ord
 de allerbedste vinger, / og friest er dit aandefang,
 naar dybt du drager det i sang, / saa høit i sky det flinger.
 Hvad er vel og paa jorderig, / der sammenlignes kan med dig
 i trangten til Guds naade? / Og det var dig den ledte om,
 da med Vorherre hid den kom / paa underligste maade.
 Saa vaagn da op, min sjæl, bryd ud / med lovsangs røst og pris din Gud
 din skaber og gjenløser, / som saa til dig i naade ned
 og over os sin kjærlighed / med trøsteren udøser!
 Og sig det til hver fugl paa jord, / og sig til alle engle-for,
 hvis sang livsaligst flinger, / at du med dem i veddestrid
 vil prise Gud til evig tid / for aande, røst og vinger!

Grundtvig.

5.

Morgenstund / har guld i mund,
 for natten Gud vi love, / han lærte os i Jesu navn,
 som barnet i sin moders favn, / vi alle sødt kan sove!
 Morgenstund / har guld i mund;
 vi til vort arbeid ile, / som fuglen glad i skov og vang
 udshver med sin morgensang, / gjenfødt ved nattehvil!
 Morgenstund / har guld i mund,
 og guld bethder glæde, / og glædelig er hver en dag
 som leves til Guds velbehag, / om end vi maatte græde.
 Gaa da frit / enhver til sit,
 og stole paa Guds naade! / Da faar vi lyst og lykke til
 at gjøre gavn, som Gud det vil, / paa allerbedste maade!

Sol opstaar, / og sol nedgaar,
 naar den har gjort sin gerning! / Gud gibe os at skinne saa,
 som himmellsø, skjønt af de smaa, / da randt for os guldterning
 Grundtvig.

6. Som: Op alle som paa jorden bor eller som no. 7 b.

Nu sol i øst oprinder mild, / min sjæl, til Gud dig skynd,
 bed han idag dig frelse vil / fra skade, skam og synd!
 Vor tunge staa han naadig bi, / den fly fra løgn og tvist,
 vort øie frelse han og fri / fra fiendens argelyst!
 Han rense ud vort hjerte godt / i hver en lønlig vraa,
 at fjødets lyst i stort og smaat / ei magt skal med os faa.
 Saa vi, naar dagen svinder hen / for nattens skygge bred,
 maa synge glad Guds pris igjen / og tage mod hans fred,
 Brandt.

7.

Lysets engel gaar med glans / gennem himmelporte,
 for Guds engels straalekrans
 flygter alle nattens skygger sorte.

Sol gaar over verden ud / med Guds lys i øie:

Sel Vorherres sendebud
 gaar paa gyldne styer i det høie.

Englen spreder over jord / glansen fra Guds himmel,
 i sin kaabes straaleflor

favner han alverdens glade brimmel.

Sol ser ind i slot og vraa, / ser paa drot og tigger,
 ser til store og til smaa,
 kysker barnet som i vuggen ligger.

Os han ogsaa favne vil, / englen i det høie;
 os han ogsaa smiler til,
 englen med Guds himmelglans i øie.

Os har og Vorherre kjær! / Ingen sjæl han glemmer,
 i hvert solglimt Gud er nær
 og vor glade morgenlang fornemmer.

Jungmann

7 b.

I østen stiger solen op, den spreder guld paa sky,
 gaar over hav og bjergetop, gaar over land og by.

Den kommer fra den fagre lyst hvor paradiset laa;
 den bringer lys og liv og lyst til store og til smaa.
 Den hilser os endnu saa smukt fra Edens morgenrød,
 hvor træet stod med evig frugt, hvor livets væld udsled.
 Den hilser os fra livets hjem, hvor størst Guds lys oprandt
 med stjernen over Betlehem, som østens vijs fandt.
 Og med Guds sol udgaar fra øst en himmelsk klang paa jord,
 et glimt fra paradiset's lyst, hvor livets palme gror.
 Og alle stjerner neier sig hvor østens sol gaar frem,
 den synes dem hin stjerne lig som stod ved Betlehem.
 Du soles sol fra Betlehem, hav tak og lov og pris
 for hvert et glimt fra lysets hjem og fra dit paradis.

Ingemann.

8.

Mel. av Wenje.

Nu titter til hinanden de fagre blomster smaa,
 de muntre fugle falder paa hverandre;
 nu alle jordens børn sine øine opslaa,
 nu sneglen med hus paa ryg vil vandre.
 Den kjære Gud og skaber den mindste orm er nær,
 han føder fugl og markens lilje klæder;
 dog menneskenes børn har han allermest kjær,
 Gud aander paa øiet naar det græder.
 Guds søn var selv et barn, og paa krybbestraa han laa,
 hans vugge stod paa jord foruden gænge;
 Guds himmeriges fryd har han lovet de smaa
 og blomster fra paradiset's enge.
 Guds søn har os saa kjær, han er barnebarnen stor,
 han bærer barnet op til Gud paa armen;
 han storm og hav betvang da han vandred paa jord,
 men børnene leged ham ved barmen.
 O du som os velsigned og tog i favn de smaa,
 en morgen ser vi dig i paradiset!
 Du lærte os til Gud vore øine opslaa,
 evindeligt være du lovpriset!

Ingemann.

9. Som: Min sjæl og aand opmuntre dig.

Kun dagligdags er al din bont,

det gjør en stolt og nærsynt ondt | som eget liv ei fatter.

Hvor merkeløst dets dage dø! | Som Jordan mot den stille flod
de hen mot graven rinde | foruten daad og minde.

Men kom til Jordans taufe bred

ei verdens store frelser ned? | Slidt Nil og Fræt ei håndte.

Velan, la Jesus komme selv | til dine dages stille elv!

Hvor godt om tyst de trillet, | naar de kun har hans bildeb!

Hver morgen kald ham! Uten glans

den rinder ei i navn som hans; | i det begynd din gjerning!

Da har, om uten bram den er, | den storhet nok for ham som ser
paa tingens aand og indre, | ei paa hvor den kan tindre.

Wergeland.

10.

Lykkelig, lykkelig hver sjæl som har fred,

dog ingen kjender dagen før solen gaar ned.

Godmorgen! godmorgen! sang fuglen paa kvist,
tidt saa den astensolen bag fængselets rist.

Tidt dusted, tidt nikked smaablomsten ved gry;
før aften laa den knust under haglveirets sky.

Tidt leged smaabarnet i morgensol rød;
ved kveld det laa paa leiets saa stille og død.

Paa jorden ei lever saa salig en sjæl,
jo lykken kan omstiftes fra morgen til kveld.

Lykkelig dog sjælen som kjender Guds fred,
sjønt ingen kjender dagen, før solen gaar ned.

Godmorgen vi sjunge med fuglen helt fro,
skal selv i mørke fængsel til natten vi bo.

Guds børn kan sig glæde som blomster ved gry,
skal selv de ligge knust under aftenens sky.

Som barn kan jeg frydes i morgensol rød,
om ogsaa jeg før aften er stille og død.

Guds fred og godaften vi sjunge ved kveld;
Vorherre selv bevare hver slgtende sjæl!

Lykkelig, lykkelig hver sjæl, som har fred!

Guds fred er sjælesolen, som aldrig gaar ned.

Engemann.

11.

Bliv hos os naar dagen helder, | du kjære Fader og Gud,
 bliv hos os naar mørket vælder | af nattens sluser ud!
 Genspred over dal og høie | dit stjerneklædebons flig!
 saa luffer vi trygt vort øie | og slumrer sødt hos dig.
 Bliv hos os, og vi vil drømme | om englebørnenes fred;
 din aand gennem himmelstrømme | vil suse til os ned.
 Og kongen i livets rige | vil savne alle de smaa.
 Paa englenes himmelftige | skal barnesjæle gaa.
 Bliv hos os naar dagen helder, | du kjære Fader og Gud,
 og paradishuset vælder | af nattens sluser ud.

Ingemann.

12. Som: Maria hun er en jomfru ren.

No soli bat um blaae fjell | sitt ljose andlit gøymmer,
 og myrker hver heimen fell, | og jordi ligg og drøymmer.
 Gud lat di aashn lyfa ned,
 so heilag fred | inn i vaart hjarta strøymmer!
 Kom Jesus inn og med meg ver | naar det til kvelden stundar.
 og lat din engel standa her | ved lægjet naar eg blundar,
 og varða vel min hvilestad,
 og velt meg glad | til song med fugl i lundar!
 Men naar eg her min nattverd held, | og livet fring meg tagnar,
 eg minnast maa min siste kveld, | daa ikkje meir det dagnar.
 Naar soli næste morgon stend
 upp yver grend, | ho meg daa ikkje gagnar.
 Som ferðesmann paa ville hav | i storm og stride veder
 eg styrer mot mi opne grav | med kvart det stig eg treder.
 Eg er av Adams arme hold,
 ein mann av mold | som alle mine feder.
 Men Jesus fører meg ved hand, | eg ikkje raad skal sakna.
 Han fører meg til livsens land, | der alle stormar spatna.
 Naar eg i grav er gøymd og buld,
 for Kristi skuld | eg skal ein morgon vakna.

Østg.

13.

Fred hviler over land og by, | ei verden larmer mer,
 fro smiler maanen til sin sky, | til stjerne stjerne ser.

Og joen blank og rolig staar | med himlen i sin favn;
 paa dammen fjerne vogter gaar | og lover Herrens navn.
 Det er saa stille og saa thst | i himmel og paa jord;
 vær ogsaa stille i mit bryst, | du flygtning som der bor!
 Slut fred, o hjerte, med hver sjæl | som her dig ei forstaar!
 Sel over by og dal i kveld | nu fredens engel gaar.
 Som du han er en fremmed her; | til himlen staar hans hu;
 dog i det stille stjernesfær | han dvæler her som du.
 O lær af ham din aftenang: | fred med hver sjæl paa jord!
 Til samme himmel gaar vor gang, | adskilles end vort spor.
 Fred med hvert hjerte, fjern og nær, | som uden ro mon slaa!
 Fred med de saa som mig har kjær; | og dem jeg aldrig saa
Ingemann.

14.

I fjerne kirketårne hist | nu aftenklokkerne ringe;
 snart sover liden fugl paa kvist | med hovedet under sin vinge
 Nu samles frænder smukt igjen | som fugleunger paa grene;
 men den som har slet ingen ven, | han sidder ved kveld alene
 Snart ruller ud den stille nat | sit flyggeslor over himlen,
 og den som sidder mest forladt, | ser op imod stjernerimlen
 Og gjennem himmelsløret ud | der skinner øine fuldklare,
 mildt ser den kjære store Gud | herved med sin stjernesfære.
 Han ser til sine børn da vist; | han ser til høie og ringe,
 selv til den lille fugl paa kvist | med hovedet under sin vinge
 Til dem som sover, ser han hen; | han bugger fuglenes grene
 og den som har slet ingen ven, | han lader ei sidde ene.
 Det barn som synes mest forladt, | Gud Fader selv vil bevare,
 han sender i den stille nat | til jorden sin englesfære,
 de spreder sine vinger ud | naar alle øine sig lukke;
 selv vaager hele verdens Gud | ved skabningens store bugge.
Ingemann.

15.

Til vor lille gjerning ud | gif vi smaa fuld glade;
 viljen saa den kjære Gud, | hjælp os som vi bade.
 Nu er dagens Ihs udslukt, | luft er snart vort øie;
 gif vor lille gjerning frugt, | Fader i det høie!

Du, som viser dag og nat | sol og stjerner veie!
 livets underfulde stat | gav du os i eie.
 I hver barnejæl paa jord | har du lagt en kjerne
 til en blomst med himmelsk flør, | herlig som en stjerne!
 Lad den kjerne underfuld | vokse i bort indre,
 naar der skinner sol paa muld, | og naar stjerner tindre,
 lad det fro opvokse smukt | med din barnevrimmel
 til at bære evig frugt | i din høie himmel!

Ingemann.

16. Som: Jeg ved et evigt himmerig.

Jeg lægger mig saa trygt til ro | som fuglen hist i stov,
 thi du min Gud! du vaager jo | for mig, naar jeg vil sove
 Hav tak for dagen, lys og klar, | for hver dens lyst og glæde!
 Hjælp alle dem som smerte har, | trøst alle dem som græde!
 Tag i din varetægt, o Gud! | mig selv og mine kjære,
 og hjælp mig at jeg dine bud | kan tro og lydig være!

Winther

17. Som: Dagen gaar med raske fjed.

Bringer livet mangen dag, | da vi tungt maa træde,
 tit dog under lyse flag | legen gaar med glæde.
 Denne dag var glædens bud; — | nu den gif til ende
 vil med tak til dig, vor Gud! — sjæl og sind vi vende.
 Tak for glæden vi har havt, | for dens hvide vinger!
 Lad os kjende deres kraft, | naar til dag det ringer!

J. B. Kristensen-Randers

18.

Sov mit barn, sov længe, | jeg rører vuggens gjænge,
 vifter fluen fra din kind, | kalder drømmen til dit sind,
 sov mit barn, sov længe!
 Frodig som en ranke | du vokser for min tanke,
 vokser fra din moders arm | ud i verdens vilde larm.
 frodig som en ranke.
 Glem dog ei din vugge | og ei din moders sukke!
 Vokser du fra barnekaar, | glem dog ei dit fadervor,
 glem dog ei din vugge!
 Lyffens roser røde | kun mellem torne gløde!
 Tornen tager jeg for mig, | roser gjemmer jeg til dig,
 lyffens roser røde!

Vaagn med smil om munden | saa fro som fugl i lunden!
 reben din er lun og blød: | moderfavn og moderskjød;
 vaagn med smil om munden!

Chr. Richardt.

19.

Sov sødt, barnlille! | lig rolig og stille,
 saa sødelig sov | som fuglen i skov,
 som blomsterne blunder i engel!
 Gud Fader har sagt: | Staa engle paa vagt,
 hvor mine de smaa er i senge!
 Med fingrene grande | slaa kors for din pande!
 Med gudsbarnets røst | slaa kors for dit bryst!
 Saa kan ingen djævel dig gjeſte!
 Saa skal om din daab, | med saligheds haab,
 sig mindet i barnen rodfæste.
 Læg hænderne sammen, | saa lægger sig amen
 til mesterens bøn, | som stiger i løn
 og lyder hvor englene kvæde.
 Det lille Guds ord | i himmerigs kor
 omfavner Guds engle med glæde.
 De raaber, de sjunge: | Paa menneſſetunge
 et ord af Guds søn | er bleven til bøn
 og stiger paa solſtraalevinger;
 Gud Fader i løn, | sig ja til den bøn,
 fra lavland livsalig det klinger!
 Da alle de kjøbte, | i Jesu navn døbte,
 som striden har stridt, | som døden har lidt,
 gik ind til den evige hvile,
 istemmer saa lydt | halleluja nyt
 at englene tier og smile.
 Sov sødt, barnlille! | lig rolig og stille,
 og nyn paa det navn, | med naaden i favn,
 al jorden til salighed givet,
 nyn: Jesus er min, | saa fager og fin.
 min Jesus er lyſet og livet!

Grundtvig.

20.

Sov nu mit barn! sov sødelig! | Luf dine øine til!
 Gud Fader selv i himmerig | din vogter være vil.
 Dig Kristus gav et evigt haab; | han og for dig er død.
 Og til hans liv du i din daab | ved Manden er gjenfødt.
 Han sender sine engle ned | om vuggen fredes at staa,
 thi luf dit øie, barn! med fred, | Guds øine aabne staa!
 B. L. Møller.

21.

Da barnet sov ind | med haand under kind,
 kom englene til | med latter og spil.
 Da barnet det vaaknet, stod moderen over:
 „Du smiler saa vakkert, du smaa naar du sover.“
 Dets mor gik til Gud, | og barnet kom ut;
 Det sovne de ind | med taarer paa kind;
 men hørte straks latter og moderord omme,
 ti englene fulgte med barnlige drømme.
 Snart blev det saa stort | at taaren frøs bort,
 det sovne de ind | med tanker i sind;
 men englene veg ei, de svævede over,
 tof tanken og hvisset: ha fred mens du sover!
 Bjørnson.

22.

Nu løstes last og løfte | til stjernehvælven blaa;
 nu flyver lille Haakon | med drømmevinger paa.
 Der er en stige stillet | fra jord til himlen op;
 nu stiger lille Haakon | med englene til top.
 Guds engle smaa, de vaaker | for vuggebarnets fred;
 Gud sign' dig, lille Haakon! | Din moder vaaker med.
 Jbsen.

23. Som: H. C. Andersen's vuggesang „Lille Wiggo“.

Det er mørkt, og mens ved midnatstide
 livets røst er taus, og stille vei
 alle nattens klare stjerner stride,
 sover alt — kun kjærligheten ei.
 Moderkjærlighet i dunkle dale!
 Faderkjærlighet i himmelsaal

Hjertelikt sant din kjærlighet i biale,
 rolig! hin dog aldrig slumre skal.
 Her er Betel, porten til Guds rike,
 her Guds engler stiger op og ned,
 englevakten sterk og mild tillike
 alle smaa fik av Guds kjærlighet.
 Du som vil de smaa i favnen have,
 taler kjærlig trøst til mødres aand,
 kom til dine smaa med naadens gave,
 læg paa dem din gjennemstungne haand!
 Sov da barn, i hyrdens armer rolig!
 Ja og amen bliver hvert hans ord;
 han har lovet eder himlens bolig;
 natten gaar, — det dages over jord. —
 Efter det tyfte ved Begels.

24.

O Herre Krist, gaa ikke bort! | Bli hos os nu det kvelder fort;
 kom ind, og mig den glæde gjør, | træd indensfor mit huses dør
 Lad dig nu bede, det er sent! | Du ser det hjertelig er ment,
 og vet du fremfor alle mest | er mig saa hjertens kjær en gjeft.
 Du vet hvor det med mig er fat; | det stunder til den sorte nat.
 saa maa ei du som lyset er, | forlate mig i mørket her!
 Hjs. op, at jeg kan finde frem | til herberg mit og himmelhjem,
 at syndemørkets nat og nid | mig ei forvilder hit og dit!
 Særdeles i min sidste nød | hjælp du mig til en salig død!
 O Herre, bli, jeg slipper dig | ei før du faar velsignet mig!
 Fra tyft ved Vandstøb.

25. Kan synges som den foregaaende.

Guds fred er mer end englevagt, | den regner aldrig fiendens magt
 er lige dyb og lige blid | ved høilys dag og midnatstid.
 Det er den fred med liv og aand | som hjertet finder i Guds haand,
 saa føler det end dødens pil, | det værger sig kun med et smil.
 Det er den fred vor Frelsermand | med angest-ved har bragt i stand
 og da han op til himmels for, | sig efterlod i fredens ord.
 Det fredens ord ved daabens bad | den bange sjæl gjør barneglad;
 det fredens ord hver Herrens dag | gjør rolig midt i vaabenbrag.

Du ved det godt, Guds menighed! | det ene tjener til din fred
 at i dit hjerte og din mund | er troens ord i allen stund.
 Thi da Guds Søn med freden kom, | det var kun tro han spurte om,
 for den, og ei for verden al, | Guds naade og Guds fred er sal
 „Guds fred!“ er overalt paa jord | Vor Herres svar paa troens ord
 jaa har vi tro, da skal med fred | vi indgaa til Guds herlighed.
 Grundtvig.

26.

Fred til bod for bittert savn | gav os Gud i Jesu navn,
 fred os kjøbte med sit blod, | fred os Jesus efterlod,
 fristendom er i en sum | fredens evangelium.
 Fred er kirkens velkomstord | og farvel paa denne jord,
 i vor daab det til os lød, | skal gjenlyde i vor død:
 Fred med eder, Herrens fred | nu og i al evighed!

Grundtvig.

27.

Saa vil vi nu sige hverandre farvel
 og ønske: Guds fred vær' med eder!
 Guds fred med os alle i gry og i kveld,
 saamange som hjertelig beder
 at Kristus, Guds Søn, | maa være vor løn,
 naar vi skal af verden udbandrel
 O hjælp os Gud Fader, o hjælp os Guds Søn,
 saa glade vort løb vi fuldende!
 Gud Helligaand, himmelske trøster i løn,
 lad kjærlighedsluerne brænde,
 at vi kan med lyst | og mod i vort bryst
 saa kjæmpe at kronen vi vinde!

Marta Clausen.

28.

Nødig sige vi: „farvell“ | men „velkommen!“ o hvor gjerne!
 Har vi rigtig kjær en sjæl, | er den nær dog i det fjerne.
 Mødes blif med blif ei mer, | er de kjære smil bortfløine,
 blif og smil, som ingen ser, | mødes dog med sjælesvine.
 Morgenso! gjenlys i kveld! | Ungdom! lev i alderdommen!
 Aanden i hvert skjønt „farvell“ | glemmer dog et skjønt „vel-
 kommen!“
 Ingemann.

29.

Naar engang i fjerne tider | med vemodig lyst
 aandens blit tilbage glider | mot vor ungdoms lyst,
 da vil mindet om hvert møte | med en ungdoms ven
 smile som en morgenrøde | over livet hen.

Mildt som aftenklokken ringer | i den tause kveld,
 gjenlyd gjennem sjælen klinger | selv av hvert farvel.
 Møtets fryd som savnets smerte | smelter stille hen
 i det haap i kristnes hjerte: | snart vi ses igjen!

Ja, det lyder lydt herinde | med en liflig klang:
 Kristi venner ingensinde | ses for sidste gang!
 I den store morgenrøde | samles ven med ven.
 I det store vennemøte | skal vi ses igjen.

D. Arvesen.

30.

Herre, ta i din sterke haand | barnet som leker ved stranden!
 Send du din værdige Helligaand, | at det kan leke selvanden!
 Bandet er dypt, og bunden glat,
 Herre, saar han først i armen fat,
 drukner det ikke, men lever, | til du det naaderig hæver!
 Moderen sitter i tunge savn, | vet ikke hvor det farer,
 ganger for døren og roper dets navn,
 hører slet ikke det svarer. | Tænker som saa: hvor end det er,
 han og du er det altid nær! | Jesus, dets lille broder,
 følger det hjem til moder!

Bjørnson.

31.

Ville Guds barn! hvad skader dig? | Tænk paa din fader i himmerig!
 Han er saa rig, han er saa god. | Ingen kan staa hans magt imod.
 D, Gud ste lov!

Føden og klæder, hus og hjem | skalde Guds børn gaa vild om dem?
 Menneftet lever af Guds ord, | hjemme har børn, hvor fader bor.
 Fuglen i skov, paa mark og fjeld | svinger i gry og saa i kveld,
 sover saa sødt paa lampesten, | som under tag paa kvist og gren.
 Ikke den pløier eller saar, | legger ei op fra aar til aar,
 dog hvor bønder af hunger dø, | finder den lille fugl et frø.

det barnet var som løftet ham.

Om barnet ogsaa slaar sig, | det staar sig.

Hvad stort paa jord blev fundet, | det barnet i os altid fandt;

hvad varmt i sjæl er rundet, | av barnets graat det randt.

Hvad skjønt som glimt i tanken steg,

gav barnet i vor sjæl i leg; —

al verdens fløkt er fiden | for liden.

Saar barnet bare raade, | saa lever vi i værste nød

som av Vorherres naade, | der gir i ørkenen brød,

ja, hvad end træffer, selv foragt,

den gøres om til troesmagt,

og lykken bare ildner | og mildner.

Geld den som fremad leder

saa langt at han et hjem er værd;

ti først et saadant freder | om barnets milde færd.

Geld hvert et ord, som englevaft

om barnet staar, saa uforjagt

det vokser frem herved | mot Eden!

Bjørnson.

33.

Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove,

lad mig ved dit hjerte slumre ind!

Græd dog ei, det maa du først mig love;

thi din taare brænder paa mit kind.

Her er koldt, og ude stormen truer.

Men i drømme der er alt saa smukt,

og de søde englebørn jeg stuer,

naar jeg har det trøtte øie lukt.

Moder, ser du englen ved min side?

Hører du den deilige musik?

Se, han har to vinger, smukke, hvide,

dem han sikkert af Vorherre fik.

Grønt og gult og rødt for øiet svæver,

Det er blomster, engelen udstrør!

Saar jeg ogsaa vinger mens jeg lever?

Eller, moder, saar jeg naar jeg dør?

Hvorfor trykker saa du mine hænder?

Hvorfor lægger du din kind til min?

Den er vaad, og dog som ild den brænder;
moder, jeg vil altid være din!

Men saa maa du ikke længer sukke,
græder du, saa græder jeg med dig,
o jeg er saa træt — maa øiet lukke —
— moder, se, nu kysser englen mig!

H. C. Andersen.

34. Den gamle stebtonen.

Barnet hører som i ein draum | um himmelens høge salar,
sigler daa burt paa tankestraum | og trur det med Jesus talar.
Barnet leitar i sprang og dans | med blomar og rosor fine,
trur at soli er auga hans, | som stendigt vil paa det skine.
So det kveldast, og barnet bed | fadervaaret sit lenge,
trur at bøni kaun draga ned | englevakti kring sengi.
Verdi leitar med ljós og lykt | lykten aat alt aa finna,
barnetrui ho sit so trygt, | løysingi hev ho inne.
Verdi freistar um fram ho rekk, | endaa ho stødt maa snaava,
trui eine i daapen fekk | himmelsstigen til gaava.

Sanson.

35.

Tænk naar engang den taake er forsvundet
som her sig sænker over livet ned,
naar dagen, evig klar, er hist oprundet,
og Ihs omstraalet hvert av mine fjed!
Tænk naar engang er løst hver jordisk gaade,
besvaret hvert „hvorfor?“ jeg grundet paa,
men kunde ei med al min grublen raade,
tænk naar jeg Herrens vei skal klart forstaa!
Tænk naar engang hver hjertesorg er sluttet,
hver vunde lægt, og stillet hvert et savn,
hver smertestaaere visket av og sluttet
det dybe kvalt i kjærlighetens favn!
Tænk naar engang med utildækket øie
jeg ham skal se som her jeg trodde paa!

Tænk naar jeg hift mit knæ skal for ham bøie,
 naar jeg med tak skal for hans aashn ſtaal
 Tænk naar engang jeg uten ſhud skal leve,
 hver tanke ren, hver gjerning uten brøſt.
 naar aldrig jeg behøver mer at bære
 for muligheten av en ſyndig lyſt!
 Tænk naar engang hvert hjertebaand, ſom knyttet
 til menneſter mig her i ſtøvets land,
 har jordens kaar med himmeriks ombyttet,
 og intet ſjælene adſtille kan!
 Tænk naar engang i himlens gyldne ſale
 jeg med den ven jeg her paa jorden fandt,
 i lyſet om et evig liv ſkal tale
 og — om det liv der ſom en drøm forſvandt!
 Du blide tanke, tal du til mit hjerte,
 hvergang mig veien tykkes lang og ſlem;
 du ſødt ſkal dæmpe hver en bitter ſmerte
 og loſke ſmilet gjennem taarer frem.

Regels.

36. Som: Ifjor gjætt' eg geiten i djupaste dalom.
 eller: Gladelig vil vi halleluja kvæde.

Jeg ſaa ham ſom barn med det ſolrige øie
 i regnbuens glans paa de hjemlige høie;
 han kyſſed min kind, og vi leged med ſtjerne,
 mens forſet ſtod ſkjult mellem løv i det fjerne.
 Jeg ſaa ham ſom yngling i livskraftens morgen,
 da aanden fløi høit imod herlighedsborgen,
 han vinked min ſjæl, og jeg glemte det lave,
 hans ild kasted glans paa forkrænkſens grave.
 Jeg ſaa ham ſom mand i den modnere ſommer,
 da ſynderen ſtalv for den hellige dommer,
 da hjertet ſlog tungt, og min iſe var ſænket,
 og dødſtanken ſtrengt havde livsmødet lænket.
 Førſt da ſik jeg kjende hans ſalige naade,
 førſt da løſtes forſets, forargelſens gaade,
 førſt da lærte hjertet at ſavne den byrde
 ſom han har mig raft, den forbarmende byrde.

Først da har jeg sagt ham hvad før jeg ei vidste
at han er den første og bliver den sidste,
først da har jeg sagt at med ham vil jeg følge
i liv og paa dødens den rullende bølge.

Først da har jeg sagt at til ham vil jeg ile,
som grædende barn ved hans bryst søge hvile;
hos ham vil jeg mig og min usselhed skjule,
kun da fris jeg ud af fortabelsens hule.

Og engang jeg ser ham naar lyset nedbrænder,
da rækker jeg mod ham de segnende hænder.
Naar hjertet staar stille, og vriet vil briste,
da hilser jeg ham med et smil, med det sidste.

Birtebal.

37. Som: Kom hit til mig enhver især.

O sat jeg, som Maria sat, | med troens blit saa barneglad
op i min Frelser's øie, | sat saa ved morgen og ved kveld,
inddra' hans ord med tørstig sjæl, | jeg glemte al min mœiel
Var det min bedste morgendrik, | var det naar jeg til hvile gik,
min dug og aftenbale, | da lærte jeg vel mer og mer
om al min trang, min sjæls begjær, | med frelser min at tale.
Da blev det vel og mere let | at vandre glad og virke ret,
da blev mig visdom givet, | da kjærlighet i hjertets grund
og lovsangs toner i min mund | utsprang til lyst for livet!
Her er jeg, Herre, hjertensven! | Tal du, saa taler jeg igjen,
skjønt jeg er lav og ringe, | og du almægtig, høi og stor!
Jeg giver dig dit eget ord, | selv kan jeg intet bringe.
Du siger jeg har barnefaar | evindel'ig hos Fader vor,
du selv det til mig kjøptel | Du siger at din egen aand
utløser mig av dødens baand, | til livet han mig døptel
Livsalig ord er i din mund, | livsalig er hver stille stund
hos dig paa barnesædel | Der faar vi mod, der faar vi lyst
uti dit navn og ved dit bryst | til „Fader vor“ at bedel

M. Wegelsen.

38. Som: Naar solen ganger, eller egen melodi.

Den store mester kommer, fuldkjærlig er hans id,
han sidder ved smeltebiglen og lutrer sølvet med flid.

Det øieblik han venter og agter kjærlig paa,
 naar klarlig hans eget billed vil dybt i sølspeilet staa.
 Den store mester kommer, han smelter sjæl og sind,
 han sidder ved hjertegruben og ser i sjælen ind.
 Og har i hjertedybet sit billed klart han set,
 saa glædes den høie mester, da er hans gjerning alt fæst.
 Ingemann.

39.

Urolige hjerte! | Hvad feiler dig dog?
 Hvi gjør du dig smerte, | du ei har behov?
 Er han ei vor fader, som raader for alt!
 Er ei vore taarer og hovedhaar talt!
 Har os ei den bedste til venner udvalgt!
 Har ei med de færre | vi sagerste haab!
 Hvad sagde vor Herre | til os ved vor daab?
 Var ikke det ordet som passer kun sig
 til dem der indtræder i Guds himmerig:
 Fred være med eder! „Fred være med dig!“
 Hvad kan dig vel stæde, | min sjæl, med Guds fred!
 Guds engle er glade | for evig derved.
 Hun holder for døren, den deiligste brud,
 vil ei du mod hende med glæde gaa ud,
 med favntag udbryde: velkommen fra Gud!
 Urolige hjerte, | Iuf op for Guds fred,
 som dulmer al smerte | og smiler derved!
 Guds fred er en dronning han selv giver pris,
 hvo hende mon hylde, i sandhed er vis,
 hvor hun har høisædet, er Guds paradis.

Grundtvig.

40.

Herrens røst, som aldrig brister, | lært mig har hvad og jeg tror:
 Alt hvad for hans skyld jeg mister | faar igjen jeg paa hans ord.
 Kunde over ham jeg glemme | med mig selv mit eget nu,
 hos min Gud jeg var da hjemme, | kom som mit hans liv i hu.
 Er kun altid sjælens øie | stadig til vor herre vendt,
 da paa evighedens høie | pinse-blus for mig var tændt.

Da vidaaben stod Guds Eden | for mit øie og min fod,
 i Guds-haven med Guds-freden | lys jeg drak af livets flod.
 Vilde jeg af intet vide | uden Kristi kjærlighed,
 da var mine faar saa blide | som min Guds, der alting ved.
 Fil mit hjerte ret at finde, | uden ham er alting dødt,
 da var han i hjertet inde | med Guds-livet evig sødt.
 Dog i Jesus Kristus navnet | alt er skjænket den som tror,
 deri hjertet bod for savnet | finder med Guds aand og ord.
 Grundtvig.

41.

Jeg fik en trøst da byrden tungest laa;
 mit vaade blif et beiligt billed saa;
 jeg spurgte: „Gud, hvi trykker forset ned?“
 Et svar han gav som skjænkede hjertet fred.
 — „Dit kors? det er et savntag — jo saa ømt
 et savntag som al verden ei har drømt;
 det taler om: du vandt et barnenavn;
 det eier hvile blød trods saar og savn!“
 Et „savntag“? Ja, nu fatter jeg det grant:
 Et savntag barnet hos sin fader sandt.
 Naar han den spæde trykker til sin barm,
 da er der tilflugt i den sterke arm.
 Da kan det ste, den sterke kjærlighed
 omfavner mere fast, end selv den ved;
 og barnet ømmer sig og græder smaat,
 skjönt kjærligheden mente det saa godt.
 Ja, jeg er svag, derfor jeg sældte graad,
 da forset saared med sin skarpe braad.
 Mit kjød gjør ondt, men aanden talter til
 at du, min fader, saa mig savne vil.
 Dog beder jeg, min sjæl er syg og mat,
 ræk livets rose mig i dødens nat!
 Skal forsets savntag end mig bøie ned,
 lad mig dog smage: det er kjærlighed!

42.

Et kors det var det haarde, trange leie
 som jordens børn gav frelseren i eie;
 kun had til bolster og kun haan til hynde
 fik han der ikke kjendte til at synde.

Nu vaier kors et høit i folkets banner,
 og bh ved bh en korsets kirke stander;
 mod gyldne kors sig aftensoelen bryder,
 og korsets ord fra tusind tunger lyder.

I kirkens korsgang for det høie alter,
 der mødes ung og gammel, fløil og pjalter;
 i kirkens korsgang under ranke søiler
 gaar klang af daabens vand og gravens nøgler.

Ja kors et kneiser over land og bølge,
 og hvo vil ikke Jesu indtog følge?
 Og alle kommer de med palmegrene,
 men hvo vil være Simon af Cyrene?

Det er saa let at lægge kors paa andre,
 det er saa tungt med kors et selv at vandre;
 men vil du savne ham i aftenfreden,
 saa maa du følge ham i middagsheden.

Vel dig som gif med ham i livets trængsler,
 for dig gaar dødens port paa lette hængsler.
 Vel mig, om stav jeg kan af kors et skjære,
 da gaar jeg let hvor veiene er svære.

Chr. Richardt.

43. Som: Vær mig, o skov, at være glad.

Et suk igjennem verden gaar, | ei verden selv det suk forstaar
 som klager fra dens hjerte; | hvor høit den ler og larmer, dog
 der bor i hjertets dybe frog | en svar, en lønlig smerte.
 Den, kristen, du det suk forstaar, | hvori al verdens hjerte slaar,
 thi det har fyldt dit eget; | ja, du forstaar den sagte røst,
 da for din Herres søde trøst | dit suk, din sorg er veget.
 Din sjæl har hørt det ord fra Gud | som toner i al verden ud
 om livet af hans naade. | For livets træster i din aand
 er brudt og løst din tungs baand; | Guds ord har løst din gaade.

I verdens ørk, i golde støv | gaar Adams-ætten stum og døv
 og blind for livets strømme. | Fra himlen lyder Herrens ord
 om lys og liv paa dunkle jord; | men verden gaar i drømme.
 Kun naar Guds „luk dig op“ i sind | slaar ned som lyn og trænger ind
 det lysner over dale; | da strømmer livets flod i aand,
 og læben uden tungebaand | om himlens lyst kan tale.

Olbenborg.

44.

Eg saag bert attende, der tykkest alting nött,
 Det vart meg trøngt um bringa. Men daa ei røyst tok aat:
 Sjaa fram og ei attendel det hjarta stundar paa,
 kann henda du enno under soli kann naa!
 Dat blygione renna og lauv for vinden gaa,
 daa elvi iffje trøytuar, og skogen sprett endaa.
 Dat soli seg myrkja og maanen minka av,
 snart sol og maane stiger like heile av hav.
 Dat renna, lat søkka i botnlausse elv,
 det liv som aldri døyr, det er sjæli daa sjelv:
 og kann kje sjæli døya, kva stundar du vel paa?
 Daa gjer me alt so godt som i paradiset staa.
 Der livstreet vekser, ei kjelde upp seg giv,
 ho ber igjenom heimen ei aar av evigt liv;
 daa mun kje havet eldast, og jordi stender yngd
 kvar sumar like fager med ber og blomar thygd.
 Ein drope bert av kjelba, der frist fram ho gjeft,
 ein blome bert av greini, der livsens eple heft,
 daa skal kje haaret graana ell' sinnet verta tungt,
 men hjarta brenner evig so sælt og so ungt.
 Og dit vil hugen stunda som livskjelba renn;
 der livstreet blomde, der blømer det enn.
 Sjaa fram, men ei attendel det sjæli stundar paa,
 kann henda du ein gong under soli kann naa,
 Og naar under soli ei sjæli det ho vil,
 so er det andre soler og andre stjernor til,
 og sloknar alle soler og stjernor um aar,
 daa livsens kjelde springer i dag som i gaar.

Jugemann (ved Bøhn).

45.

Jeg har haaret Ierfens vinge, | jeg har sunget høit dens sang.
 Jeg har følt jeg skal mig svinge | ind i paradís en gang.
 Jeg har følt jeg har kun hjemme | der hvor sang og glæde bor,
 Ikko af min ungdoms stemme | evig følger mig paa jord.
 Lad kun graad mit øie blinde! | har min sjæl sin vinge blot
 Skal jeg atter veien finde | til min ungdoms lyse slot.
 Naar jeg frem med hævet pande | hængende i mørket gaar,
 Ved jeg at i dødens lande | springer atter ud enaar.

Risting

46. Som: Ifjor gjøtt' eg geiten i djupaste dalom.

Det stiger ein sukk hver heimen so vida,
 der tidene vendast og ættene kvida,
 fvi fer daa all venleike stundom so ille?
 Kvi gjenger so ovmykje liv daa til spille?
 Der veks uti grendom so livlege flokkar
 med leikande mod og med vonfulle toffar,
 um stoffute stunder er flokkane stilde,
 og mange kom aldri so langt som dei vilde.
 Det sveikjest eit ljøs i ein mødeleg flugge,
 og grendene ser det med fagnad og hugge,
 det dimmest og sloknar naar mest ein det trenger;
 fvi kunde det ljøset daa ei standa lenger?
 Eit hjarta som nytt hever maken sin sunne,
 er rikar' enn den som eit land hever vunnene;
 men maken fell fraa, og all fagnad forgjenger;
 fvi kunde den fagnad daa ei vara lenger?
 Det kjemer ei stemme med kjenningar saman;
 di lenger det varer, di meir er det gaman.
 Men skilnaden kjemer, og fagnaden gjenger;
 fvi kunde den stemma daa ei vara lenger?
 So hever det gjenge i framfarne tider
 med ætter som eldest og gløymdest umfider.
 Dei spurde fvi ingen kann læra sin lagnad
 og tyda sin hug til ein endelaus fagnad.
 Men ovan av høgdom ei røyft hever sjvara
 og mannen mot utol og vovløyse vara.

Og ættene lærde det ord som dei fingo,
 og glad i sin hug utor heimen dei gingo.
 Og faasengt i gisningar mannsbarnet grever;
 hans umsyn i uppheimen verter for snæver;
 med alt som han grundar, han kjem ikkje lenger,
 og stødt til det heilage ordet han trenger.

Jvar Aasen.

47.

Eg tenkjer paa so mangein slofna dag,
 og liksom sth og skodd for vindens drag
 so gamall daarskap gjenom minnet jagar.
 Det godt eg stundom gjorde daa og daa,
 er her og der ein flekk av himlens blaa,
 som fram igjenom skoddeheimen dagar.

Eg fristnar upp og kjenner meg som ny.
 Men so i ville jag kjem atter sth,
 og himlens blaa for meg vert atter burte.
 Det graanar kring meg, og eg fryser bleit;
 det bit i bringa at eg var so veit,
 at slitt i striden min eg synda turvte.

Na minnast hat og harm er sjukt og saart.
 Det dagar upp og lagar seg til skaart;
 og sth og skodd som røyst til himmels fara,
 og alle dei eg elsta, stiger fram
 fraa blaae djup ved myrke styar-tram
 og paa dei gamle spursmaal kjærlegt svara.

Dei dalar ned og leifar til og fraa
 og med den gamle elsten paa meg sjaa,
 og kvistrar til meg um dei gamle tider.
 Det heile liv kjem att i solblank dag
 med tungsinn i sitt fagre andlitsdrag.
 D' er søtt, um endaa det i hugen svider.

Binje.

48. Den gamle stevtonen.

Heimen er baade vond og god, | det skiftar med sut og gaman.
 Høvd er den som med same mod | kann taka mot alt tilsaman

Vegen ligger so ymist til | med staup og store frokar.
 Ein kjemer der ein ikkje vil | og fram i mange flokar.
 Sveinen stemner i vegen radt | med store voner i barmen;
 han møter ymist ein bakke bratt, | han møter stundom harmen.
 Um ei stund han fær ein stur, | det hever sit gamle gjenge.
 Gleda gløymest fyrr du trur, | men sorgene siter lenge.
 Kjem han sturen i verdi ut, | so fær han liten fagnad;
 ho snur seg hurt ifraa all sut; | so klagar han paa sin lagnad.
 Han laster verdi, som er so snar | fraa sorg til leit aa venda.
 Han gløymmer lett at det same var | hans eigen hug kann henda.
 Strengte dagar maa koma paa, | men etter koma dei milde,
 den største hugnad me stundom faa | der minst me vona vilde.
 Gaubet fess um hausten av, | um vaaren atter det spretter,
 dauden herjar um land og hav, | men livet kjem alltid etter.
 Stormen sopar i skogom hardt, | so tre og kvistar brotnar;
 men grøne kvister vil renna snart | av rotom til dei som rotnar
 Kjært er livet med all sin harm; | det klaarnar alt som det gjenger.
 Men endaa treng eg ei von i barm | um eit som varer lenger.
Svar Nasen.

49.

Alltid freidig naar du gaar | veie Gud tør kjende,
 selv om du til maalet naar | først ved verdens endel
 Aldrig ræd for mørkets magt! | stjernerne vil lyse;
 med et fadervor i pagt | skal du aldrig ghyse.
 Kjæmp for alt hvad du har kjært, | dø, om det saa gjælder,
 da er livet ei saa svært, | døden ikke heller!

Chr. Richardt.

50.

Klokkerne ringe til kirke, og gjøgen ringer tilskovs,
 her som hist er livsaligt at være;
 skoven og kirken har svaahed begge to,
 og hvælver sig begge til Guds ære.
 Evalen bygger rede mod kirkens stille tag,
 men kvidrer over marker og enge;
 som den vil jeg helde mit hoved til Guds hus,
 men derude vil jeg slaa mine strenge.

Chr. Richardt

51. Kan synges som: Apostlene sad i Jerusalem.

Nu ringer alle flokke mod sky, | det timer i sjerne riger;
 hver søndagsmorgen høit paany | stor glæde mod himlen stiger.
 Det toner med lov og pris og bøn | fra jord mod paradishaven;
 det var en søndagsmorgen stjern, | vor frelser stod op af graven.
 For os han i gravens dyb steg ned; | han gif til de dødes rige;
 til livet med stor herlighed | han vilde for os opstige.
 Al verdens glæde begravet laa; | nu frydes vi alle dage;
 den glæde søndagsolen saa, | den har i verden ei mage.
 Der sad en engel paa gravens sten | blandt liljer i urtehaven;
 han peged med sin palmegren | hvor Jesus stod op af graven.
 Og der blev glæde paa jorderig, | lig glæden i engles himmel;
 livsfongen løfter op med sig | til livet sin barnebrimmel.
 Guds børn skal holde med engle bøn | med jubel i paradishaven;
 det var en søndagsmorgen stjern | vor frelser stod op af graven.
Jungmann.

52.

Hyggelig, rolig, | Gud, er din bolig, | inderlig stjern!
 O hvor mit hjerte | længes med smerte, | sukker i løn
 efter at gæste din helligdom prud,
 efter at bo hos den levende Gud!
 Godhedens kilde! | aarle og silde | gæstmild er du!
 Ved dine sale | spurv møder svale, | kom det ihu:
 Som ved dit alter den kvindrende fugl
 und i dit tempel din tjener et skjul!
 Hos dig at bygge | høieste lykke | kaldes med ret:
 der lyfter tunge | altid at sjunge, | bliver ei træt,
 jubler i himlen med englene da
 glædens det evige halleluja!
 Alt dog hernebe | lykkelig hede | skal hvo som tror:
 i himmerige | tør han indfuge | frit paa dit ord.
 Ja i hans hjerte fra taarernes dal
 trappe du bygger til himmelens sal.
 Lykkes og trives, | styrkes, oplives | skal dine smaa,
 vokse i kræfter, | stige derefter, | himlene naa,
 himle, hvor øiet som græder ei mer,
 gudernes gud i sin herlighed ser!

Ei vil jeg hytte, | Gud, i din hytte | betlerens plads
 bort for det sæde, | stolte beklæde | høit i palads:
 godt ikke fattes hvem Gud haver kjær!
 Iagt er ei bænket, hvem du sidder nær!

Grundtvig.

53. Egen melodi.

I himlene rækker din misfandhed, Gud, | din trofasthed naar dine
 stjer;
 din retfærdshaand over bjergene ud | er strafft, over dale og byer.
 om himlens favn er din kjærlighed, Gud, | som havenes dyb
 dine domme;
 til frelsen fører du sjælene ud, | vil skabningens suk ihukomme.
 vor dyrebar er dog din misfandhed, Gud, | hvor menneskebørnene
 bygge!
 I mulm er kjærlighedsvinger bredt ud, | vi skjuler os under dens
 skygge.
 du kvæger i ørken den tørstende sjæl, | du bjerger den bævende aue;
 hos dig er livets det evige væld, | og lys i dit lys skal vi stue.
 Ingemann.

54.

Sig mig den gamle saga, | den bedste som jeg ved,
 om Jesus og hans ære | og om hans kjærlighed!
 Sig mig den kun saa simpelt | som barn paa fire aar,
 for jeg er syg og saaret, | og lidt jeg kun formaar.
 Sig mig den blot saa findig, | jeg fatter den saa sen,
 den underfulde frelse, | Guds raad mod syndens mén!
 Sig mig den mange gange, | jeg glemmer den saa let!
 Al, morgenduggen tørres | naar solen brænder ret!
 Sig mig den mildt og stille | med albors dybe røst,
 huff paa jeg er den synder | som Jesus har forløst!
 Sig mig den gamle saga, | den bedste som jeg ved,
 budskabet uden mage | om Jesu kjærlighed!

Sankey ved Brandt.

55.

Julen har englebud, | vi med fryd
 os barnlig paa Gud Fader, | forlader;
 vi var i nød saalange, | dog hørte han vor bøn.

han ved hvortil vi trænge, | vor frelser blev Guds Søn;
thi vil vi alle sjunge, | med hjerte og med tunge,
et: Være være Gud | for sit julebud!

Nat i en salig tid | kom han hid;
da glemte deres møde | de døde,
da de fik det at vide | at født var folkets ven,
som tog vor sorg og tvide | og gav os fryd igjen,
gik ned for os i døden, | som sol i aftenrøden,
og stod i morgengry | op for os paany!

Sorg er til glæde vendt, | klagen endt!
I lovsang kjendes fryden | paa lyden!
Syng med Guds engleskare | paa Jesu fødselsdag
om fred og ingen fare, | Gud faders velbehag,
som vil al sorgen vende | til glæde uden ende,
bær os paa barnevis | ind i paradis!

Grundtvig.

56. Synges som 67.

Glade jull! hellige jull! Engle slagrer bag sky i sky!
Sid de flyver med paradigrønt,
hvor de ser hvad for Gud er skjønt,
.: lønlig iblandt os de gaar! :.

Julefryd! evig fryd! | Hellig sang med himmelsk lyd!
Det er engle som hyrderne saa,
dengang Vorherre i frybden laa.
.: Ewig er englenes sang! :.

Fred paa jord! Fryd paa jord: | Jesusbarnet iblandt os borte
Englene sjunger om barnet saa smukt;
han har os himmerigs dør opløst!
.: Salig er englenes sang! :.

Salig fred! himmelsk fred! | toner julenat til os ned,
englene flyver til store og smaa,
sjunger om ham som i frybden laa;
.: fryd dig hver sjæl han har frelst! :.

Ingemann.

57.

Velkommen igjen, Guds engle smaa, | fra høie himmel-sale,
med deilige solskins-klæder paa, | i jordens skyggedale!

Trods klingrende frost godt aar J spaa
for fugl og sæd i dvale!

Vel mødt under stj paa firkefti, | paa sne ved midnatstide!
Udbære vor jul ei nænner J, | derpaa tør nok vi lide,
o ganger dog ei vor dør forbi, | os volder ei den kvide!

Med venlige øine himmelblaa | i vugger og i senge
vi puslinger har i hver en vraa, | som blomster gror i enge,
o synger for dem som lerkeflaa,
som hørt de har ei længe!

Saa drømmer de sødt om Betlehem, | og er det end forblommet,
de drømmer dog sandt om barnets hjem,
som laa i krybberummet:

de drømmer, de leger jul med dem | hvis sang de har fornummet!

Da vaagner de mildt i morgengry, | og tæller mer ei timer,
da hører vi julesang paany, | som sig med hjertet rimer,
da klinger det sødt i høien stj, | naar julekloffen kimer!

Da vandrer Guds engle op og ned | paa salmens tone-stige!
Da hyder Vorherre selv Guds fred | til dem den efterhige!
Da aabner sig himlens borgeled, | da kommer ret Guds rigel!
Grundtvig.

58.

Jeg er saa glad hver julekveld, | ti da blev Jesus født,
da lyfte stjernen som en sol, | og engler sang saa søtt.

Det lille barn i Betlehem | han var en konge stor,
som kom fra himlens lyse slot | ned til vor arme jord.

Nu bor han vel i himmerik | — han er Guds egen søn —
men husker altid paa de smaa | og hører deres bøn.

Jeg er saa glad hver julekveld, | da synger vi hans pris;
da aapner han for alle smaa | sit søte paradis.

Da tænder moder alle lys, | saa ingen krok er mørk;
hun siger: stjernen lyfte saa | i hele verdens ørk.

Hun siger at den lyser end | og slukkes aldrig ut,
og hvis den skinner paa min vei, | da kommer jeg til Gud.

Hun siger at de engler smaa | de synger og idag
om fred og fryd paa jorderik | og om Guds velbehag.

O gid jeg kunde synge saa, | da blev vist Jesus glad;
ti jeg jo ogsaa blev Guds barn | engang i daabens bad.

Jeg holder av vor julekveld | og av den Herre Krist,
 og at han elsker mig igjen, | det vet jeg ganske vist.
 O, Gud ste lov!

Marie Wergelsen.

59. Som: Guds menighet syng for vor skaper i løn.
 Guds engle i flokk synger liflig i kor, | som den første jul,
 om barnet, gudsbarnet, som fødtes paa jord:
 om Jesus, vor helt og vor herre!
 Guds-folket paa jord! tager barnet i favn, | som den første jul!
 Med fred kom vor Frelser i Faderens navn:
 vor Jesus, vor helt og vor herre!
 Al æren er Guds over høieste sth, | for den glade jul!
 I billede sit har han skabt os paa ny
 med Jesus, vor helt og vor herre.

Grundtvig.

60. Som: Kirken den er et gammelt hus.
 Navnet som klinger søtt idag | alle Guds venner til glæde,
 gav os med kjærlig tungeslag | glædelig nytaar at kvæde.
 Deilig ved det et naadens aar | kronede støvets hvite haar,
 skapte sig lov blandt de spæde.
 Glædelig nytaar! saa idag | ogsaa min hilsen skal klinge!
 Er end min læbes røst kun svag, | dragten jeg eier, kun ringe,
 hilse jeg kan dog i hans navn, | som for vor ringe sødestavn
 nytaar fra Gud lot indringe.
 Signe da Gud i Jesu navn | aaret idag vi begynde!
 Han aande liv i barnets favn, | give det klarhet og ynde!
 Signe hver moders buggesang, | signe de svakes trøtte gang
 som sig til hvile maa skynde!
 Fædre og mødre signe Gud | særlig med visdom at frede
 tidlig om aandens friske skud, | han har indplantet de spæde!
 Hjælpe dem, saa med kjærlig tugt | vinde de maa med kjødet bugt,
 englene deres til glæde.
 Glædelig nytaar da fra Gud | alle Guds venner tilsammen!
 Han dele nytaarsgaver ut | alle til lyst og til gammen,
 lyse i fred det aar som svandt, | signe det ny som atter randt!
 Herre misfunde dig! Amen!

Reitan.

61.

Hil dig Frelser og Forsoner! | verden dig med torne kroner;
 du det ser jeg har i sinde | rosenkrans om kors at vinde,
 giv dertil mig mod og held!

For dit ansigt vil jeg træde, | thi jeg tror du er tilstede;
 jeg tilbeder dig i støvet, | fordi ren, som guldet prøvet,
 du er dog mistundelig.

I dit røde hav jeg havner, | dine fødder jeg omfavner;
 thi ei stolt du mig foragter, | mig fra korsets træ betragter
 du med dyb medlidenhed.

Af hvor fattig! af hvor nøgen! | Gruelig er med dig spøgen.
 Men jeg ved: for det at lide | født du blev ved midnatstide,
 selv du valgte korsets skam!

Hvad har dig hos Gud bedrøvet? | og hvad elsked du hos støvet
 at du vilde alt opgive | for at holde os i live,
 os dig at meddele hel?

Kjærligheden, hjerte-gløden, | sterkere var her end døden:
 Heller giver du end tager, | ene derfor dig behager
 korsets død i vores sted.

Af nu føler jeg tilfulde | hjertets haardhed, hjertets fulde;
 hvad udsprang af disse fjelde, | navnet værdt til at gjengjælde,
 frelsermand, din kjærlighed?

Dog jeg tror: af dine vunder | væld udsprang til stort vidunder,
 mægtigt til hver sten at velte, | til isbjerge selv at smelte,
 til at tvætte hjertet rent!

Derfor beder jeg med taarer: | led den ind i mine aarer,
 floden som kan klippe velte, | floden som kan isbjerg smelte,
 som kan blodskyld tvætte af!

Du som har dig selv mig givet, | lad i dig mig elste livet,
 saa for dig kun hjertet banker, | saa kun du i mine tanker
 er den dybe sammenhæng!

Skjönt jeg maa som blomsten visne,
 skjönt min haand og barm maa isne:
 du, jeg tror, kan det saa mage | at jeg døden ei skal smage,
 du betalte syndens sold.

Ja, jeg tror paa korsets gaade, | gør det, Frelser, af din naadel!
 Staa mig bi naar fienden frister!

Ræf mig haand naar øiet brister!

Sig: vi gaar til paradis!

Bernhard av Clairvaux ved Grundtvig.

62. (341.)

Mindes vi en fuldtro ven i det fjerne alle dage,
ønskende han snart igjen vende maa med fryd tilbage.

Frelser, i dit vennelag mindet er en hovedsag.

For vor trang du sank til jord, gif for vores skyld i døden,
til vort gavn du høit opfor, kommer os til hjælp i nøden.
bad os selv udtryffeligg: venner mine! mindes mig!

Naar da om dit nadverdbord trindt og tæt vi tager sæde,
med den tro at i dit ord du er sandelig tilstede,
mindet dit er glød i bryst, har paa læben engle-røst.

Jesús Kristus! fuldtro ven, skab da i os hjerter fromme,
som til snart vi ses igjen, saa dig altid ihukomme,
søger livet i dit navn, finder glæden i din favn.

Grundtvig.

63. Som: Op alle som paa jorden bor.

Syng høit, min sjæl, om Jesu død! | Han faldt ei seierløs;
thi hans „fuldbragt“ saa mægtig lød
:: at helved stjalt og gøs. ::

Den er fuldført, det seiler ei, | den naadens verden nu,
og banet er hans konge-vei | :: til tronen over sky. ::

Det kors der rødmer af hans blod | som vidste ei af svig,
en trappe er til tronens fod | :: som staar uroffelig. ::

Syng høit, Guds folk: det er fuldbragt, | min frelser prisen vandt,
Al verden ham er underlagt | :: hvis blod paa korset randt. ::

For Jesu navn hans fiender fly, | og styrter for hans sværd,
mens kronen vinker over sky | :: den mindste ham har kjær! ::

Fra engelsk ved Grundtvig.

64. Som: Paa sit kors i dødens smerte.

Under korset stod med smerte, | stod med gjennemboret hjerte,
Jesu moder dødningsbleg! | Solen sortned da han daaned,
sorte hjerter ham forhaaned, | pine hans var dem en leg.

Kirken med sit moderhjerter, | kjender bedst Marias smerte,
 under kors og verdens spot; | men ens død for alles brøde
 galben nu dog kan forsøde, | alting gjorde Jesus godt!
 Brist da aldrig, moderhjerter! | Drufne kan du al din smerte
 i din Frelser's kjærlighed! | Hvad end børnene maa lide,
 Guds enbaarne ved din side | lyser over dem sin fred!
 Freden til sin moders hjerter | Jesus vandt ved dødens smerte,
 den er kirken's stat og pris; | for den fred hans kjæmper strider
 med den fred hans vidner lider, | gaar med den til paradiset!
 Vær velsignet, moderhjerter! | Vær velsignet, modersmerte!
 Vær velsignet, kvindebryst! | I hos Gud har fundet naade,
 vandt ved Kristi korssets gaade, | hvad I savned: evig trøst!
Stabat mater ved Grundtvig.

65. Som: Op alle som paa jorden bor.

Udrust dig helt fra Golgatha! | løst høit dit røde skjold!
 Thi synd og død, du ser det, ja! | :: Angriber mig med vold! ::
 Løst høit dit glavind i din harm | mod dem som trodser dig!
 Nedstyrt dem med en vældig arm | :: fra lyset og fra mig! ::
 Da skal jeg, sikker ved din haand, | ei frygte døden mer;
 og glad ser da min frelste aand | :: paa sit nedbrudte ler! ::
Joh. Ewald.

66.

Frelseren er mig en hyrde god, | hos ham skal jeg intet savne;
 lammet hviler ved hyrdens fod, | nævnes med kjærlige navne.
 Saaret jeg flyder fra ulvens tand, | mit blod til hans fod er rundet,
 selv han bar mig til kildens rand, | der har jeg lægedom fundet.
 Hovedet hviler jeg i hans skjød, | jeg læstes af livets vande;
 palmen kjøler mig dagens glød, | svaler min brændende pande.
 Skal jeg end vandre til ormes land | og gaa gjennem dødens stygger,
 hos mig vandrer i styggen han, | lyser hvor rædselen bygger.
 Id fra forraadnellsens hjem jeg gaar, | forbarmellsens haand mig tvæger;
 hos mig kjærligheds fyrste staar, | rækker mig saligheds bæger.
Ingemann.

67.

Iforsagt, vær paa vagt! | Jesus haver det alt fuldbragt.
 Han har vundet det store slag, | satan bundet til dommedag,
 :: aabnet os himmerigs port. ::

Uforsagt, vær paa vagt! | Jesus haver det alt fuldbragt.

Snart han kommer at hente sin brud
fra det fremmede land til sin Gud,
.: hjem til sin himmelske fred. .:

Uforsagt, vær paa vagt! | Jesus haver det alt fuldbragt.

Har du kun olie i dit kar, | brænder din lampe kun lys og klar,
.: kan du ham møde med fryd. .:

Uforsagt, vær paa vagt! | Jesus haver det alt fuldbragt.

Han kan dig trøste i al din ve, | han er dig nær, som Guds engle se,
.: Jesus, din trofaste ven. .:

Klokken slaar, tiden gaar, | evigheden os forestaar:

lad os da bruge den kostbare tid, | tjene Vorherre med al vor flid!
.: saa skal vi nok komme hjem! .:

Agerbæk.

68.

Krist stod op af døde | i paaſte-morgenrød!

Thi synger lydt og sjæleglad | hans menighed i allen stad:
Være være Gud i det høie!

Krist stod op af dødel | Afsonet var vor brødel

Thi synger o. s. v.

Krist stod op af dødel | I himlen vi ham mødel

Thi synger o. s. v.

Grundtvig.

69. Syngeſ fom 4 eller 106.

Som foraarſolen morgenrød | stod Jesus op af jordens ſtjød,
med liv og lys tilligel | Derfor ſaa længe verden ſtaar,
nu efter vinter kommer vaar, | livſalig i Guds rige!

Som fugleſkor i mark og lund | lovsynger vaar i allen ſtund
med ſine toner søde, | ſaa alle tunger trindt om land
lovsynger dødens overmand | i paaſte-morgenrød!

Som blomſter alle ſtaa i flor, | ſom ſkoven grønnes, kornet gror,
ved vaarens kræfter milde, | ſaa blomſtrer alt i Jesu navn
og bærer frugt til folkegavn, | ſom aarle, ſaa og ſilde!

Grundtvig.

70. Syngeſ fom 68.

Jesus, himmelfaren, | høit over engleſkaren

nu ſidder ved Guds høire haand | og ſender os ſin Faders Aand

Vøier alle knæ for vor Frelſer!

Jesús, himmelfaren, | udsender engleffaren
 al jorden rundt til sine smaa | at vinke dem til himlens blaa!
 Bøier alle knæ for vor Frelser!
 Jesús, himmelfaren, | dog midt i folkeffaren
 uddeler himlens vin og brød, | er med sit folk i liv og død!
 Bøier alle knæ for vor Frelser!

Grundtvig.

71.

Den signede dag som vi nu ser | med blide til os opkomme,
 den lyse af himlen mer og mer | os alle til lyst og fromme!
 Det kjendes paa os, som lysets børn | at natten den er nu ommel!
 Den signede stund, den midnatts tid | vor Herre han lod sig føde
 da klarned det op i øster-lid | til deiligste morgenrøde,
 da lyset oprandt som jordens bld | skal lysne udi og gløde.
 Om levende blev hvert træ i skov, | og var saa hvert blad en tunge,
 de kunde dog ei Guds naades lov | med værdelig røst udslunge;
 thi evig nu skinner livsens lys | for gamle og saa for unge.
 Thi takker vi Gud, vor Fader god, | som fuglen i morgenrøde,
 for dagen han os oprinde lod, | for livet han gav af dødel
 for alt paa vor mark i tusen aar, | der grode til sjæle-føde!
 Du sagtelig skrid, du pinsedag, | med straaler i frans om tinde!
 hver time til Herrens velbehag | som bæffe i eng hevrinde,
 til frydelig sig tiljids de sno | op under de grønne lindel
 som guld er den aarle morgenstund, | naar dagen opstaar af døde.
 dog lysfer os og med guld i mund | den liflige aftenrøde,
 saa tindre end maa det matte blif, | de blegnende kinder gløde.
 saa reiser vi til vort fædreland | der ligger ei dag i dvale,
 der stander en borg saa pryd og grand | med gammen i gylde
 saa frydelig der til evig tid | med venner i lys vi tale! [sæle;
 Ved Grundtvig.

72. Som: O Jesús, for din pine.

No livnar det i lundar, | no lauvast det i lid,
 den heile skapning stundar | no fram til sumar's tid.
 Det er vel sagre stunder | naar vaaren kjem her nord,
 og atter som eit under | nytt liv av daude gror.
 Guds kyrkje lysa skulde | som høgt paa berg ein stad,
 med sumar utan kulde | og utan solglad.

Guds ord vel alltid lyser, | den sol gaar aldrig ned,
 det hus som anden lyser, | ligg stødt i lys og fred.
 Men stundom kom daa kulde | paa Herrens kyrkjemark,
 det var som Gud seg dulde, | og burte var Guds ark.
 Det var dei myrke dagar, | Guds ord var saahøyrd segn,
 og hjarta frys og klagar, | det saknar sol og regn.
 So sende Gud sin ande | som dogg paa turre jord;
 daa vakna liv i lande, | daa grøddest vent Guds ord.
 Daa er det sæle tider | for Kristi kyrkjegrunn,
 daa lauvast det i lider, | daa livnar det i lund.
 Daa lysnar det i landet | fraa fjell og ned til fjord.
 Daa losnar tungebandet, | daa fæd Guds folk i kor.
 Daa stin det hver strender | som sol ein sumarkveld.
 Daa gløder fring i grender | ein heilag altareld.
 Du vaar med lyse dagar, | med lengting, liv og song!
 du spaar at Gud oss lagar | ein betre vaar ein gong.
 daa me med vigsla tunge, | med kjærleik heil og klar,
 alt utan brest og sprunge | skal lova Herren vaar.

Bliq.

74. Som no. 8.

Kjærligheds og sandheds aand! | jords og himmels hjertebeand
 knytter du alene; | os forlene deilig røst,
 os opløde dybt i bryst, | dine flammer rene!
 Hvor du lyser, mørket flyr, | al uterlighed dig styr,
 spotter med din naade; | sandhed som den klare dag
 franser i dit vennelag | kjærlighedens gaadel
 I det store sjælebad, | og i hjertets drif og mad,
 du er guddomsraften, | i hver gren og i hver kvist
 paa det sande vintræ: Krist, | du er levefasten!
 Med en god samvittighed | til de smaa du daler ned,
 skaber rene glæder, | lyser op og renser ud,
 til de staar for lysets Gud | i snehvide klæder!
 Du som af den „lille flok“, | svag og bly og bange nok,
 gjorde kjæmper sterke, | skab nu og af os en hær
 som tør svinge aandens sverd | under korsets merkel
 Kjærlighed til denne jord | ser du, at er saare stor,
 vildt dens lue brænder; | sluk den ud med duggen mild,
 lad os blusse af den ild | du for himlen tænder;

Paa vort eget nat og dag | stirrer vi med velbehag,
 det forstyrrer freden; | lad os Jesus, en og hver,
 som vort liv og lys faa kjær! | Det gjør enigheden!

Grundtvig.

75. Som: Guds fred er mer end englevagt.

Rom fredens, kjærlighedens aand, | alsmægtig som Guds høire haand,
 og gjør til ett os fjern og nær | som liv og sandhed haver kjær!
 Vær altid hos os, stærk og mild, | med livets lys og himlens ild,
 med sandheds ord og naadens røst, | med stadig haab og evig trøst!
 Medvidder i Guds skjulte raad! | du har begyndt den store daad,
 fuldfør du den med velbehag, | med kraft i os til Kristi dag!

Grundtvig.

76.

I al sin glans nu straalet solen, | livslyset over naadestolen,
 nu kom vor pinseliljetid, | nu har vi sommer skjær og blid,
 nu spaar os mer end englerøst | i Jesu navn en gylden høst!
 I sommernattens korte svale | slaar høit fredsskovens nattergale,
 saa alt hvad Herren kalder sit | maa slumre sødt og vaagne blidt,
 maa drømme sødt om paradís | og vaagne til Vorherres pris.
 Det aander himmelsk over støvet, | det vifter hjemlig gjennem løvet,
 det lugter liflig under sky | fra paradís, opladt paany,
 og yndig risler ved vor fod | i engen bæk af livets flod!
 Det volder alt den aand som daler, | det virker alt den aand som taler
 ei af sig selv, men os til trøst, | af kjærlighed med sandheds røst,
 i ordets navn, som her blev kjøb | og fór til himmels hvid og rød.
 Oppvaagner alle dybe tåner | til pris for menneskets forsoner!
 Forsamles alle tungemaal | i takkesangens offermaal!
 I stemmer over Herrens bord | nu menighedens fulde for!
 I Jesu navn da tungen gløder | hos hedninger saabelsom jøder;
 i Jesu navnets offermaal | hensmelter alle modersmaal;
 i Jesu navn udbryder da | det evige halleluja!

Grundtvig.

77.

Guds menighed syng for vor skaber i løn!
 — engle synger med —
 han gav os til frelser sin enbaarne søn!
 Saa liflig leger vi for vor Herre!

Slaa harpen, du fromme salmist paa jord

— strengen er af guld —

• for Jesus, vor konge, Guds levende ord!

Saa liflig leger vi for vor Herre!

Da høres de glødende tingers røst,

— Anden er os nær —

som bringer os altid den evige trøst.

Saa liflig leger vi for vor Herre!

Grundtvig.

78. Som: Alæ Bermland.

Jeg ved en gammel kirke — dens taarne ere tre —

ombrust af havets rullende torden,

snart staar den mellem blomster, snart staar den i sne,

dens navn det er kirken i Norden!

Ansgar har den bygget, med blod blev den kjøbt,

til den blev jeg baaren, i den blev jeg døbt,

fra den skal jeg sænkes i jorden.

Det taarn imod syd staar i bogenes Ih,

og Ringo gav sangværket tone;

og taarnet mod vester har guldspir i sth,

det smedede Sanctt Olav af sin krone;

men taarnet i øst stander broderen nær,

der hænger Gustav Adolfs korsdannede sværd,

som splintred den romerste trone.

Og vel er kirkens væg baade gammel og svag

og haver saa mangen en fure,

men han som er herre over tordenens brag,

han leder og lyner fra dens mure;

han reiser sine taarne med flokker i sth,

han aabner sine haller for den trætte til Ih,

han selv er sin kirkes gode kure!

Chr. Richardt

79. Som: Fremad er verdens vilde røst.

Der stander et hus i vort høie nord,

indviet Gud Faders enbaarne;

der springer en kilde, der dækkes et bord,

der times til høitid fra taarne.

Og der har det standet fra aar til aar,
 av vekslende stormer omsuset;
 skjønt ofte det fristet fuldblaaet kaar,
 det styrket dog ikke i gruset.

Dit styrte den gjæveste drot sin gang,
 der knælte den staaflædte kjæmpe
 og lærte ved messe og ottesang
 den stolteste brede at dæmpe.

Der sukket vor far med glødende barm
 naar flokkene rørte sin stemme;
 der sældte vor mor en taare varm,
 som ei hendes sønner skal glemme.

Der hentet de bod for de tungeste savn
 og styrke til vandringens møie;
 der fanget de freden i Jesu navn,
 da mødig de luffet sit øie.

Den gang vi som spæde blev vugget paa stjød,
 Gud Fader os der satte stevne;
 og over de rislende vande lød
 de ord som gir hvad de nævne.

Og der kan det vokse det himmelske frø
 og trives som vand-bækkens pile;
 ja, der vil jeg leve, og der vil jeg dø,
 og derfra saa ringes til hvile!

End kvædes der søtt ved dens alter i kor
 til pris for Gud Faders enbaarne;
 end risler den kilde, end dækkes det bord;
 end kimes der mildt ifra taarne.

Reitan.

80 a. (Salme til Dagsdagen.)

Tone: Vaar Gud han er so fast ei borg.

Vaar Gud, deg vere lov og ros
 og ære utan ende, | at du ditt sæle sanningsljøs
 til vaare strender sendel | Du valde deg ein mann,
 som ved din naade vann | aa kristna Norigs folk
 og tala som din toll | til oss paa norrøn tunge.

Fram kristmenn, krossmenn, konungsmenn!

Det merke Olav reiste. | For Kristi kross hans hjarta brenn,
til siste livsens gneiste. | Kong Olav seig i blod,
men krossens merke stod | so fast i Norigs jord
at fraa hans grav Guds ord | for figerferd um landet.

Med Olav og hans kongætt

rann Norigs gode stjerne. | For kristendom og landsens rett
i eitt dei vilde verne. | Dei Norigs lukke saag
i Guds og Olavs log; | i Kristi tru dei fann
for folk og fedreland | den beste skjold og verje.

No stin i landet nytt det ljøs

som rann med Olav konge. | Kristkyrkja staar i Nidaros
nyreist fraa tider tronge. | Og ordet av Guds munn
gror nytt paa gamall grunn. | Gud, lat det halda ved
til seinste ættarled | aa skapa liv i landet!

Blig.

80 b. (Salme til 17 mai.)

Tone: Vaar Gud han er so fast ei borg.

I Norigs vetter rann ein vaar,

og sol reiv myrkret sunder. | Det var ein maimorgon klaar
og fager som eit under: | Daa rann vaar fridoms sol,
vaar gamle konungsstol | vart reist i Norig ny,
og upp fraa bygd og by | steig lovsong hver landet.

Du Gud som gav oss dette land,

hjelp oss det trutt aa verja | og staa som brøder hand ved hand
mot kvar som vil det herja! | Det høge, dyre ord
som vaare fedre svor: | Na standa fast som fjell
til gamle Dobre fell, — | det ord lat søner fanna!

So lenge fridomsdagen renn

med vaarsol hver landet, | lat frie standa Norigs menn
og halda broderbandet! | So renn daa, maidag,
med ljose andlitslag! | Renn fager, blid og fjelg,
du Norigs fridoms**helg**, | velsigna millom dagar!

Blig.

81.

Op dog, Sion! ser du ei | seirens palmestrødde vei
til Guds hus i himmerig! | Den er og beredt for dig.

Korset vel for vie staar, | langs med svelget veien gaar,
 men hvor Herren har sin gang, | der er englevagt og sang.
 Klippegrund gjør foden fast, | frykten slør for haab i hast.
 Troen staar hvor tvilen falder, | kjærlighed forsøder alt.
 Troens ord med sandheds aand | os ledjager haand i haand,
 Aandens glød og Herrens røst | skænker os en evig trøst.
 Paradisets vin og brød | styrker os i liv og død,
 kjæmpestridt vi gjør opad | til den hellige Guds stad.
 Der er gammen, fred og ro, | der vi skal for evig bo,
 gaa som under grønne lind | til Vorherres glæde ind!
Grundtvig.

82.

Der er en vei | som verden ikke kjender:
 den „livets vei“ | som ei er gjort med hænder,
 en løngangs-sti, | hver sten forbi,
 til livets land med glædens kilder.
 Sig aabne maa | de tykke, mørke stove,
 os bære maa | den skjøre, falske vove,
 det høie fjeld, | det skumle Hel
 kan livets vei ei for os spærre.
 Just for de smaa | er løngangs-stien lavet
 til trygt at gaa | i ørken og paa havet,
 paa troens grund | i allen stund,
 ved midnatstid som midt om dagen.
 Den vei paa jord | til himlens høie sale
 sig sælsomt snor | igjennem skyggedale,
 som solsprængt sky | af dagen ny
 paa Herrens vei er hver en skygge.
 Vel tornestrøt | er stien somme steder,
 men rosenbødt, | som sorgen er med glæder;
 af Jesu røst | opproffer trøst,
 med rosen læges torneistiftet.
 Den vei paa jord | til livets land og lykke
 er Jesu ord | med straaleglimt i skygge;
 de strækker sig til himmerig,
 hvor de kom fra, hvor de har hjemme.

Med Jesu aand, | Guds menigheds af naade,
vi haand i haand | paa kjærlig barne-maade
gaa trøstig frem | til lysets hjem,
til faderhuset i det høie.

Alt som vi gaa, | vi dog af Gud oplæres
til at forstaa, | vi hæves, og vi bæres
i ledebaand | af livets aand
og af vor Faders englefare.

■ Grundtvig.

83.

Dybsaligt det folk som har øre for klang | her oven fra!
Det nynner alt her paa den evige sang: | Hallelujah!
Saa alle Guds engle forundres paa
hvor himmelff de jordiske klokker slaa,
naar Anden med støv-hjertets tunger
dets dybeste længsel udsjunger!

Dybsaligt det støv som i skaberens haand | kom Gud saa nær,
oplivet af ham med en kongelig aand | til heltesfærd,
begavet i naade med haand og mund
til gavn og til glæde i allen stund
at ligne sin Gud paa det bedste
og tale med ham som sin næste!

Dybsaligt det hjerte i menneskebryst | med frygt og haab
som liflig bevæges ved himmelens røst | og Andens raab!
Det værelse har i sin hytte lav
til længselen dyb som det store hav,
til haab der sig høiere svinger
end ørne og engle paa vinger.

Dybsaligt det folk som har Jesus til drot, | Marias søn!
som søstende hans har de alle det godt, | i lys og løn:
Gud Fader i hjerte, Guds ord i mund,
med herlighedsbaabet i allen stund,
thi de som Gud Faders udkaarne,
har barne-kaar med hans enbaarne.

Dybsalig hver sjæl som i Frelserens navn | af naadens haand
ffk bod for sin vaande og for alt savn | med liv og aand:
Med Faderens aand og med Sønnens liv. ♫

med palmernes dyd i et stud af siv,
 med kræften som klarheds-beviset,
 med nøglerne til paradiset!

Grundtvig.

84. Synges som 75 hos Landstad.

O, kristelighed!

Du skjænter vort hjerte hvad verden ei ved;
 hvad svagt vi kun skimte, mens øiet er blaat,
 det lever dog i os, det føler vi godt;
 mit land siger Herren, er himmel og jord,
 hvor kjærlighed bor!

Lyksalige lod:

Alt leve hvor døden har mistet sin brod,
 hvor alt det som blegned, opblomstrer paany,
 hvor alt det som segned, opfarer i sky,
 hvor kjærlighed vokser som dagen i vaar
 med roser i haar!

Visfalsige land

hvor glasfætt ei rinder med graad eller sand,
 hvor blomsten ei visner, hvor fuglen ei dør,
 hvor lykten er skinnende klar, men ei skjør,
 hvor dyrt ikke kjøbes til krone paa baar
 de snehvide haar!

O, vidunder-trol

Du slaar over dybet din gængende bro,
 som isgangen trodser i brusende strand,
 fra dødningshjem til de levendes land;
 bo lavere hos os, det huer dig bedst,
 du høibaarne gæst!

Letvingede haab!

Gudbroder, nyfødt i den hellige daab!
 O laan os den fjederham Aanden dig gav,
 saa tidt vi kan flyve til landet bag hav,
 hvor evigheds sol skinner klart allen stund
 paa saligheds grund!

O, kjærlighed selv!

du rolige kilde for kræfternes ev!

Du fyllder med frelserens gabmilde ord
 velsignelsens kaff paa det kristne gudsbord,
 o vær du vor livdrik paa jorden og bliv
 vort evige liv!

O, kjærligheds aand!

Det evige liv i fuldkommenheds baand!
 O smelt du vort hjerte ved høialtrets ild,
 og klar du jordklumpen i solglansen mild,
 saa glade vi føle os skabes i bryst
 de levendes lyst!

Grundtvig.

85. Som: Fred til bod for bittert savn.

Synd og sorg er syftkin-ord, | fylgjest jamnan her paa jord.
 Synd fraa Gud ogs hever stilt, | difor lider hjarta ilt:
 Hjarta som aat Gud er skapt, | syrgjer naar det Gud hev tapt
 So er hjarta sjukt og saart, | til me ser den sanning klaart:
 Synd til all vaar sott er rot, | men i Krist er helsebot;
 og med syndesorg og tru | um fraa synd til Gud me snu.
 Hjarta daa i Jesus Krist | finner freden som var mist,
 fred som hvergjeng alt vit, | gjev vaart liv ein annan lit;
 fred som stiller all vaar trong, | løyser sorgi upp i song.
 Vel eg enn ein syndar er, | difor stend og sorgi nær;
 harm og hugnad skiftest aat, | gleda blandast tidt med graat;
 men igjenom stjer graa | kann eg Jesu aashn sjaa.

Blig.

86. Som: Apostlene sad i Jerusalem.

Saa vide om land som sol mon gaa,
 ei menneskesjæl er at finde,
 som Herrens naade ei vet at naa,
 naar hjertet ham gjerne vil vinde.
 Han ser hver længsel i sjælens grund
 som efter det evige higer,
 han hører hvert suk som i nattens stund
 fra dyppet til himmelen stiger.
 Han tænder sit lys paa den vildsomme vei,
 hans stjerne for aanden oprinder,
 den straaler og vinker og stanter ei

før hjertet sin frelsermand finder.
 Og var du end skjult i den mørkeste vaa,
 og kjendte dig ingen paa jorden,
 og var du blandt alle som sorgfulde gaa,
 den allerelendigste vorden, —
 ja, taarnet sig synder som berge i sky,
 og sortnede alt for dit øie,
 og blev hvert minde dig tungt som bly,
 og saa du kun lyn i det høie:
 O, higer din sjæl mot sandhets Gud,
 og kalder paa ham du derinde,
 han vet dog vei for sit naadesbud,
 din Frelser du dog skal finde.
 Og finder du ham, da finder du alt,
 hvad hjertet kan evig begjære,
 da reiser sig flufs hvert haap som faldt,
 og blesner saa aldrig mere.

Bergs.

87.

Kjærlighed fra Gud | springer lige ud,
 som en kilde klar og ren;
 i dens stille bund, | i dens dybe grund
 gjemmes livets ædelsten.
 Kjærlighed fra Gud | som en yndig brud
 kommer smykket til os ned.
 Du kun op din savn, | kom i Jesu navn,
 himlen bringer den jo med!
 Kjærlighed fra Gud | er det store bud,
 er det eneste jeg ved,
 bliv i kjærlighed, | og du har Guds fred,
 thi Gud selv er kjærlighed.

Schørring.

88. Synges som no. 1.

Hvert et lys i livets nat, | hver en trøst i livets smerte,
 hver en glæde i mit hjerte, | hver en sjæls og legems stat,
 alt hvad sjønt vort øie skuer, | alt hvad herlig aanden vet,
 alt hvad mildt i hjertet luer, | skapte, Gud, din kjærlighet.

Den er alt det godes rod, | den er alt det sandes kilde,
 den udbælder aarle, kilde | i en klar og deilig flod.
 gennemstrømmer livet stille, | gjør det frugtbart, smukt og rikt,
 lader himlens straaler spille | paa dets blomster yndeligt.

Ja, du store, milde Gud! | Du ved faderkjærligheden
 skaper atter her et Eden, | sletter synd og forger ut!
 Ogsaa mig, den store synders, | frelste du i Jesu navn,
 og mit liv, mit alt jeg finder | i din søde fadersavn.

Wegels.

89. Kan synges som: Deilig er den himmel blaa.

Alt staar i Guds faderhaand, | hvad han vil det gjør hans aand,
 af Guds naade til Guds ære, | evig glade vi skal være
 i vor Herres Jesu navn!

Sikre paa vor arv og løn | er med Guds enbaarne Søn,
 af Guds naade o. s. v.

Fælles om hans liv og fred, | lys og kraft og herlighed,
 af Guds naade o. s. p.

Grundtvig.

90.

Vorherre, han er en konge stor | og troner i himmerige,
 dog mellem kristne smaa paa jord | usynlig han er tillige.

Men vor Fader i det høie :; han lever! :;

Guds engle endnu, saavel som før, | gjør alt hvad han vil beslutte.
 og laase kan man slet ingen dør, | saa de jo derind kan smutte.

Men vor Fader i det høie :; han lever! :;

Guds engle de stiger op og ned | hvor Herren som helst er inde,
 hans venner de bringer god besked, | og styder dem raad i finde.

Men vor Fader i det høie :; han lever! :;

Grundtvig.

91.

Lad kun elementer smelte, | Herrens ord skal ei forgaa!

Over os det hvælver telte, | stjernestrødde, himmelblaa!

Under dem med hjertens glæde | ordets pris vi evig kvædel

Grundtvig.

92.

Alle mine kilder skal være hos dig!

Det var gudsordet i gamle dage

til det folkesærd uden mage
 som har paa vor Herres moder hos sig.
 Alle mine tilber skal være hos dig!
 Det var gudsordet i tidens hylde,
 da han fødtes som engle hylde,
 da jomfru Maria ham bar hos sig.
 Alle mine tilber skal være hos dig!
 Gjenlød røsten fra himlen aaben,
 Fader-røsten ved Jesus-daaben:
 Min søn! jeg har velbehag i dig.
 Alle mine tilber skal være hos dig!
 Det er gudsordet i naadens dage
 til det bad som er uden mage,
 aands-badet vor Herre bar i sig.
 Alle mine tilber skal være hos dig!
 Det er Gud Faders den høie tale
 til den daab som i jordens dale
 vor Herre han bærer skjult i sig.
 Alle mine tilber skal være hos dig!
 Af dig gjenfødes skal jord og himmel,
 folks og tengers og stjerner's brimmelse
 med alt hvad jeg evig bar i mig!

Grundtvig.

93.

O lad din aand nu med os være, | vor Jesus Kristus, Herre sød,
 saa børnene vi til dig høre, | maa døbes til din seierdød!
 Vi efter dig dem her opfalde, | o lad dem i dit navn opstaa!
 Om end de snuble, ei de falde, | men fare fort og maalet naa!
 Er løbet langt, lad dem ei mattes, | graahærdet tjener kom ihu!
 Er løbet kort, lad dem ei fattes | en plads hvor hjemme selv er du!
 O skriv dit navn i deres hjerte, | og deres i din høire haand,
 saa de med dig har fryd og smerte | tilfælles i den Helligaand!
 For vuggen lyder engletoner, | lad dem ei dø paa gravens bred! .
 Alt som du forser, saa du kroner, | i skyggedalen du gaar med.

Grundtvig.

94.

Saa ta da mine hænder og før mig frem
 indtil jeg salig ender i himlens hjem;
 jeg kan ei gaa alene end ei et fjed,
 hvor du mig fører ene jeg følger med.
 Da intet her mig stille fra naaden din,
 og gjør mig ganske stille, o Jesu min!
 Ved dine føtter hvile dit barn saa trygt,
 og tillidsfuldt det smile, foruten frygt.
 Selv om jeg ei fornemmer din sterke haand,
 min salighet dog fremmer din gode aand.
 Saa ta da mine hænder og før mig frem
 indtil jeg salig ender i himlens hjem.

Fra engelsk ved P. Waage.

95. Som: Hjælp Gud, at jeg nu kunde.

Velkommen morgenrøde | til salighedens dag!

Nu staar de op af døde | som tror med velbehag;
 de lever af vor Herres ord, som aandens førstegrøde
 meddeler os paa jord.

Guds aand er kraft-beviset | paa daabens gyldighed,
 i barne-paradiset, | hvor vi deraf ei ved;
 vort sjælebad i livets flod, | Guds naade være priset!
 sin prøve godt bestod.

Han som paa jorden beiler | til trostab uden svig,
 naar vi kun vil, besegler | sin pagt om himmerig;
 han døber med den Helligaand | paa ord som aldrig feiler,
 han rækker os sin haand!

Den haand med bibelstaven | os trøster i al nød,
 den lukker op guds-haven | for os i liv og død.

En gang den bryder gennem sth | og vinker op fra graven
 vor krop med hjortel nh.

Den haand hvert hoved kroner | med evighedens guld,
 som Jesus, vor forsoner, | paa jord var tro og huld;
 med frydesang der skabes da | et hav af himmel-toner,
 et fuldt halleluja.

Halleluja for haanden | som Herren os har raft!
 Halleluja for aanden | som livet os har bragt!

Halleluja for ærens frans, | for hvilen efter vaanden,
for glæden i sin glans!

Grundtvig.

96. Som: Mit haap og trøst.

Lad os som fik forældres navn, | o Gud det aldrig glemme
at hvor end saldt vor sødestavn, | har dog hos dig vi hjemme,
saa naar ved daaben og deri | de smaa indgaa til livet,
vi synge: Gud, her ere vi | og de du os har givet.

Kingo ved Grundtvig.

97.

Min mund og mit hjerte | de gjorde en pagt:

J fryd og i smerte | af al deres magt
hinanden at følge | og aldrig fordølge
hvad i dem er levende lagt.

J hjerter og munde | med ildtungen rød
har han som det kunde, | har Faderen sød
lagt bod for al vaande, | med kjærligheds aande
lagt ordet som frelser fra død.

Da fødes lovsangen | af hjerte og mund,
og himmelfæ er klangen | paa saligheds grund;
som ude, saa hjemme | Guds engle istemme
vor lovsang paa kjærligheds grund.

Til Faderens ære, | i lys og i løn,
høiløvet da være | Guds enbaarne Søn,
og saa Helligaanden, | vor trøster i vaanden,
vor kraft og vort liv og vor løn!

Grundtvig.

98. Som: Nu velan, vær frist tilmode.

Barnelivets sagre dage | kun forgjæves folk paa jord
falder suffende tilbage, | som en drøm de hedenfor;
hjerte hvert dog føle maa: | Worde ei vi atter smaa,
aldrig mer paa englestige | vinde vi til himmerigel!

Men hvad alle verdens vise | kun omsonst har prøvet paa,
han som alle fristne prise, | har bevist hans ord formaa.
Hver som tror af hjertens grund | hvad han os har lagt i mund,
de i daaben fødes atter | til Guds børn, hans søn og datter.

Bore egne barne-dage | i det bedste faderhjem
 intet er mod dem vi smage | med Guds Søn i Betlehem,
 naar gjensødte i hans navn | han os tager ømt i favn,
 og med mer end englerøster | kalder broder os og søster!
 Disse Herrens barnedage, | de er evighedens vaar,
 vister bort al sorg og klage | ogsaa fra de hvide haar,
 taler med hinanden lydt | om det maal for livet nyt
 himmelvidt fra skyggedale: | guddomsliv i gyldne sale!

Grundtvig.

99. Som: Kirken den er et gammelt hus.

Stol du kun paa dit fadervor! | Lad dig derfra ei forloffes!
 Himmel og jord engang forgaar, | aldrig dog fadervor roffes,
 det er Guds ord i barne-mund, | klippe og skjold i farens stund,
 pant paa Guds-faderligheden!
 Væt det kun vel i Jesu navn | bedes det maa alle dage,
 som af et barn i Jesu favn, | der kan hans kjærlighed smage.
 Føler det paa sig alt hans haab | fødtes af troen i hans daab.
 vokser med Jesus den lille!
 Kom saa ihu med mund og haand | at „Herre Jesus“ det rette
 læres kun af den Helligaand, | hvem alle daarer forgjættel
 Han aander liv i Jesu navn, | han lægger os i Jesu favn,
 lægger hans bøn os i munden.

Beder du saa dit fadervor, | Anden med Faderens stemme
 hjemler dig Jesu barnefaar, | saa i Guds hus du har hjemme,
 thi kun Guds egne børn har mund | til uden tant af hjertens grund
 Gud deres fader at kalde.

Grundtvig.

100. Som: Mit haap og trøst.

Laf, Herre, for din bibelbog, | som du os gav i naadel
 Hvor er den rik paa visdom dog | og løser mangen gaadel
 Hvor vidner den fra først til sidst | om dine store under,
 om naadens dyp, hvorover vift | selv englers tanker grunder!
 Hvor lærer den os godt din vei | og leder godt vor tanke,
 at paa vor pilgrimsvandring ei | den bort fra dig skal vanke!
 Hvor trøster den os godt i strid | og stiller os for øie
 den frød som efter kampens tid | os venter i det høie!

Saa hjælp mig da, o Helligaand! | den skrift som ved din naade
 profeters og apostlers haand | optegnet os til baade,
 at læse ret i i Kristi tro | og med et villig hjerte!
 Dens lys og trøst la hos mig bo | i glæde og i smerte!
 Begels.

101.

Kirkeflokkel ei til hovedstæder
 støbtes du, men til den lille by,
 hvor det høres trindt naar barnet græder
 og inddrømmes blidt ved vuggesang.

Kirkeflokkel! moderskjød for klangen,
 som er mig langt mer end strengeleg!
 Toner dine tappedes om rangen
 for mit øre tidt og i min barm.

Mens som barn paa landet jeg var hjemme,
 julemorgen var mit himmerig.
 Den du meldte mig med englestemme,
 timed klart den store glæde ind.

Høiere dog stemte dine toner,
 naar de med „den gyldne sol frembrød“,
 timed: Støv! opreist er din forsoner,
 stat nu op i paaske-morgengry!

Lislig dog det klinger, helst om høsten,
 i den stille, svale aftenstund:
 Gjennem jorderig gaar himmelrøsten,
 kalder sjælen til sin hvile ind.

Derfor, nu naar aftenflokken melder:
 Solen sank, og fuglen slumred ind,
 da mit hoved jeg med blomsten hælder,
 nynner sagte mellem bedeslag:

Kirkeflokkel! naar tilsidst du lyder
 for mit støv, stjønt det dig hører ei,
 meld da mine fjære, jaa det fryder:
 Han sov hen som sol i høst gaar ned!

Grundtvig.

102. Som: Uforfagt, vær paa vagt.

Kloffen slaar, tiden gaar,
trøen paa ordet sin prøve staar:
Er det faldet i hjertemuld,
overstaar det vel vinterfuld,
bærer sin evigheds-frugt!

Kloffen slaar, tiden gaar,
haabet Guds børn dog feil ei slaar;
det har vinger af engleart,
flyver til himmels med bønnens fart,
kommer tilbage med svar!

Kloffen slaar, tiden gaar,
fjærligheden ei tæller aar;
den kan gjøre det gamle ungt,
gjøre let det som synes saa tungt,
vand den omstaber til vin!

Kloffen slaar, tiden gaar,
ene Guds naade uroftet staar,
den os fører saa tryggelig frem,
bygger os hiset og her et hjem,
fyldt med den seirrige fred.

Kloffen slaar, tiden gaar,
aldrig udrinder evighedsaar,
aldrig afblomstrer Guds paradis,
aldrig forstummer hans naades pris!
Amen! halleluja! tak!

Brandt.

103. Som: Herre Jesus Krist.

En liden stund | i rosens lund | vi rødme kun og blegne,
af blomstens art | og med en fart | nedsunket snart
er alt i disse egne.

En liden stund | skal dødens blund | dog kun for kristne vare;
saakornets art: | af muldet snart | op med en fart,
skal i vort kjød sig klare.

En liden stund | i verden kun, | og evig hos sin fader:
Det er hans art | som kommer snart | med lynets fart
og himlen os oplader.

En liden stund | i rosens lund, | og evig i gudshaven;
saa høsten her | og vaaren der | er dog nok værd
en vinternat i graven.

En liden stund, | et stille blund, | en liflig morgenrøde,
dermed til ro | os synge fro, | de engle to
som sang da Jesus døde:

En liden stund | sov du nu kun! | Vi fra din seng ei vige;
i morgengry | foruden sky | Guds sol den ny
dig hilser i hans rige.

Grundtvig.

104. Synges som 41.

Den nærmer sig den time forudsat
da al min sorg jeg sige skal godnat,
den lille flok jeg byde skal farvel!
Frygt ei for den som kun slaar kjød ihjel!
Befignet være skal min udgangsdag!
Da faar til guld jeg hvad nu er mit tag,
og hvad jeg her kun saa som trykt i ler,
lyslevende i al sin glans jeg ser.
O du mit lys og liv i dødens nat,
min ven i nød som ingen har forladt!
min Jesus, du er trofast nu som før
og luffer op mig templets skjønne dør.
Du er min skat, min perle og min pris,
det rette livets træ i paradís.
Naar jeg dig har, da har i et og alt
jeg hvad Gud Fader selv har „fylden“ kaldt.
O vær da min og virk i mig saa vidt
som dit i kjærlighed kan blive mit,
saa i dit sidste lys paa denne jord
jeg smager evig sødmen af „Guds ord“.

Grundtvig efter Brorson.

105 (335).

Han som har hjulpet hidindtil, | han hjælper nok herefter,
han altid kun det bedste vil, | og han har almagts kræfter,
og han saa grundig al ting ved | at selv til bunds i kjærlighed
ser klart hans forsyns-ve.

Den øde ørk, det vilde hav, | den haarde vinterfulde,
den dybe sorg, den mørke grav, | de fjære under mulde,
for alt hos Gud er gode raad, | til frydefang han vender graad
saa let som vind og vove.

Thi naar vor sjæl er i Guds haand, | Guds ord i mund og hjerte,
da brister for os alle baand | som pine kan og smerte,
da aabner sig, som aldrig før, | Gudsrigets port, Gudshusets dør,
og livets kilder alle.

Om end vort støv er lige tungt, | saa faar vor sjæl dog vinger,
saa den med ordet evig ungt | sig let til himlen svinger,
og ser saa fra det høie ned | med smil paa verdens usselhed,
med trøst paa jordens møie.

Vi føler at hvordan det gaar, | hvad verden gjør og lader,
saa gav os Gud dog barneskaar, | saa er dog Gud vor fader,
saa er vor død dog kun en blund, | og støvet om en liden stund
saa ogsaa ørnevinger.

Min sjæl, hvi bruser du da saa | og krymper dig i støvet,
og gruer for de skyer graa, | for vindens pust i løvet?
Du ved jo dog, trods vind og sky, | du skue skal de himle ny,
som Gud gjør evig klare!

Og du, mit støv, hvi sukker du | som under fjelde knuset?
Du hører jo, der skaffes nu | dig plads i faderhuset;
din frelser vidner, ei et haar | forkommes skal i ormegaard
og fattes i Guds rigel!

Grundtvig.

106. Som: At sige verden ret farvel.

Vær mig o støv, at visne glad | og tænke: trods det gule blad
et bedre foraar kommer | da livets træ skal herligt staa
og sine dybe rødder slaa | i evighedens sommer.

Vær mig o lille træksfugl du, | at svinge mig med freidig hu
til ubekjendte strandel | Mens alt er vinter her og is,
da skal et evigt paradis | mig hisset aabent stande.

Vær mig du lette sommerfugl | at liv udvisses kan i skjul,
til det sig brat opsvinger! | Mit støv, naar det hos orme bor,
skal vente da, i sorten jord, | paa gylde purpurvinger.

Vær mig min Frelser, Jesus Krist! | at smile, som du smiledest hist,

i skj høit over sorgen. | Da trint det klang fra engleskor:
 Langfredags bitterhed var stor, | men sød er paasfemorgen!
 Efter Dehlenschläger ved Grundtvig.

107.

Som dugg paa slagne enge | saa falder livets ord
 paa kristnes sottesenge, | i skj da haabet gror,
 og trøsten over døden | deraf er førstegrøden,
 forsvunden er derved | al dødens bitterhed.

Som sol gaar ned bag lunden | i havet lyseblaat,
 i sommer-aftenstunden, | mens fugle kvilde smaat,
 saa gaar den sjæl til hvile, | isærd med sødt at smile,
 som føler i sit ord | hos os Vorherre bor.

Som let vort legem ghyser, | i sommer-morgengry,
 mens morgenstjernen lyser | og lober dag paaun,
 mens sommerdagen gryer | i hvide morgen-skyer,
 saa er med livets lys | vort sidste fulde-gys!

Grundtvig.

108. Som: Herrens røst som aldrig brister, eller som:
 Jeg har haaret lerkens vinge.

Livet er fra himmerige, | lysner, letter, hæver alt,
 kan med lyst sit navn udsige, | er af Gud til fryd udvalgt.

Livet selv paa dødens kyster, | med sin lykkelod tilfreds,
 glæden har til legesøster, | deres kaar er kjærligheds.

J hvem livets haab er givet, | vender ryg til løgn og mord!
 hader døden! elsker livet! | favner det i frelsens ord!

Grundtvig.

109. Som: Jesus er mit haap, min trøst.

Dauden gennem verdi gjeng | og vil rydja liv or lande,
 mannsens barn som blom i eng | bleiknar for hans kalde ande,
 under denne myrke magt | er alt liv paa jordi lagt.

Sa vaart liv er beitt som høy, | og som grasen all vaar søma.

Graset visnar, blomar døy | og for alle vindar røma:

Mannen døyr, men neste vaar | blomen gull paa gravi straar

Jesus gjennom verdi gjeng, | han kann dauden slaa med velde!

Livet han til løyspeng | gav for oss som burt var selde.

Difor livet paa hans ord | sagert fram or gravom gror.

Jesús, naar min time slær, | og eg hardt i striden stender,
 staa meg daa i naade nær, | lyft til verje dine hender!
 Seg eit ord og dauden driv! | Svæv meg inn til evigt liv!
 Følg meg, frelsar, i den stund, | naar eg vandrar her or skjal!
 Følg meg til den stille lund, | der eg til din dag skal sova!
 Paa mi grav det merke skriv: | „Eg oppreisning er og liv.“
 So eg skal i heilag ro | hvila til den store dagen
 daa di grøda upp skal gro | herleg i den vigde hagen,
 brødda so med dine born | som eit livsens sædekorn.

Blir.

110.

De som med taarer saa, | med frydesang skal høste;
 hvor milde taarer staa, | alt her de sjælen trøste;
 Gud tæller stjerner smaa, | de taarer ligesaa.
 Her livets lys fuld tidt | udslukkes brat og sagne;
 thi rinder taarer stridt | om nætter og om dage;
 vi bo, fra strand til strand, | i dødens skyggers land.
 Men under hjertesuk, | ved syngesang og baare,
 er dog som himlens dugg | for os den milde taare,
 trods tungen febergslød | en læssedrik fuld sød.
 Vel dem som sælger den | ved syngesang og liste,
 saa venner sover hen | med olien den sidste!
 Af taare-sæden hold | de høster mange fold.
 Thi af hver taare klar, | hvormed en sjæl bedugges,
 et lys sit udspring har, | som ei med tiden slukkes:
 Et lys fra livets land, | fuld klart paa gravens rand.
 Du som har bod for savn, | som læger hvor du saarer!
 Giv os i Jesu navn | en strøm af disse taarer,
 et aftenrødes væld | til lys i livets kvæld!

Grundtvig.

111.

Jeg lever — og ved hvorlænge fuld trøst:
 Jeg lever til Herren mig kalder;
 jeg lever og venter den kaldende røst —
 jeg lever som gjesten paa fremmed lyst,
 til faderen barnet hjemkalder.

Jeg dør, — og jeg ved hvad time det sker,
 det sker i bestikkelsesstunden;
 jeg dør naar mit øie fuldendelsen ser,
 jeg dør naar ei døden mig truer mer,
 men kilten til livet er funden.

Jeg reiser og ved hvor reisen gaar hen:
 Den gaar til Guds evige rige;
 jeg reiser til aandernes fader og ven,
 til landet hvor aldrig med sorg igjen
 fra sjælene sjælene vige.

Jeg lever et saligt liv alt i Gud,
 jeg dør kun for evig at leve;
 jeg reiser med glædens det evige bud —
 hvi aander jeg ikke den glæde ud
 hver stund jeg i verden mon leve?

Jngemann.

112. Som: Det er saa yndigt at følges ad.

Hver aarstid eier sin skjønhedsfrans,
 hver alder nyder sin guddomsgave.
 Vor barndom straalere i vaarens glans,
 vor ungdom gløder i sommarens have.
 Vor manddoms lykke | :: er stolt at bygge ::
 i frihets skygge | :: vor fremtids bo. ::

Men alderdom med de graae haar,
 hvad eier du af det alt tilbage?
 af straaleglansen fra livets vaar,
 af ungdomsilden fra sommerdage,
 af manddomsglæden, | :: som bygde reden ::
 til fremtids-eden | :: for al din æt? ::

Ja, alt du eier i kjærlighed,
 mens blodet sagte i aaren rinder,
 paa stille strøm drager til dig ned
 saa mange tusene lyse minder,
 fra barnets strande, | :: fra ungdoms laude, ::
 fra storm og vande | :: i manddoms aar. ::

De daglig møter dig i din gaard,
 de under vinduet staar og synger,

de lægger frans om dit hvite haar,
med mindeviser dit liv forhynger,
med tak og glæde | :: din vei de frede, ::
din gamle rede | :: er deres hjem. ::

Arvesen.

113.

Min Gud! kom din tjener, den gamle, ihu!
Det latter ad enden, | forlad ham ei nu!
Til dig jeg raaber, | du levende Gud!
Paa dig jeg haaber, | du trofaste Gud!
I vor Herres Jesu velsignede navn.
Ser du hvor ved støvet min sjæl hænger fast!
Forsmægte den maatte, om støvtraaden brast.
Til dig jeg raaber o. s. v.
Vil du, da til trods for al verden du kan,
forklare i aanden det lille støvgran.
Se, saa løser op du for sjælen i fred,
det støv følger med som den fast hænger ved.
Jeg tror du i grunden alene er god,
lad englene se du din skabning forstod!
Bønhør! blæs paa støvet igjen dog engang,
saa englene hører dets hørdige klang.
Hold ord! du har sagt, du med aand og med ord
fornyer den gamle, brøstfældige jord.
Til dig jeg raaber, du levende Gud o. s. v.

Grundtvig.

114. Som: Udrundne er de gamle dage.

Saa samles vi til vore fædre, | vel den som fare kan i fred!
Kan nogen vandring være bedre | end den til himlens herlighed!
Hvo tør da ønske hid igjen | dem som i fred har faret hen!
Nei, vi dem ønsker ei tilbage | som engle har ledsaget hjem!
Os venner døden kan fratage, | men ei det haab at møde dem,
hvor ingen død os stiller ad, | hvor ven med ven er evig glad.
O, lad os da, mens tiden skrider, | ei glemme den udrinder brat,
men vandre saa at vi omsider, | med kjærligt minde efterladt,
maa komme, hvor i salig ro | de bedste venner evig hol

Efter H. Grimann ved Grundtvig.

115. Kan synges som: Hvo iltun lader Herren raade.

Udrundne er de gamle dage | som floder i det store hav,
 og hvor sig hviler nu den tvæge | der fandt den sterke og sin grav,
 men lovet være himlens Gud! | de ædles æt dør aldrig ud!
 Mens graven fastes, vuggen ghynger, | og liv udsletter dødens spor
 saa altid sig igien forynger | hver ædel slegt i syd og nord,
 og mindet som Guds mistundhed | forplanter sig i tusen led!
 Saa lad derpaa os syn da fæste, | hvad æble kalder livets lyst!
 Ja, lad os kæmpe med de bedste, | og vove kjæft mod død en død
 At hyde den og graven trods | kan med Guds hjælp og lyffes os

Grundtvig.

116.

Deilig er jorden! | prægtig er Guds himmel!
 skøn er sjælens pilgrimsang!
 Gjennem de fagre | riger paa jorden
 gaar vi til paradís med sang!
 Tider skal komme, | tider skal henrulle,
 slegt skal følge slegters gang,
 aldrig forstummer | tonen fra himlen
 sjælens glade pilgrimsang!
 Englene sang den | først for markens hyrder;
 skjønt fra sjæl til sjæl det lød:
 Fred over jorden! | menneske, fryd dig!
 os er en evig frelser fød!

Engemann.

117.

Osterlidel osterlidel | Det var vore drømmes land,
 naar vi red ved bjergets side,
 naar vi sang ved havets strand:
 Osterlidel osterlidel | klang det over hav og land.
 Orienten! Orienten! | høit fra sjæl til sjæl det klang.
 naar vi stod paa bjergeskrenten,
 naar vi hørte valsfartssang —
 Orienten! Orienten! | did sig længselsfuglen svang.
 Lyslands-bjergel solglans-dale! | al min hu til eder stod —

Høilandskyst med palmer svale!
 Land med Aferstammens rod!
 Lyslands-hjerge! solglands-dale | under Himalayas fod!
 Cederskov! palmelund! | engle sang i verdens støi —
 Dal hvor livets væld oprundel
 Bjerg hvor arkens due fløi!
 Cederskov! palmelund! | myrrhabjerge! virakshøi!
 Paradiset! paradiset! | Land hvor liv og Ihs oprandt.
 Sjælens bugge, høit lovprijet!
 Guddomshave som forsvandt!
 Paradiset! Paradiset! | veien til bets port jeg fandt!
Ingemann.

118.

- :: Till Østerland ville jag fara
 saa snabbt som den susande vind, ::
 bortom berg och djupa dalar,
 allt under så grönan en lind.
 :: Jag där ville bygga en hydda,
 där marken står ständigt så grön, ::
 och där träden äro prydda
 med blomor som dofta så skönt.
 :: De grönskas båd' vinter och sommar
 i lunden, där de stå; ::
 den ena bär muskatte-blommor,
 den andra nejlikor små.
 :: Där är en hage planterad
 efter ett högt förstånd ::
 med trån och örter förmerad,
 som ingen beskriva kan.
 :: Jag måste icke förglömma
 den sköna krystalleflod, ::
 de levandes vattenströmmar,
 som fukta trädens rod.
 :: Og midt uti den hage,
 där stander en livsens blom, ::
 bär tolv slags frukter å rade,
 och löven är läkedom.

∴ Där står och helsobrunnen,
 en levande källa klar, ∴
 vars like är ej funnen,
 som Salomon skrivit har.
 ∴ Min själ, du göra dig redo
 den gena vägen att gå, ∴
 över berg och torra hedar,
 förr'n natten faller oss på.

Svensk folkevis.

119.

Syng med os, baade mark og skov, | Gud til ære, til pris og lov!
 Underlig er hans vei og færd, | altid han er til hjælp dog nær!
 O Gud sse lov!

Syng med os, baade land og hav! | Hvad vi savned, det Gud os gav,
 synger med os, I stjerner smaa, | synger med os, I bølger blaa!
 Syng med os, baade syd og nord! | Fred vi har med gudsfredens ord,
 vandre det skal fra savn til savn, | byde: Guds fred! i Jesu navn.
 Syng med os, hvert et hjerte godt! | Gud han ser dog paa hjertet blot,
 finder han der den gode grund, | glæde han faar der allenstund!
 O Gud sse lov!

Grundtvig.

120.

Blomster i vaar, | milde violer i grønsværets skjød,
 smilende spaar: | seire vil livet hvor solen frembrød!
 Løfterne mange | lyder i kvindrende sangel!
 Blomster i høst, | varmere farver og rigere glans,
 øiet til lyst, | straaler saa kjæft mellem frugter i frans,
 som om de vidste | kraften er størst paa det sidste.
 Verden med ret | ser sig i speil paa de salmende løv,
 føler saa træ: | aarenes tal gjør afmægtig og sløv;
 men i Guds rige | høst er en vaar uden lige!
 Nyvakte tro, | glad som et barn, men for verden lidt sty,
 hilser du jo | livet, som lægger med kilderne ny.
 O men tilvisse, | større ting ser du end disse!
 Fremad, ja frem, | opad, ja opad forklarelsens bjerg,
 hjemad, ja hjem | reiser du sterk dig, til kæmpe fra dverg,
 til du skal smile, | tryk ved den evige hvile!

C. J. Brandt.

121.

Naar vaarmildt luft gjennem dalen gaar,
 og vandene blinkende ligger,
 og græsset i solbakkens helding staar
 med de første spirende pigger, —
 naar birken bugger sin gulgrønne knop,
 som bristefærdig vil lufte sig op:
 da jubler vel ungdomsmødet,
 og raskere jager blodet.

Men ser du en syk som du ret har kjær,
 henstrakt paa sit smertesleie,
 du ghyser ved synet av hine træer,
 som grønnende viste og neie.

Du kjender den farlige løvsprættid,
 og bærer fordi den er smilende blid:
 du vet at naar knoppene briste
 du kan dit dyreste miste.

— Den simple mand eier haap og tro,
 og han har en anden mening;
 ti den bevarer en lindrende ro
 som staar med sin Gud i forening.
 Han mener og siger: Som træets knop
 vil smertensbaandene snart springe op,
 og den syke paa lyses tier
 gaa dit hvor al smerte tier.

Han mener og siger: At Gud er god,
 som sender sit dødsbud i vaaren,
 mens trøsten blomstrer omkring din fot,
 mildt dugget av mindetaaren.
 Hans tanke stiger med hymn og taal
 paa duften av gravhøiens blomsterskaal
 ditop hvor lindring lønner
 alle brændende bønner.

Jørgen Moe.

122.

En ungbirk stander ved fjorden | og vandspeilet ganste nær.
 Hvor stor og smuk den er vorden | de aar jeg har boet her!

Nu løfter den hvite stamme | kronen fra bredden lav,
 men tro dog ei den vil branne, | den vet ikke selv derav.
 Guds og i hvermands øine | den vokser fra dag til dag,
 og kvistene som sig høine, | nu kyder hver sangfugl tag.
 Men birken undres derover, | den kjender slet ei sin rang.
 Den bøier mot vandets vover | saa ydmyg bladenes hang.
 Just dette kan den forlene | skjønhed for andre trær,
 og løfter hen i dens grene | al himlens vingede hær.
 Just det at den ikke tænker | at løfte sin krone op, —
 men stille kvistene sænker, | gjør skyggende lun dens top.
 Hvad kommer det av? — Den stuer | sig daglig i bolgens speil
 ved siden av krat og tuer | og stuer saa deilig feil;
 ti alt som mot lysets riger | den hæver sin krones stav,
 den synes den nedad stiger | og vokser sig mere lav.
 Du deilige birke, du kjære! | paa dig vil jeg ofte se,
 Gud give jeg maatte lære | hvad du mig saa smukt kan te:
 At vokse i eget øie | nedad med hver en dag —
 at krone og at ophøie | det bliver da Herrens sag.

Jørgen Moe.

123. Som: Eg saag bert attende.

Vær from, og tro at haaret er paa dit hode talt;
 at samme haand har skaaret hvert blad i dets gestalt,
 som sol og stjerner veier! — Vær from, og tro forvist
 at græsset der som neier, gjenhilles venlig hist!
 Tre alen i den sorte, bemoste kolde ler
 opspringe klarhets porte, hvor døde øie ser.
 Men hvi en rast saalænge, naar fromhets ensfold sit
 et engleøres strenge, kerubens klarshynsblik?
 Se nøie, skal du øine det store i det smaal
 sig guddomstanter høine paa græssets vete straa.
 Dets blegnen er et minde; og paa det faldne blad
 moralen vil du finde av somrens jubelkvad.
 Hyt til og hør basuner fra aksnedbøiet mark!
 Der løper skalderuner i træets runtkue bark.
 Det slagne straa har sjunget; og mosens elgsgraa hud
 har guddomshænder tunget i skjønhetslinjer ut.

Aand er ei i dens tanker der er saa sjælearm,
 at han ei tror der banker en puls i blomstens barm,
 at blade tale kunne med liv fra træ til træ —
 o, hør de tusen munde i susende alle!

Bergeland.

124.

Skyerne graaner, og løvet falder, | fuglene synger ei mer,
 vinteren truer, og natten falder, | blomsterne sukker; det sneer!
 Og dog bærer blus vi med glæde.
 Vinteren kommer, og sneen falder, | blomsterne visner i muld,
 isen optoes ei af graad for Valder, | taarerne stivner af kuld.
 Solhvervet kommer, og bladet vendes, | dagene langes paany.
 Solskinnet vokser, og vinteren endes, | lærkerne synger i sky.
 Salmerne klinger og flokker kime, | spotter med sneen ved jul;
 vinteren maa sig med vaaren rime, | smelte for solen i skjul.
 Troende hjerter i vinterløbet | føder den liflige vaar,
 trykker den til sig i barnesvøbet | med et lykksaligt nytaar.
 Betlehems-barnet i krybberummet, | det er den evige vaar;
 troende hjerter det har fornummet: | Jul gjør lykksaligt
 Derfor bærer blus vi med glæde.

[nytaar!]

Grundtvig.

125.

Det vi ved at siden slængens | gift paa jord har plettet glæden,
 maa vi selv, hvor høit vi rækker, | dele kaar med vinterlæden;
 naar ei her som hjertet kræver, | livets fylde, sommertrøsten,
 men maa nøies med en graalig, | stakket vaar i efterhøsten;
 bærer, selv med suret pande | ikke moden sæd til lade;
 hvad hos os som frugt man priser, | det er kun de grønne blade.
 Grønnes — det er hvad vi kunne, | skyde løv til vintren kommer,
 knæise kjæft til trods for kulden, | vokse, visse paa vor sommer.
 Grønnes kun — se det er sagen — | leve med og være vaagen,
 leve kort tid eller længe, | blot vi lyser op i taagen.
 Og hvad dette aar saa grønnes, | sikkert modnes vil det næste,
 naar vi blot har lært i livets | rette grund vor rod at fæste.
 Thi saa bær den det som segner, | gjennem tro hvad her maa salme,
 indtil vinterstormens ligsang | ender i en paastesalme.

Hoftrup.

126.

Paa flog og engjer snøen fell, | og kaldt det er derute,
 men vesle fuglen synger lel | og siter paa vaar rute.
 Han syng so fint: giv tid! giv tid! | og rister med smaa bengjom;
 giv tid, so vert det grønt i lid, | og blomen spreit paa engjom.
 Giv tid, so flyter livsens tre, | um stavlar no det gøyma,
 giv tid, so skal for dag seg te | det du seff sagert drøyma.
 Giv tid, og snart so vent eit liv | or hjartom fram skal bløma!
 Giv tid, til Herren solskin giv, | so skal full vetren røma.

Engemann (ved Bøhn).

127.

Fremad er verdens vilde røst,
 med damp og med vind til vinge —
 hjemad er hjertets milde trøst,
 den hvissler saa varmt herinde.
 Fremad til ærel er verdens raab,
 mens bølgen mot stavuen bruser —
 hjemme at være er hjertets haab,
 som sjælen igjennemsluser.
 Hjemme at være paa kjendte strand,
 hvor savnet tilbels kan stilles —
 hjemme at være i livets land,
 hvor aldrig mere vi stilles.
 Hjemme at være, hvor sol og sky
 gaar ned bag de vante tinder —
 hjemme at være i himmelby,
 hvor solen evindeligg skinner.
 Derfor skal savnets tunge tid,
 som friste vi maa herveden,
 smelte som sneen for solen blid
 ved haabet om gjensynsglæden.
 Derfor kun fremad i Jesu navn,
 saa gaar det og fremad tillige,
 da er hver glæde og hvert et savn
 et trin paa vor himmelfsteige.

D. Arvesen.

128. Som: Eg saag bert attende.

Hans *) dag blev den største i Norden var set,
 med midnatssolens under den helt gif i ett;
 ti lyset som han sat i, var lyset av Guds fred,
 og det har ikke morgen, og aldrig gaar det ned.
 I lys av Guds fred han historien gav
 som aandens gang paa jorden, der død ei vet av;
 i lyset av Guds fred han de fædres sterke vei
 til følge og til varstu lagde aapen for dig.
 I lys av Guds fred han aarvaaken var med,
 med folket, hvor det bygde med aanden som stred;
 i lyset av Guds fred al oplysnings magt han saa,
 og hvor hans ord blev troet, der folkestoler gaa.
 I lyset av Guds fred stod i bitreste sorg
 for Danmarks folk hans trøst som en skinnende borg:
 I lyset av Guds fred skal det tapte tas igjen,
 og tusindfold forøkes det som end ligger hen!
 I lys av Guds fred staar hans oldingeværd
 som livets sum og amen til hans mandige færd,
 i lyset av Guds fred, hvor det straalede hans blif,
 naar hvit han steg for altret med tilgivelsens drif!
 I lys av Guds fred kom hans ord over hav,
 i lyset av Guds fred bugger salmen han gav,
 i lyset av Guds fred, ba' dets solstraalefos,
 der skjultes han, og der staar hans minde nu for os.

Bjørnson

129. Mel. av Kjerulf.

Undrer mig paa hvad jeg faar at se
 over de høie fjelde?
 Diet møter nok bare sne,
 rundt omkring staar det grønne træ,
 vilde saa gjerne over; —
 tro naar det reisen vover?
 Ornen løfter med sterke slag
 over de høie fjelde, —
 ror i den unge, kraftfulde dag,
 mætter sit mod i det vilde jag,

*) Grundtvig.

sænker sig hvor den lyfter, —
 ser mot de fremmede kyster!
 Døvtunge apall som intet vil
 over de høie fjelde,
 sprætter naar somren stunder til,
 venter til næste gang den vil;
 alle dens fugler gynger,
 vet ikke hvad de synger! —

Den som har længtet i tyve aar
 over de høie fjelde, —
 den som vet at han ikke naar,
 kjender sig mindre aar for aar, --
 hører hvad fuglen synger,
 som du saa trøstig gynger.

Gladrende fugl, hvad vilde du her
 over de høie fjelde?
 Rede du sandt vist bedre der,
 videre syn og høiere træer, —
 vilde du bare bringe
 længsel, men ingen vinge?

Skal jeg da aldrig, aldrig naa
 over de høie fjelde?
 Skal denne mur mine tanker slaa,
 saadan med sne-is og rædsel staa
 stængende der til det sidste —
 blive min dødningskiste?

Ut vil jeg! ut! — Na, saa langt, langt, langt
 over de høie fjelde!
 Her er saa knugende, tærende trangt,
 og mit mod er saa ungt og ranft, —
 la det saa stigningen friste,
 — ikke mot murens briste!

En gang, jeg vet, vil det række frem
 over de høie fjelde.
 Række du alt har din dør paa klem? —
 Herre min Gud! godt er dit hjem, --

Ia det dog endnu stænges,
og jeg faa Iov til at længes!

Bjørnson.

130.

I stogen smaa gutten gif dagen lang, | gif dagen lang,
der hadde han hørt slik en underlig sang, | underlig sang.
Gutten en fløite av selje skar, | av selje skar, —
og prøvde om tonen derinde var, | derinde var.
Tonen, den hvisset og nævnte sig, | og nævnte sig,
men bedst som han lydde, den løp sin vei, | den løp sin vei.
Ofte naar han sov, den til ham smøg, | den til ham smøg,
og over hans pande med elskov strøg, | med elskov strøg.
Vilde den fange og vaaknet brat, | og vaaknet brat;
men tonen hang fast i den bleke nat, | i den bleke nat.
Herre min Gud, ta mig derind, | ta mig derind,
ti tonen har faat mit hele sind, | mit hele sind.
Herren han svarte: den er din ven, | den er din ven,
skjønt aldrig en time du eier den, | du eier den.
Alle de andre dog litt forslaar, | dog litt forslaar
mot denne du søker, men aldrig naar, | men aldrig naar.

Bjørnson.

131.

Mel. av Nordraat.

Løft dit hode, du raske gut,
om et haap eller to blev brutt,
blinker et ngt i dit øie,
straks det faar glans av det høiel
Løft dit hode og se dig om,
noget er det som roper: kom!
noget med tusene tunger,
som om freidighet sjunger.
Løft dit hode; ti i dig selv
blaaner ogsaa et utstrakt hvælv,
hvor det med harper klinger,
jubler, toner og svinger.
Løft dit hode og sjung det ut!
Aldrig fuer du vaarens fud;

hvor der er gjærende kræfter,
 flyter det aaret efter.
 Løft dit hode og ta din daab
 av det høie, straalende haab
 som over verden hvælver
 og i hver livsognist skjælver!

Bjærnson.

132.

Vær glad, naar faren veier | hver evne som du eier:
 Jo større sat, des tyngre tat, | men desto større seier!
 Gaar støttene istykker, | og bennene saar nykker,
 da sker det blot | fordi du godt | kan gaa foruten frykker. —
 Enhver Gud sætter ene, | han selv er mere nær.

Bjærnson.

133. Som: Der ligger et land.

Savist er her trangt, er her strengt og goldt,
 om mangt et haap tager vinteren foldt,
 og havet bar ofte nok lifsang til, —
 men end brænder vardenes vækkende isd.
 Fra bergsatte hjem gaar der lysblink ut
 og sender over landet det varslende bud:
 Her vandrer der mange kong Sverres vei;
 men lurgang og hærblæst, det hører du ei.
 Det er ei den store, den lyfende daad
 som giver til digt og til sagaen traad,
 der ofres ei blod, der gives ei saar,
 stilt baade kampen og seiren gaar.
 Men dog er der kamp som er lang og haard,
 og dog er der seir som frøforn saar,
 en kjærlighets seir over sorg og savn,
 en tro som freidig seiler i havn.
 Der sitter saa mange paa fjeld og ved strand
 som kjæmper for aandens forjættede land,
 som gjemmer et alvor, et livsmod, en sang,
 som, borte den løses, har vækkende klang.

Dog flere, langt flere er de som streb,
 men trænet og tapte og kastedes ned; —
 her gaar deres saga, et underlig ord,
 som samler forundring og smil hvor den for.
 Og derfor la staa helt til viddene frem
 med lys til de fattige, ventende hjem,
 i aandens drift stevn frem hvor de bor,
 med saga, med sang og med troens ord!
 Og snart skal der seile i verden ut
 saa mangt et aandens vikingebud;
 ti alt hvad vi lærte og fik av vort hjem,
 av ord og gjerning skal løfte sig frem.

Rr. Gifter.

134.

So lang ei tid, | so lang ein strid;
 og enno stend me midt deril
 men utan sut | den norste gut
 vil halda striden ut.
 Det hev me lært | er møda verdt:
 aa stri' for det som var ojs hjært!
 Og mann for mann | me segja kann:
 me elskar dette land.
 Knapp grøde var | vaar norste gard;
 men heim er heim, for trong han var.
 For heimlaus sjæl | og framand-træl
 vart verdi altfor fæl.
 Og er det smaatt, | og gjeng det traatt,
 so skal me endaa faa det godt.
 Fraa dag til dag | i smaae slag
 me slit ojs fram i lag.
 Det vert nok stridt; | men litt um litt
 det gjeng naar kvar vil gjera sitt.
 Det kvar og ein | sin vesle stein,
 er snart vaar aaker rein.
 — So lang ei tid, | so lang ein strid, —
 og endaa lenger skal han bli!

men urædd stend | i by og grend
ei vaft av norske menn.

Arne Garborg.

135.

Et jevnt og muntert, virksomt liv paa jord
som det, jeg vilde ei med kongers bytte,
opklaret gang i ædle fædres spor
med lige værdighed i borg og hytte,
med øiet, som det skabtes, himmelvendt,
høvaagen for alt skjønt og stort herneden,
men, med de dybe længsler velbefjendt,
kun skyldestgjort af glans fra evigheden.

Et saadant liv jeg ønsked af min æt,
og pønsed paa med slid at forberede,
og naar min sjæl blev af sin grublen træt,
den hviled sig ved „fadervor“ at bede.
Da følte jeg den trøst af sandheds aand,
at lykken svæver over urtegaarden,
naar støvet lægges i sin skabers haand,
og alting ventes i naturens orden:

Run spiren frisk og grøn i tidlig vaar,
og blomsterfloret i den varme sommer,
da modenhed imøde planten gaar
og fryder med sin frugt naar høsten kommer!
Om kort, om langt blev løbebanen spændt,
den er til folkegavn, den er til grøde;
som godt begyndt er dagen godt fuldendt,
og lige liflig er dens aftenrøde.

Grundtvig.

136. Som: Norges høitidsstund er kommen.

Paa det jevnel paa det jevnel | — ikke i det himmelblaa —
der har livet sat dig stævne, | der skal du din prøve staa!
Alt hvad herligt du kan nævne, | alt hvad høit din sjæl kan naa,
skal hernelde paa det jevne | fast sin rod i livet staa.
Komme ned — se det er tingen! — | dale glad som fugl fra sth,
naar med sang den sænker vingen | — ikke falde tung som bly! —

Skomme ned og slutte ringen: | være glad i kveld og gry,
 elste verden, hade ingen, | føle sig som sødt paany!
 S Det høie, i det høie! | lyder det dig mere smukt?
 Funfler sværmerist dit øie? | Finder verden stolt din slugt?
 Vil du ei dit hoved høie | under livets strenge tugt?
 Vil du ikke marken pløie | før du høster markens frugt?
 Al den kunst er tung at lære, | dyrkes kun af saare saa,
 den uendelige svære, | den: paa jorden fast at staa,
 den: sin himmel med at bære | overalt i hjertets vraa,
 den: sin skaber glad at ære | i det store, i det smaal!
 Paa det jevne skal du bygge, | paa det jevne skal du bo!
 Ei som krøbling, ei paa krykke, | ei med dyrets dorste ro!
 Med dit savn og med din lykke, | med dit haab og med din tro
 skal du paa det jevne bygge | op til stjernerne en bro!
 Paa det jevne, paa det jevne! | altid i min sjæl det klang,
 naar med fantasiens ebne, | kjætt jeg mig fra jorden svang —
 Alt det andet vil sig hevne, | er kun splid og undergang!
 — Paa det jevne! paa det jevne! | det er livets seierssang.
Raalund.

137. Som: Deilig er den himmel blaa.

Kom, min Gud, med Ihs i favn | til vor ringe sødestavn!
 Napne vore øienlaake, | saa vi gjennem støvets taake
 ret din klarhet skue kan!
 Da din aands den klare røst | løse sukket i vort bryst,
 længslen efter morgengryet, | da vor tunge som fornyet
 Ihs'ets skæper love kan!
 Ja, la Anden dale ned, | skape liv og Ihs' fred
 over hele levnetsløpet, | saa i hnde det fra svøpet
 indtil baaren vokse kan!

Reitan.

138. Som: Det er saa yndigt at følges ad.

Hvad solskin er for det sorte muld,
 er sand oplysning for muldets frænde;
 langt mere værd end det røde guld
 det er sin Gud og sig selv at kjende.
 Trods mørkets harme | :: i straalearme ::
 af Ihs og varme | :: er lykken klar! ::

Som solen skinner i foraarstid,
 og som den varmer i sommerdage,
 al sand oplysning er mild og blid,
 saa den vort hjerte maa vel behage;
 trods mørkets harme | :: i straalearme ::
 af lys og varme | :: er hjertensfryd! ::

Som urter blomstrer, og kornet gror
 i varme dage og lyse nætter,
 saa livsoplysning i høie nord
 vor ungdom blomster og frugt forjætter;
 trods mørkets harme | :: i straalearme ::
 af lys og varme | :: er frugtbarhed! ::

Som fuglesangen i grønne lund,
 der liflig klinger i vaar og sommer,
 vort modersmaal i vor ungdoms mund
 skal liflig klinge, naar lyset kommer;
 trods mørkets harme | :: i straalearme ::
 af lys og varme | :: er røsten klar! ::

Vorherre vidner at lys er godt,
 som sandhed elstes, saa lyset yndes,
 og med Vorherre, som ler ad spot,
 skal verket lykkes som her begyndes:
 I gylbenkarme | :: skal lys og varme ::
 med straalearme | :: for styret staa! ::

Grundtvig.

139. Som: For Norge, kjæmperes fødeland.

Er lyset for de lærde blot | til ret og galt at stave?
 Nei, himlen under flere godt, | og lys er himlens gave;
 og solen staar med bonden op, | slet ikke med de lærde,
 oplyster bedst fra taa til top, | hvem der er mest paafærde.

Er lys paa visse vilkaar blot | saa halvveis at ophøre?
 Gjør det ei allevegne godt, | er lys ei livets øie?
 Skal, for misbrugens skyld maasse, | paa aandens himmelbue
 vi heller mulm og mørke se | end solens blanke lue?

Opløsning være skal vor lyst, | er det saa kun om sivet,
 men først og sidst med folkerøst | opløsningen om livet!

Den springer ud af folkedaad | og vokser som den vugges;
den straalet i vort folkeraad, | til aftenstjernen slukkes!

Grundtvig.

140. Som: I alle de riker og lande.

Na liva, det er aa elsta det beste di sjæl fekk naa;
aa liva, det er i arbeid mot rikare maal aa traa.
Na liva, det er i livet aa finna det største verb;
aa liva, det er aa vinna til sanning i all si ferd.
Na liva, det er aa leggja all urett og lagn i grav;
aa liva, det er som havet aa spegla ein himmel av.

Anders Vassbotn.

141. Som: Paa flog og engjer snøen fell.

Der skinner en sol i lys og løn,
hvor aand har mund og mæle;
som fugle smaa, naar skov er grøn,
da kvadrer barnesjæle.

Og hvor Guds ord det lukkes ind,
det leirer sig og sjunger:
Guds fred! bliv lys i sjæl og sind!
bliv sang paa folketunger!

Lut op i en lykkelig stund
dig for Guds ord hvert øre,
og lut dig op, du folkemund,
med ord som du kan føre!

Ja, tal nu sandt om smaat og stort
og jevnt om alt det høie!
Dhi godt er alt hvad Gud har gjort,
og klart gudsbarnets øie.

Grundtvig.

142. Som: Naar du vil paa fjeldesti.

Morgenhanen atter gol, | slog med dugget vinge,
lyfte os den gyldne sol | vil med lyset bringe,
naar vi takker ham i løn | over alle sole,
som gjør morgenrøden skjøn, | siguer livets skole!
Dagen har han skabt til daad, | skumringen til hvile,
ingen maalte livets traad, | derfor lad os ile,

gjøre gavn mens dagen gaar, | prøve vore kræfter,
 visse paa at gode faar | retter sig derefter.
 Ord i mund og skrift i bog | skal vor ungdom lære,
 ret at bruge kraft og sprog, | livet til Guds ære;
 da vor manddom slog og sterk | svare skal til navnet;
 krone skolens ungdomsverk | vise det har gavnet!
 Grundtvig

143. Som: I rosenlund under sagas hal.

Mens lien gulner, og skogens flor
 for løvfalds-staffen maa vise,
 her vier ind vi en urtegaard
 for aandens evige rike.
 Den ligger høit paa klippegrund,
 den staar med murer trygge; —
 Gud signe mildt fra denne stund
 det verk vi her fik bygge;
 Vi fjeldets sønner, vi vet saa vel
 at urt kan artes paa heien,
 at tollens top, der den gror paa fjeld,
 mot himlen kjæft finder veien; —
 vi vet at straa bak fjeldets ur
 kan afsets fronguld bære; —
 saa trives og bak skolens mur
 den grøderike lærel

Ti Gud vil sende sit godveir ned
 til urtegaarden herinde,
 saa tankens spiser, saa aandens sæd
 sig frem til modning kan vinde;
 han skjænke frimarks-lustning mild
 og lys fra livets vidder:
 ti friluft trænger tanken til,
 som vaaren fuglevidder.

Saa vær da viet til sjælerøgt,
 du aandens fredlyste have!
 Det frø her lægges, det spire trygt
 utover slegtenes grabel
 Skil aldrig livets vaarnatur

fra lære-hjemmets tante, —
og hvælv dit tak og høin din mur
som vern, men ei som skranke!

Jbsen.

144. Som: At far min kunde gjera.

Beskommen hver hvis glæde | er vore fædres hjem,
hvis hu er fri at træde | med lys i livet frem,
hvis lyst er stor at vorde | i mer end gods og muld,
en rikmand paa de gaarde | hvis skat er aandens guld.
Et modersmaal vi eier, | av fædres bryst det sprang,
det mer end guldet veier, | har mer end guldet's klang;
vi eier store minder | og tonestrømmes væld,
vi eier lys som rinder | for os i gry og kvæld.
Det er vor ungdoms ære, | det er vor lef og lyst,
det alvorstanken være | som bor i mandens bryst!
saa skjøn en drøm ei findes | som den paa ungdoms strand
om arven som skal vindes | i aandens fædreland.
Ja, det er din med rette | hver skat som vorder kjendt,
hvert lys paa fjeld og flette | i folkeanden tændt,
hver livets daad paa jorden, | hvert ædelt tankelyst,
men først og sidst i Norden | for folkeljhertet syn.
Ti skal vor gjerning være | ved modersmaalets lyd
at plante Gud til ære | en sæd til hjertets fryd,
en blomst hvis duft kan glæde | hver kvinde og hver mand,
et lys som glans kan sprede | trindt i vort fædreland.

O. Arvesen.

145. Som: Den nye stebtonen.

Og var det litet jeg frem fik bære,
av det jeg helst vilde eder lære,
saa det som rørte sig hjertevarmt,
blev, at, saa mat og saa bleft og armt;
og var det knapt som et stjør tilbage
av det som mon forbi sjælen drage, —
saa la mig sige det denne gang,
mit hjertes dybeste livsensstrang.

Det var det løsende ord at finde
 som tænder sommer og sol herinde,
 saa alt hvad livet i eie fik,
 stod som i straalers for sjælens blik.
 Saa hjerte kunde mot hjerte banke
 og dele varme sin bedste tanke,
 og dog et glimt av den fryd forstaa,
 som Adams sønner paa jord kan naa.
 Ti den en jubel vel kan istemme,
 — du maatte sorgenes land forglemme —
 som fjernt jeg hørte den bruse fun,
 og dog den trængte til sjælens bund.
 Og saa hver bævende straalet bue
 som i et brændpunkt imot det høie,
 til som en eneste flamme klar
 det slog mot ham som dem skjænket har,
 og jubelstrømmen tilbakesendte
 for guddomsgniisten paa jord han tændte;
 se, det var det som jeg tænkte paa,
 o Gud, at engang det lykkes maal

Ingv. Bøhn.

146.

Maalet hennar mor me vil | aldri, aldri gløymal
 For det gjeng i verbi til, | det vil tunga gøymal
 Der me sekk i moderarb | alt det beste hjarta tarv!
 Harald aatte ikkje staa! | betre til sit yrkje;
 Olav og ved dette maal | bygde upp vaar kyrkje;
 tunga tala, borni log; | folkelukka aldri dog.
 Skal so Norig standa enn, | daa lyt fram for staalet
 Norigs kvinnor, born og menn | leggja hug til maalet.
 Tynest tunga, døyr me fleir, | standa aldri upp att meir
 Me som her ei mor hev aatt | upp i desse dalar,
 aa, me veit, me veit det godt, | for so hjarta talar —
 veit at maalet hennar mor | hev for os dei rette ord.

Reitan.

147. Som: Hvor herlig er mit fødeland.

Det maal du gav meg, gamle mor,
eg signar i mit inste hjarte;
um glad eg lær ell' græt i stunder svarte,
til takk, til bøn eg der kann finna ord.
Med kvart eit ord dei minni fylgja;
du kjenneft stor deg under dylja;
for land og liv i tusen aar
ligg der med siger og med saar.

Den gongen fyrst me braut herinn,
— og øksti rubde veg i skogen, —
dei stod og lydde etter denne sjogen
som tungfint læt, naar trei skjelv i vind.
Med livet denne sjog seg blanda
og vart so inn i talen anda.
Og gamle mor i liten kind
enn same sjogen andar inn.

Ja vaart det er det maal du gav;
av landet fødd me vel det kjenner.
Og naar det sprett og leifar fring og vender,
skin sol paa fjell og søyser fok fraa hav,
og vit og mod til daapen bar det;
med vikingsverd fring heimen skar det,
so langan leid dei visste vel,
det song eit liv bland vaare fjell.

Det maal du gav meg, gamle mor,
eg signar i mit inste hjarte —
um glad eg lær ell' græt i stunder svarte,
til takk, til bøn eg der kann finna ord.
Og høyr det syng i kvar ei trengja;
snart skal i foss det fram seg sprenge;
og daa du skal, vaar gamle mor,
din lovsong faa med eigne ord.

Son Star.

148. Den nye stevtonen.

Og naar eg høyrer det maalet lissar,
det er so taarer or augo trissar;

og naar eg høyrer det maalet læt,
 eg stundom smiler, og so eg græt.
 Det er som augo der lyser milde
 fraa heimegrender og helsa vilde, —
 som augo alle og hjarto maa
 i songen strøyma og saman slaa.
 Det er som svara baad' berg og dalar,
 det er som bekkjen' og fossen talar;
 det er som blommar og lid og fjord
 seg slyngjer inn i dei same ord.
 Det er som minne, som vel me kjenner,
 i kring oss fangar med barne-hender;
 det er som heimen med kjære ord
 seg bøygjer hver oss som ei mor.
 Og ein gong, ein gong skal dagen koma,
 og maalet lett hver landet ljoma
 og fylgja med deg, um vidt du fer,
 og heimen vera deg alltid nær.

Ingv. Bøhn.

149.

Moder's navn er en himmelsk lyd, | saa vide som bølgen blaaner;
 moder's røst er den spædes fryd | og glæder naar isjen graaner.
 sødt i lyst og sødt i nød, | sødt i liv og sødt i død,
 sødt i eftermælet!

Moder'smaal er de fagres sprog | os tryller i ungdomstide;
 moder'smaal er de kjæres og | vi favner som duer hvide.
 Sødt i lyst og sødt i nød, osv.

Moder'smaal er de kraftens ord | som lever i folke munde;
 som det elstes i syd og nord, | saa sjunges der sødt i lunde.
 Sødt i lyst og sødt i nød, osv.

Moder'smaal er det rosenbaand | som store og smaa omslynger;
 i det lever kun fædres a a n d, | og deri kun hjertet gynger.
 Sødt i lyst og sødt i nød, osv.

Moder'smaal er vort hjertesprog, | kun læs er al fremmed tale;
 det alene i mund og bog | kan vække et folk af dvale.
 Sødt i lyst og sødt i nød, osv.

Grundtvig.

150.

Jeg kjører frem gjennem straalefryd
i søndagsstilhet med klokkeid.
Alt løfter solen fra myg til sæden,
som var den selve alkjærligheden.
Og folk forbi mig til kirke kjøre,
snart stiger sangen for aapne døre.
Godt mot! Du hilste paa fler end mig,
skjønt du i skyndingen saa det ei.

Jeg har det herligste reisesølge,
skjønt det sig stundom mon listig dølge;
men naar du saa mig saa søndagsglad,
var det fordi at vi flere sat,
og naar du hørte mig dæmpet synges,
de sat i tonen som i en ghynges.

Mig følger en med en sjæl saa stor,
for mig hun ofrede alt paa jord;
ja hun som lo, naar min baat blev frænget,
og blev ei blek under ubeirshængst,
ja hun imellem hvis hvite arme
jeg kjendte livets og troens varme.

Se deri er jeg av sneglearten
at huset bærer jeg med paa farten,
og den som tror det er tungvint bør,
han skulde vite hvor godt det gjør
at krype ind under taket atter,
hvor hun staar lys mellem barnelatter.

Ei maaler tankens, ei digtets søn
saa høi en hvælving, saa dyp en brønd
som fra den himmelske kjærlighet
til der den speiler i vuggen ned.
Ei sjælen lyser, ei hjertet dugger,
som naar dit barn under bøn du vugger.

Hvo ei har kjærlighet i det smaa,
han kan ei mængdens, ei mindets saa;
hvo ei kan bygge sit eget hus,
hvad stort han bygger, gaar og i grus.

Med feir fra Mosskva til Kartagena
 han dør dog ensom paa St. Helena.
 Har først du bygget dig selv et fæste,
 saa tit du frelser endog din næste;
 skjönt barnehænders og kvindeverk,
 det fæste holder din sjæl saa sterkt,
 at den gaar hel gjennom kamp og fare
 og giver mod til den største skare.

Et enkelt hjem har saa tit et land,
 naar ut det sendte dets frelsermand,
 og mange tusen av hjem det var
 som landet frelst ifra slaget bar.
 Og det som bærer det gjennom freden,
 er hjemmets puls-slag i travels-heden.

Trods alt det fine i fremmed dust
 helt ren alene er hjemmets lust.
 Der møter bare det barnesande,
 og synden kyskes ifra din pande;
 til hjemmet h i s t staar der aapne døre;
 ti derfra kom det, — og dit det sørel

Godt mot! du vandrer paa kirkeveil
 Du ber for dine, for mine jeg,
 ti bønnen bærer et stykke frem
 paa veien mellem de tvende hjem,
 — I bøier ind; jeg maa vidre føre,
 mens salmen følger fra aapne døre.
 — Godt mot! Du hilste paa fler end mig,
 skjönt du i skyndingen saa det ei.

Wjærnsøen.

151. Som: Paa skog og engjer inøen fell.

Jeg har et hjem, det er saa godt, | skjönt kun en liten hytte;
 men ei for noget kongeslot | jeg vilde det bortbytte.
 Der har jeg baade far og mor | og mine søffend kjære;
 der dækkes dagligen mit bord; | hvad kan jeg mer begjære?
 Der redeg mig mit leie blott, | skjönt straa kun er min pute;
 Og der jeg sover noksaa søtt | om end det stormer ute.

Der gaar min lef med sofsend snaa | og mange muntre venner;
 kan stundom end litt strid opstaa, | det fredelig dog ender.
 Ga tak, o Gud, for gaven kjær, | den kom fra dig, Vorherrel
 Jeg fik det godt; bli du mig nær, | saa faar jeg det ei værre!
 B. A. Jensen.

152.

No stend ho steller i kjøen-kraa, ho mor!
 ho er so gamall, ho er so graa, ho mor.
 Na var eg katten i mjuke skinn,
 som kjæla sær seg som baanet inn til ho mor!
 Ho gjeng paa tun i den stille gard, ho mor
 med tvike sporv i sitt foteskar, ho mor.
 Na var eg sporven so glad og lett,
 som høpp og dansar og sprett og skvett um ho mor!
 Ho likar soli paa strukne kinn, ho mor;
 ho likar havgula, sval og linn, ho mor.
 Na var eg havgula frisk og fri,
 eg skulde svala mi heile tid um ho mor.
 Men gift ho sær, som i ryggen shg, ho mor,
 naar vinden kald gjennom kjøen shg, ho mor.
 Na var eg dæri gamall og fæl
 eg tett meg stengde og livde vel um ho mor.
 Eg beit so vel kva ho tentjer paa, ho mor,
 naar der ved gruva ho mødd maa staa, ho mor.
 So tidt ho gløymmer sitt træl og mas
 og stirer ut gjennom kjøenglas, gjer ho mor.
 Ho gløymmer stræv og ho gløymmer stell, ho mor,
 og stirer upp mot dei ville fjell, ho mor.
 „Kor gjeng det Veslemøy, arme ting,
 som renna maa alle berg i kring?“ spør ho mor.
 Na visste du kor eg lengtar her, du mor! —
 Den brune heidi, den fekk eg kjær, du mor!
 Her gjeng eg ør millom aude fjell
 og græt meg i svevn kvar einaste kveld, du mor!
 Na tru den tidi fekk rundt seg snutt, du mor.
 Eg reknar time og kvar minutt, du mor!

Na kunde eg stiga med sjumils-steg
og sitja ei ørliti stund hjaa deg, du mi mor! —

Garborg.

153. Som: Apostlene sat i Jerusalem.

Guds fred over huset hvor kjærlighet bor,
og hjertet har smeltende stenime,
hvor fremmed og kjending, hvor liten og stor
saa hjertelig møtes som hjemme!
Guds fred med den gamle som sunder til ro!
Hans aften saa mildelig smile!
Guds fred over graven hvor støvet skal bo,
naar aanden gaar ind til sin hvile!
Guds fred med de yngre som trolig i sind
de hensarnes minde vil bære!
Guds fred med de smaa som med roser paa kind
oppokser i tugt og i ære!
Guds fred med os alle, hvor vi end skal gaa,
til engang vi hyter i graven!
Guds fred naar det undes os salig at naa
Guds-freden i paradisk-haven!

Veitan.

154. Som: Julen har englelyd.

Huset, som Gud har bygt, | det kan trygt
som paa en klippe hvile | og smile.
Dad stormene kun suse! | de er i Herrens haand.
Dad bølgerne kun bruse! | de er i himlens haand.
Hvad fast er bygt paa klippe, | ei vakte kan og glippe,
al verden skal forgaa. | Gud! dit hus skal staa.
Dem som vort hjerte nær | vokste her
og os vemodig glade | forlade,
vi Gud i vold befale; | han som har bygt for os
paa bjerge og i dale, | saa vi bod stormen trods,
han vil for dem og bygge | i klippeborgens skygge,
naar han derom i løn | hører deres bøn.
Da skal fra hytter smaa | sammenslaa,
som sang om morgenstunden | i lunden,

lovsange til den høie | som bygger lavt paa jord,
 som laaner støv sit øie | og aften sine ord;
 og alle himlens hæere | skal til den godes ære
 i kor med mark og skov | juble: Gud ske lov!

Grundtvig.

155. Som: Syng med os baade mark og skov.

Ålterlystet i Herrens hus | er det ædlest brudeblus:
 kjærligheds ild fra himmerig | gløder i barm evindeligt.
 O Gud ske lov!

Til vor Herre vi beder frit: | Lad os lysne i lyset dit!
 Lovet du har din kjærlighed | møde os skal ved hvert et fjed.
 Den som Jesus for øiet staar, | ingensinde i mørke gaar:
 Hvor der er tro paa Jesu navn, | der er en varm og kjærlig favn.
 Der velsignet gaar ind og ud | altid brudgommen med sin brud;
 bader end sol og blegner kind, | blidt er det klare maanestj.
 O Gud ske lov!

Grundtvig.

156. Synges som no. 80 i Landstads salmebog.

Jeg ved en blomst saa fager og fin, | dens duft gjør hjerter glade,
 dens saft er som den klare vin, | saa liflig fin
 som rosens er dens blade.
 Den fagre blomst er k j æ r l i g h e d, | et kunstverk af Guds finger,
 den vokser op før støv det ved, | i lønlighed,
 til deilig den udspringer.
 Den vokser vildt dog kun paa jord, | undtagen i Guds eden,
 kun der, ved livets flod, den gror | og staar i flor
 med duft for evigheden.
 Ved brudeblus i Jesu navn | dog gode raad vi finde,
 thi paradis er i hans favn, | sin sødestavn
 skal blomsten atter vinde.
 Velsignelsen af Jesu mund, | hvor kjærlighed er inde,
 omplanter i en salig stund | paa hellig grund
 den blomst hos mand og kvinde.
 De to da vorder ett paany | ved kjærligheds vidunder,
 som kun forklæres over sky, | hvor lysets by
 paa kjærlighed sig grunder.

Grundtvig.

157. Mel. av Bøhse.

Det er saa yndigt at følges ad
 for dem som gjerne vil sammen være,
 da er med glæden man dobbelt glad,
 og halvt om sorgen saa tung at bære;
 ja det er gammen :: at reise sammen, ::
 naar fjederhammen :: er kjærlighed! ::

Det er saa hyggeligt alle steds,
 hvor smaa og store har ett i sinde,
 og det som drager de store læs,
 i hjertefamret er inderst inde;
 ja, det er gammen :: at holde sammen, ::
 naar ja og amen :: er hjertets sprog! ::

Det er saa herligt at stole paa,
 vi har en herre som alting mægter,
 han os ei glemmer, naar vi er graa,
 hans naade rækker til tusen slegter;
 ja, det er gammen :: at allesammen ::
 er ja og amen :: Guds naades ord! ::

Det er vemodigt at skilles ad
 for dem som gjerne vil sammen være,
 men, Gud ste lov! i Vorherres stad
 for evig samles de hjertenskjære;
 ja, det er gammen :: at leve sammen, ::
 hvor ja og amen :: er kjærlighed. ::

Grundtvig.

158. Som: I alle de riger og lande.

En stormvind gaar over jorden, | den sliter i hjertebaand!
 Fra syden og op til norden | der strides med aand og haand.
 Her sitter vi kvinder stille | og stirrer taus derpaa,
 hvad under om taarer trille | ved hvad vi kun halvt forstaa?
 Vi kjender vel nærmest kampen | kun fra vort eget bryst,
 i kammeret hvor ved lampen | vi øver vor gjerning thst.
 Hvad under vel om vi længes | og sukker efter fred?
 Ti se, naar mændene trænges, | da trænges vi kvinder med!
 Dog som i vort eget hjerte | vi ønsker ei dødens ro,
 men utvælger kampens smerte | til prøvelse for vor tro, —

saa ved de større møder, | hvor sandhet i holmgang gaar
 med løgnen, den folkeøder, | vort hjerte i kamptakt slaar.
 Da brister de sytraadslænker | som fæste vil os til støv,
 de smaalighetsbaand som frænker, | henveires som visnet løv.

Marie Wegelsen.

159.

Nu tak for alt ifra vi var smaa
 og lette sammen i skog og lage.
 Jeg tænkte leken den skulde gaa
 op i de graanende dage.
 Jeg tænkte leken den skulde gaa
 ut fra de løvede, lyse kirke
 dit frem hvor Solbakkehuset staa,
 og til den rødmalte kirke.
 Jeg sat og ventet saa mangen kveld
 og saa dit bort under graneheien;
 men skygget gjorde det mørke fjeld,
 og du, du fandt ikke veien.
 Jeg sat og ventet og tænkte tit:
 Naar dagen lider, han veien vover,
 og lyset sluktes og brændte litt,
 og dagen kom og gif over.
 Det stakkars øie er blevet vant,
 det kan saa sent med at vende synet;
 det kjender slet ingen anden kant
 og brænder saart under brynnet.
 De nævner sted hvor jeg trøst kan saa,
 det er i kirken bak Fagerliden!
 Men be mig ikke om dit at gaa; —
 han sitter like ved siden.
 — Men godt, saa vet jeg dog hvem det var
 som lagde gaardene mot hverandre
 og vei for synet i skogen star
 og gav det lov til at vandre.
 Men godt, saa vet jeg dog hvem det var
 som satte stoler til kirkebor'et

og gjorde at de gaar par om par
fremover like mot foret!

Bjærnson.

160. Mel. av Grieg.

Kanskje vil der gaa baade vinter og vaar
og næste sommer med og det hele aar;
men engang vil du komme, det vet jeg vist,
og jeg skal nok vente, for det lofte jeg sidst.
Gud styrke dig, hvor du i verden gaar!
Gud glæde dig, hvis du for hans fotstammel staar!
Her skal jeg vente til du kommer igjen,
og venter du histoppe, vi træffes der, min ven!

Østen.

161.

„Nyst munde det regna so saare,
og det drypper av tre og av run;
vind og stein, furugrein hev deg ribe,
dei hev slite di laape i sund.“

„Um det regner og snor,
um det stormar av nord,
uti hugen so leikar dine ord!“

„Eg kann sjaa det paa augo so klaare
at du nyst gjeff og taarone gret;
regn og vind, sorg i sinn, graat i auga
du som heve den hugen so lett!“

„Kvar den taara som fall,
og so fagnaden all
heve du daa aaleine uti vald.“

„Kor du gjeng, paa din veg vil eg breida
kvar ein blom, kvart eit angande blad,
fugl paa grein, kvar og ein vil eg beda —
skulo kvæda og kvindra deg glad.“

„Dat dei anga for vind,
lat dei shugja i lind,
visst dei ikkje kann svæva mitt sinn.“

„Men i morgon, naar soli ho stiger,

fyre moder di bøni eg ber,
 og eg bed henne blid, som det høver:
 Fær eg vera deg sonen so kjær?"
 "Sjaa det ljósna i lid,
 vinden leifar so blid,
 du skal vera min ven i allan tid."

Dansl folkevise, paa norsk ved Bøhn.

162. Den nye stevtonen.

Den dag kjem aldri at eg deg gløymmer,
 for um eg søver, eg um deg drøymmer.
 Um natt og dag er du like nær,
 og best eg ser deg naar myrkt det er.
 Du leifar fringum meg der eg bankar,
 eg høyrer deg naar mitt hjarta bankar.
 Du stødt meg fylgjer paa ferdi mi,
 som skuggen gaar etter soli si.
 Naar nokon kjem og i klinka rykkjer,
 d'er du som kjem inn til meg eg tykkjer:
 eg sprett paa stolen og vil meg te,
 men snart eg sig atter ende ned.
 Naar vinden lint uti laubet ruslar,
 eg trur d'er du som gaar der og tuslar;
 naar sumt der burte eg ser seg snu,
 eg svekk og trur det maa vera du.
 I kvar som gaar og som rid og fører,
 d'er deg eg ser, deg i alt eg høyrer;
 i song og fløyte og felelaat,
 men endaa best i min eigen graat.

Winje.

163. Kan synges paa den gamle stevtonen.

"Eg tifje so, nær eg site hjaa deg,
 som eg sat uti solskin hjarte;
 nær eg aa du me skyljast aat,
 daa rivnar baa hug og hjarta.
 Eg tifje so, nær eg site hjaa deg,
 som eg sat uti solskin hjarte;

nær eg aa du me finnaft att,
 daa gleaft baa hug aa hjarta."
 "Eg tifje so vent um ditt gule haar,
 som epli dei dryp paa kviste.
 Sæl er den som deg maa faa —
 Gud bære den som skal miste!"

Ab Bendit og Marolilla, norsk folkevise

164. Den nye stevtonen.

Fyrst eg saag atter der me ha' gjenge,
 det var so vondt at eg gret so lenge;
 fyrst eg saag att der me gjekk og stod,
 det trilla taarer alt ned paa jord.
 Nær sorgi aukar, og modet minnar,
 og blodet saktar kvar gong du blinkar,
 daa ser du gravi so glad imot,
 daa batnar sorgi i hjarterot.
 Na allting gløymest no burt med tidi,
 men aldri gløymest det eg hev lidi.
 For alt i verdi fann gjevast raad,
 men ungdoms kjærleike aukar paa.
 Du tenkjer vel at det vil kje vara,
 at det er hurte um tvo tri dagar,
 du tenkjer vel at eg hev an gløymt,
 men eg hev an under mitt hjarta gøymt.

Norske stev.

165.

Eg veit ei liti gjente,
 ja eg kjenner a' so vel,
 eg veit ei liti gjente nord i skogen
 med raude finner, augo blaa,
 med fine hender, føter smaa:
 eg veit ei liti gjente nord i skogen.
 Med blomstertjønnei langt te skogs,
 so langt, so langt te skogs,
 der talatrusten synge so um kvelden,
 paa sætervollen stod

ei bene gjente glad og lo,
 for trøst austan tjønui der gjeff losen.
 Og raud og rund gjeff soli att
 um aasen ner i vest,
 so myrkt, ja so myrkt det vart i skogen.
 Paa sætervollen ga'
 ei bene gjente burt sit ja:
 eg hev ein liten kjærast nord i skogen.

Schirmer.

166. Egen melodi eller som: At far min.

Det lyser over Norden fra Freyas blanke rof,
 men Freya selv hun lyser i Nordens jomfruslof :
 og synger vi om hende, da gjør vi ikke stort,
 da gjør vi kun det samme som fædrene har gjort.
 Thi kvindens navn var altid et frihedsnavn i nord,
 og hvem har været sterkest, mon Freya eller Thor?
 Han hamred med sin Mjølner i tursepander graa,
 men hjertets spæde hamren den maatte hun forstaa.
 Han aag med sine bukke, han sprængte ur og sjæld,
 hun sprængte laas og lukke for dybest sjælevæld;
 han trodsed jetteborgen, hug klipperne i flis,
 men du var sterk i sorgen, graadsagre vanadis!
 Og var hun af de sterke, saa er hun det endnu,
 hun løfter al vor gjerning, hun binder al vor hu.
 Jomfruelig som birken, som bøgen moderlig,
 endnu hun kaarer hælvten af kjæmperne for sig.
 Ja, hver en loffet jomfru, og hver en franset brud,
 og om hun bærer vadmæl hvad eller silkestrud,
 og hver en trofast hustru som ler ad modens kram,
 som laaner mandens tanke sin sterke fjederham,
 og hver en snehvid moder som sønner signe kan,
 og hver en liden vildkat i Freyas lette spand,
 — dem alle, alle, alle dem gjælder denne sang,
 men skulde vi dem nævne, saa blev den altfor lang.

Chr. Richardi,

167.

Jeg gik mig ud en sommerdag at høre
 fuglesang som hjertet kunde røre
 i de dybe dale | blandt de nattergale,
 blandt de andre fugle smaa som tale.
 Den allermindste fugl af dem der vare,
 sang fra træet ned i toner klare.
 Den sang: „Mens ungersvenden gaar saa ene,
 længes en imellem løv og grene.“
 „Hen under løvet gaar de lune vinde,
 der du skal din hjertenskjære finde.“
 Hav tak, du lille fugl, for du har sunget!
 Ellers var mit bryst af længsel sprunget.
 Hav tak, du lille fugl der sang med ære,
 stillede min længsel og begjære;
 af større ve kan verden ikke trænges
 end at skilles, naar man saare længes!
 En større fryd kan verden ikke bære
 end at samles med sin hjertenskjære!
 Da nu min hjertenskjæreste var funden,
 sang og blomstrede det rundt i lunden
 baade dybe dale | og de nattergale
 og de andre fugle smaa som tale

168.

Og det var liden Gudrun, | hun stod i fremmed land.
 Hun græd de salte taarer | alt ved det fjerste vand.
 O hvem kan dog forglemme sin kjæreste ven!
 Hun var en kongedatter, | en rosenblomme rød;
 hun tvætted og hun trælled | dog for den sorte død.
 I Sjællands grønne lunde, | paa kjærlighedens ø,
 der sad en drot med sorgen, | hun var hans fæstemo
 Hun ranet var og røbet, | da han var ikke nær,
 forgjæves vred hun hænder | da hendes moder kjær.
 Hun deilig var som dagen, | naar den gaar op i øst,
 saa sød som nattergalen | og klar var hendes røst.

Og det var vikingdrotten, | han sagde: Rose prud,
 sørg længer ei saa saare | for du var kongebrud!
 Jeg byder dig guldkrone, | jeg selv er kongesødt,
 ei brast det baand i verden, | som jo med guld er bødt.
 Det var for døve øren; | hun sukke: jeg dog ved
 at ikke for al verden | kan sælges kjærlighed.
 Og det var liden Gudrun, | hun fik saa bange kaar,
 hun trælled som en terne | i fulde tretten aar.
 Hun blev dog ved det samme, | hun sukke: jeg dog ved
 at ikke for al verden | kan sælges kjærlighed.
 Hun stod ved tvættestedet | i kulde, regn og slud,
 Gud naade mig, hun sukke, | som jeg blev kongebrud!
 Da kom en baad paa søen, | deri sad kæmper to.
 Den ene gav hun aarle | sit hjerte og sin tro.
 Og det var Gudruns broder | og hendes fæstemand,
 de ledte om den kjære | med slid i fremmed land.
 De kjendtes ved hinanden | paa ringe og paa røst,
 de klappedes, de kystes | derpaa med liv og lyst.
 De kom og svandt, de kjære, | hun ene stod paany,
 men dages skulde hjælpen | med næste morgengry.
 Det lakked hardt ad aften, | arbeidet var forjæmt,
 ei sov et havde Gudrun, | men sødt hun havde drømt.
 Da tog hun saa til orde: | To konger har mig kyst,
 til andet end at trælle | har jeg nu mod og lyst.
 Hun tog de brede lagen, | hun tog de duge smaa,
 hun smed dem udi søen, | saalangt hun kunde naa.
 Hun sagde til hvert lagen, | hun sagde til hvert lin:
 Flyd frit! ei mer du trælle! | flyd efter vilje din!
 I skal det alle merke, | en dronning er jeg lig,
 I skal det alle vide, | at fri jeg søger mig.
 Med frihed vil jeg kaare | at leve eller dø,
 Gud unde mig at hvile | paa kjærlighedens ø!
 Og det var liden Gudrun, | hun blev en dronning sin,
 ved Issefjord i Leire | hun skænked mjød og vin.
 Hun trofast havde seilet | med sorg den høie sø,
 med glæden sødt hun hviled | paa kjærlighedens ø!
 O hvem kan dog forglemme sin kjæreste ven!

168 b.

Duba sette seg paa lindetviist — Gud aa raade --
 ho synger so jagert um Jesum Krist
 Herre Gud sende os sin naade.

„Na høyr du Torø liti, eg talar til deg,
 aa lystet du fylgja av med meg?“

„Rofs kann eg fara og fylgja av med deg?
 Kongeson i England, han belar til meg.“

„Na høyr du Torø liti, eg talar til deg
 aa lystet du aa fylgja or landet med meg?“

„Rofs kann eg fara or landet med deg?
 Ein kongeson or England hev trulova meg.“

Og Torø liti veiva sitt hovud i skinn
 og gjeff so fyre kjær moder si inn.

Torø liti ho veiva sitt hovud i streng,
 og gjeff so inn for sin fader i seng.

Torø liti fekk ilt fyrr tuppen gol
 og ho var dand fyrr upp reuner sol.

So bar dei lifet etter vegen fram;
 dei tolø gudsenglar fyre rann.

So bar dei lifet gjennom kyrkjeled;
 dei tolø gudsenglar follo paa kne.

So bar dei lifet inn paa kyrkjegolv;
 i himmerike ringde dei klokkone tolø.

Torø liti ho prilla paa døri med fingrane smaa:

„Na kjære jomfru Maria, lat loka ifraa.“

Jomfru Maria stod upp av sin eigen stol:

„Velkomi, Torø liti mi, trøyt og mod!“

„Inne er eg so trøytt, inne er eg so mod, — Gud aa raade --
 ei liti kvilestund var fulla god.“

Herre Gud sende oss sin naade!

Norst folkevise.

169.

Och liten Karin tjänte | på unga kungens gård;
 hon lyste som en stjärna | bland alla tärnor små.
 Hon lyste som en stjärna | allt bland de tärnor små,
 och unga kungen talta | til liten Karin så:

«Och hör du, liten Karin, | säg, vil du bliva min?

Gråhästen och gullsadeln, | dem vill jag giva dig.»

Gråhästen och gullsadeln, | dem aktar jag ej på.

Giv dem din unga drottning, | låt mig med äran gå.

«Och hör du, liten Karin, | säg, vill du bliva min?

Min rödaste gullkrona, | den vill jag giva dig.»

Din rödaste gullkrona, | den aktar jag ej på.

Giv den din unga drottning, | låt mig med äran gå.

«Och hör du, liten Karin, | säg, vill du bliva min?

Mitt halva kungarike, | det vill jag giva dig.»

Ditt halva kungarike, | det aktar jag ej på.

Giv det din unga drottning, | låt mig med äran gå.

«Och hör du, liten Karin, | vill du ej bliva min?

Så skal jag låta sätta dig | i spike-tunnan in.»

Och vil du låta sätta mig | i spike-tunnan in,

Guds englar små de se att jag | oskyldig är dertill.

De satte liten Karin | i spike-tunnan in,

och konungens små svenner | de rulla henne kring.

Då kom der ifrån himlen | två hvita duvor ner,

de togo liten Karin, | och straks så blev det tre.

Så kom två svarta korpar | dit up från helvete;

de togo unga kungen, | och straks så blev det tre.

Evensf folkevise.

170.

Ingerid Sletten av Sillejord

hadde hverken sølv eller guld,

men en liten hue av farvet uld,

som hun hadde faat utav mor.

En liten hue av farvet uld,

hadde hverken stas eller for,

men fattig minde om far og mor,

som skinte langt mere end guld.

Hun gjemte huen i thve aar,

maatte ikke slite den ut!

„Saa bærer jeg den saa glad som brud,

naar jeg for alteret gaar.“

Hun gjemte huen i treti aar,
maatte ikke skjæmme den ut!
„Saa bærer jeg den saa glad som brud,
naar jeg for vor Herre staar.“

Hun gjemte huen i firti aar,
huffet endnu paa sin mor.
„Besle min hue, forvist jeg tror
vi aldrig for alteret staar.“

Hun ganger for kisten at tage den,
hjertet var saa stort derved;
hun leter frem til dens gamle sted,
da var der ikke traaden igjen.

Wjærnson.

171. Synges som no. 169.

Ung Aslaug gjekk i bjørkestog, | so tir-øygd, frisk og raud,
ho tykte mest at alle gret | der som ho gleda baud.
„Kva er det vel dei syter for | i verdi vid og stor?
Naar soli skin og hjarta brenn, | og kjærleiken sær ord.“
Daa kom eit bod at hennar mor | laag sjuk og maatte døy,
daa kom eit bod at hennar ven | hev fest ei onnor møy.
Ung Aslaug vart so underleg | ho tagde reint den kveld,
for noko burt fraa hjarta fræs, | endaa det brann som eld.
Ung Aslaug gjekk i bjørkestog, | so taar-øygd og so raud,
ho tykte mest at alle log, | der som ho sorgi baud.
„Kva er det vel dei fagnast ved | i verdi vid og stor?
Naar soli brenn, men hjarta fræs, | og kjærleik bert er ord.“

Janzon.

172.

Den tyngste sorg og møda | er den som ingen ser;
det verste mein aa grøda | er det som inkje ter.
Na, sæl er den som klaga sær | og ventar hjelp og raad,
mot den som løynleg draga sær | og ottar spot og haad.
Det var ein draum eg drøymde, | den draumen var so blid:
slit hugnad hev eg aldri | kjent fyrr i all mi tid.
Eg drøymdest paa ein blomstervoll, | og soli skien so hjart;
eg vatna paa ein øydeholm, | og himmelen var svart.

Den draumen lyt eg løyna | og læsa i min barm;
 og trutt skal barmen tegja, | for saart han sveit av harm.
 I song skal han faa letta seg | og i ein taareflaum.
 Far vel, far vel, du bene draum, | du alt for bene draum!

Svar Aasen.

173.

Eg gjætte Tulla i femtan aar, | eg passja vel paa Tulla;
 eg gjætte burt baade lamb og faar, | men endaa hadde eg Tulla.
 Na hei og haa, det sær so gaal
 Eg tregar meste paa Tulla,
 for ho var krulla i ulla.
 Eg gjætte Tulla burt i ei tid, der var so lite te beite,
 eg gjekk og loffa paa Tulla mi | og etter graset mun leite.
 Na hei og haa osv.
 Og so kom strubben lastande fram, | daa fekk eg kaupmann te Tulla;
 og affederinga var tje lang, | og penningan var tje mange.
 Na hei og haa osv.
 Eg fekk tje meir av Tulla mi | enn ein liten flekk utav blodet!
 No kjem eg aldri til Fagerlid, | um der er gras nok og grode.
 Na hei og haa osv.

Norsk folkevise.

174.

„Blaamann“, „Blaamann“, bukken min,
 tent paa vesle guten din!
 Bjørnen med sin lodne feld
 fann deg taka seint i kveld.
 Gamle „Lyfle“, moder di
 seint kom heim med bjølla si.
 So ikring seg ho mund' hjaa,
 liksom der var faare paa.
 Det saag ut som der var naud,
 kanskje no du ligger daud.
 Tidt du dansa kræum meg,
 mangt eg rødde daa med deg.
 Naar eg laag som blind og dauv,
 grov du paa meg med di klauv;
 ja du vilde vekkja meg
 upp til leiken din med deg.

Du var spræk og glád og góð,
 all min róð du vel forstod.
 Tíðt du veit eg fá til deg:
 „Gan veit meir enn mata seg.“
 „Blaamann“, „Blaamann“, svara no,
 meira með þin kjende kjóð!
 Ekki enno, „Blaamann“ min,
 maa du dóy fraa guten þin.

Vinje.

175. Som: 3 sønner av fjeldet.

Sjaa no skal du høyra um Venda fraa Land
 og um hennar fagrafte solen.

So sant som eg segjer, av søga er sann
 kvar einaste mutten og molen.

Ho Venda með son sin til beites vart send
 til fjells fraa det skogute traset,
 og góðt ho deruppe kring sætrom var kjend,
 og sann seg det finaste graset.

Men Venda ho vissste at turrare var
 kvar blomen der nede paa hjelldom,
 so lenger og lenger með henne det bar
 der upp mot dei sælande fjellom.

3 slagregn paa slotter og slæ og flh,
 naar drivskóð i krullar seg ringa,
 daa stod ho mot veret for son sin til ly,
 og verinde 'n með halsen og bringa.

Fraa lider ho fór der ho beitte som best:

— Kven veit kva ho hadde i hausen!

Ho stemde av stad, og so kom ho der vest
 der inn under Galdeberg-knausen.

Men ulukka var ho til høgge ei tof
 der framme paa strandi ved bekken;
 for uppyver herget legg vegen ein krof,
 og soleis ho sat som i sekken.

Den kvelden er fin, og slík lygne for vindi!
 og der er vel beite kann henda!

men fjellet og fjorden dei stengjer deg inn,
so vegen er berre attende.

Ho beitte i bassen. Men fann so tilfist
at graset tok der til aa enda.

So stod ho og sturde. D' er galenskap, men visst
at hesten han aldri kann venda.

Ho stod der og tenkte og saag seg ifring,
so steig ho til svoms burt i bylgja,
og solen slaug etter, det skropeleg ting!
Du veit at han mor si laut fylgja.

Ho svam so det hysste, for hesten er slit,
han vatten ei byrder og vandar.
Men midt burt i berget der ligger ei vit,
og der ho med solen sin landar.

I vatnet var kalbt denne stubben, ho svam.
Det var so det svidde, det gjorde.
Tilbake ho kom ei, og lengere fram
det var som ho heller ei torde.

Dei aato, so lenge det fantes eit straa,
men svart dei ifringum seg snøydde.
Men solen var barnet, og svolten drog paa,
so der ifraa mor si han døyddde.

Aa kvila paa vegen gjev styrke i bein;
og kann du, so bør du det gjera.
Men standa i faaren som hoggen i stein
det er fulla raadlaus aa vera.

So kom der ein baat i den djupaste naud,
og sviint inn i svingen han smurde.
So frelste dei Venda, som nær paa var daud,
og stod hver son sin og sturde.

Det er som du sjølv kann som Venda bli stur,
naar dette du dreg deg til minnes.
Men er det kje grovt med den hestenatur,
som soleis skal vera til sinnes?

Han stend til han stuvende spekter ihel,
og vantar paa vit til aa venda.

Og det er so sant som eg dette fortel,
 at tidt det i sjellom kann henda.
 Han gjenger seg fast, og han aldri kann snu,
 og motgang hans tanke ei mognar.
 Han stifter ei meining, som folk skulde tru.
 Han brefter, men aldri han bognar.

Slit sjeldan er geiti; det veit eg so plent:
 Ho er liksom „vittig“ og braatenkt,
 og aandfull, so tidt ho er „inkonsekvent“,
 og snur, naar ho ser det er faafengt. —

Binje.

176.

Alt det som no skal duga, det lyter vera stort,
 for upp i høgdi vilja no alle folk so fort.
 Det teiknar til at alle den same hugen faa,
 aa sara som dei store og ikkje som dei smaa.
 Dei unge gilbe gutar dei thykkjer det er ilt
 at andre land skal hava so offe mykje gildt.
 At folket der kann strøyta og kosa seg so godt
 og skræma sine grannar og hava dei til spott.
 Det er ein harm aa høyra ifraa eit anna land
 at der er større rikdom og alt i større stand.
 Det er so vondt aa vita at uti landet der
 skal vera større bhar og større hus enn her.
 Ja der er husi høgre med fleire fargar paa
 og mykje større salar i husi til aa sjaa,
 og fleire folk i gata og mykje større skraal
 og fleire store bøker og frægare maal.
 Der er det fleire kjolar, og ny er kvar ein klut;
 med halvårsgamle klæde fær ingen ganga ut.
 Der er det fleire fruer som pryda kann sin by
 med mykje større stakkar og finare ty.
 Der ut i andre landet dei kunna halda lag
 med drykkjer og med retter av mange hundrad slag
 og standa stolt um bordet og drikka si skaal
 med dundrande talar i eit sprikjande maal.

Ein arming er no ikkje den rike mannen lik,
men endaa kann han braaka og laast vera rik;
og skurer han seg upp, er han like blank aa sjaa,
for kroppen er vel jamgod, naar klæde koma paa.

Det er den største gleða ein liten fhr kann saa,
at han slepp upp i høgdi, so folk maa honom sjaa,
og kjem der so ein framand og rosar honom gildt,
so vert han so stolt at han reint løyper villt.

Åven kann so undrast paa at det feller honom kjært
aa læra slike ting som dei rike hever lært,
aa drikk same drykken og gjera samme straal
og bera same klædnad og læra same maal.

Den sida som snur ut, er no den som alle sjaa,
og det som er inn under, det ser no ingen paa.
Og ser me ut som herrar, so fær me herrerom,
so lenge til det shuer at pungen den er tom.

Kvar Aaen.

177. Mel. av Grieg.

Du gamle mor! du sliter arm, | so sveitten er som blod,
men endaa i ditt hjarta varm. | Og du meg gav min sterke arm
og dette ville mod.

Du turka taarer av mitt kinn | so mang ein Herrens gong,
og kysste meg som guten din | og bles meg uti barmen inn
min fingerfulle song.

Og gamle du, du gav til meg | mi mjuke hjarterot,
og derfor maa eg elska deg, | kvarhelst eg vankar paa min veg,
um so paa villan fot.

Binje.

178. Mel. av Nordraa.

Sa, vi elsker dette landet, | som det stiger frem
furet, veirbitt over vandet | med de tusen hjem,
elsker, elsker det og tænker | paa vor far og mor
og den saganat som sænker | drømme paa vor jord.

Dette land har Harald berget | med sin kjemperad,
dette land har Haakon verget, | medens Divind kvad;
paa det landet Olav malte | forset med sit blod,
fra dets høie Sverre talte | Roma midt imot.

Bønder sine øffer brynte, | hvor en hær drog frem;
 Tordenskjold langs kysten lynte, | saa det lyste hjem.
 Kvinder selv stod op og strede, | som de vare mænd!
 Andre kunde bare græde, | men det kom igjen!
 Norske mand i hus og hytte, | tak din store Gud!
 Vandet vilde han beskytte, | skjønt det mørkt saa ut.
 Alt hvad fædrene har kjæmpet, | mødrene har grætt,
 har den Herre stille lempet, | saa vi vandt vor ret.
 Ja, vi elsker dette landet, | som det stiger frem
 furet, veirbitt over vandet | med de tusen hjem.
 Og som fædres kamp har hævet | det av nød til seir,
 ogsaa vi, naar det blir krævet, | for dets fred slaar leir!
Bjørnson.

179.

Mel. av S. M. Hansen.

Blandt alle lande i øst og vest
 er fædrelandet mit hjerte næst.
 Det „gamle Norge“ | med flippeborge
 mig huer bedst.
 Fra Vesterhavet til Rjølens rand,
 fra Nordishavet til Kristianssand,
 der har jeg hjemme | og kan istemme:
 Mit fædreland!
 Jeg elsker eder, I gamle fjeld
 med høie tinder og dype væld,
 med skog om barmen | og jern i armen
 til tidens kvæld!
 Jeg elsker eder, I bækker smaa,
 I stolte fosser, I fjorder blaa,
 I sjøer blanke, | hvis stille tante
 kan stjerner naa!
 Jeg elsker furu og birkesund
 med toneklangen fra fuglemund;
 og meget aner | de dunkle graner
 i vaarens stund.
 Jeg elsker bølgen, hvor frihet gror,
 de dype dale, hvor freden bor,

de ller fagre | og gylbue agre
paa odelsjord.

Run høit i Norden, trods mørkets baand,
kan sommerlyset faa overhaand,
saa aftengløden | og morgenrøden
gaar haand i haand.

S berg og fiste vi mangler guld,
men forsynshaanden er stedse fuld.
Arbeider, beder, | den brød bereder
av sten og muld.

Dog mest jeg elsker det folkesærd
som har sit hjem mellem fjeld og fjær,
hvor unge hædre | de gamle fædre
som bygde her.

Jeg elsker bonden i kofte graa
og fattigmanden, hvis seng er straa,
og alle magter | som ei foragter
de simple smaa.

Die Wig.

179 b.

Mel. av E. Blom.

Sønner av Norge, det ældgamle rige,
sjunger til harpens den festlige klang!
Mandig og høitidsfuldt tonen la stigel
Fædrenelandet indvies vor sang.
Fædreneminder herlig oprinder
hver gang vi nævner vor fædrenestavn.
Evlmenbe hjerter og glødende kinder
hyllder det elskte, det hellige navn.
Dlbtid, du svandt, men din hellige flamme
blusser i nordmandens hjerte endnu;
end er av æt og av kraft han den samme,
end staar til frihet og ære hans hu,
og naar han kvæder Norriges hæder,
svulmer hans hjerte av stolthet og lyst.
Sam er selv sydens de hndigste steder
intet mot Norriges snedakte kyst.

Wierregaard.

- 180. Som Bitingeballen.

Hvor i verden jeg gaar, om i syd, om i vest,
 det er dog ei min hjemlige strand;
 ti det fjeld som jeg saa i min barndom, er bedst:
 Jeg er stolt av mit fædreneland.

Ei fordi der er pragt i den vilde natur,
 ei for klippens den ensomme gru;
 ei fordi der er gjenklang av oldtidens lur
 mellem fjeldenes vægger endnu;
 ti det later vel skjønt, naar den skinnende bræ
 staar mot himlen i aftenens glød —
 det er deilig i birkenes lysgrønne læ,
 af! men al denne skjønhed er død.

Og jeg elsker vel høit vore fædres bedrift,
 og hvert sagn driver blod i min kind,
 dog jeg ser kun dets kraft end i sten og i skrift:
 den er stor, men den er ikke min.

Ol men folket, som lever med mig paa en dag,
 det er mit, er mit fødelands lyst —
 og naturen er skjøn kun ved hjertenes slag,
 som en blomst paa den elskedes bryst.

Høit paa himlen i nord har der tændt sig en sol,
 frihet luer i mændenes barm.

Da det storme da kun om vor islagte pol:
 her vi eier en kraft som er varm.

Der er haap i det fri, i det dristige blif,
 der er magt i det levende ord;
 i vort modersmaal er der en kvægende drif,
 og i hjemmet alene den gror.

Ofte synger en fugl om den deilige frugt
 fjernt i syd over bølgenes vei.

Alt, hans stemme er søt, og han lover saa smukt,
 ol men tro ham, o, tro ham dog ei!

Ti jeg kjender ham godt, jeg har sværmet og dromt,
 jeg har flygtet med ham mangen nat;
 men der kaldte dog altid en stemme saa ømt
 fra det hjem som jeg hadde forlatt.

Har du hjerte bertil, prøv at gaa, prøv at gaa
 for dig selv i det fremmede land!
 Ol hvor snart vil da taaren i øiet dig staa
 for det hjem som ei glemme du kan.
 Du vil savne den jord hvor din moder har grætt,
 hvor som barn du i skogene sang.
 I det land hvor din fader til jorden er stedt,
 vil du længes at hvile en gang.
 Hvor i verden du gaar, om i syd, om i vest,
 det er dog ei din hjemlige strand.
 Ti det fjeld som du saa i din barndom, er bedst,
 og dit liv er dit fædrenesland.

M. Munch.

181. Tone av Nordraak eller som: Ola Glomstulen.

Der ligger et land mot den evige sne,
 i revnene kun er der vaarliv at se.
 Men havet gaar til med historiedøn,
 og elsket er landet som mor av søn.
 Hun tok os i fanget den gang vi var smaa,
 og gav os sin saga med billeder paa.
 Vi læste, saa øiet blev stort og vaatt;
 da smilte den gamle og nikket bløt.
 Vi sprang ned til fjorden, vi stirrede mot
 den aflagraa bauta, hvor gammel den stod;
 hun stod der end ældre, sa ingen ting;
 men stensatte hauger laa rundt i ring.
 Hun tok os ved haanden, og følge hun gav
 bort derfra til kirken saa stille og lav,
 hvor fædrene hdmøgt har boiet knæ,
 og mildlig hun jagde: Gjor I somi del!
 Hun strødde sin sne over fjeldbratte li,
 bød saa fine gutter at staa den paa sti.
 Hun knuste med stormhaand det Nordhav's speil,
 bød saa fine gutter at heise seil.
 Hun satte de vakreste gjenter i rad,
 at følge vor idræt med smil og med kvad,

og selv sat hun høit i sin sagastol
 med maanesskins-kaapen op under pol.
 Da lød der et „fremad“ i et „fremad“ endnu
 paa fædrenemaal og med fædrenehu
 for frihet, for norskhet, for Norge — hurra!
 og fjeldebarn selv roper langt hurra.
 Da løsnet begeistringens rullende sonn,
 da døptes vi av hendes mægtige aand,
 da stod over fjeldet et syn i glød,
 som siden os maner indtil vor død.

Bjørnson.

182.

Gamle Norig, nordst i grendom, | er vaart eige ættarland.
 Der er hav som heilt aat endom | leikar um den lange strand.
 Der er vikar og vatn og øyar; | tusen fjordar og tusen fjell,
 snøydor der sjelban snøen tøyar, | dalar der fossen diger fell.
 Leid er vel den lange better, | endaa grøn vaar granskog stend,
 og naar lauv i lidom spretter, | fagre liter sær vaar grend.
 Store dagar og stutte næter | liber lett um den ljose jord;
 strand og fjord og fjell og sæter | skiner av sol fraa sud og nord.
 Born av dei som bygde landet, | er paa tuftom endaa til;
 garden stend i gamle standet, | bygd og bøtt som bonden vil.
 Van til møda, meir enn til kjæla, | leikar lyden paa land og sjo.
 Gjev, han sitje med sømd og jæla | trutt paa tuftom i trygd og ro!
 Svar Nasen.

183.

Her er det land som hugar meg best,
 og hit hev eg lengta lenge;
 her var det stodt som hugen var fest
 og gjeft i sit gamle gjenge.
 Vida hev eg slutt og fare ifring,
 aldri saag eg slike hyggjelege ting.
 Ja mykje hev eg sét, | og meir hev eg frett,
 men her hev eg set det beste.
 Her er vel jordi hugleg aa sjaa
 og ynndeleg paa alle tider.
 Sælst naar ho heve sumarsplaggt paa

og blømer til dei øvste liden.
 Aldri vild' eg bytt i nokonhande fatt
 denne vaar sæle sumarløse natt,
 daa jordi ligg i skrud | og søv som ei brud,
 og dagen vakar trutt um landet.

Her heve alt ein venare lit,
 han gjerer meg so godt i hjarta;
 her er det rett som alt hadde vit
 og kunde baade læ og garta.
 Folket og eg er like som eitt.
 Alt kva dei segjer, skynar eg so greidt;
 og aldri er der ord | paa all den vide jord,
 som ganga meg so til hjarta.

Her kann eg kjenna bygder og bol
 og berg i so mykje rader;
 fjøra og fjell og himmel og sol
 er kjendar' enn andre stader.
 Eaart hev eg sakna heimen ei tid,
 difor er han no so kjær og so blid,
 lat koma kva som kann; | eg møter som ein mann,
 og aldri fer eg ut or landet.

Svar Aasen.

184. Mel. av Tiskenborg.

Jeg vil verge mit land, | jeg vil bygge mit land,
 jeg vil elske det frem i min bøn, i mit barn,
 jeg vil øke dets gavn, | jeg vil søke dets savn
 ifra grænsen og ut til de drivende garn.

Her er sommersol nok, | her er sædejord nok,
 bare vi, bare vi hadde kjærlighet nok,
 her er digtende trang | gjennom arbeidets gang
 til at løfte vort land, blot vi løfter i flok.

Vi for vide paa tog | over gylgende vaag.
 Rundt i landene kneiser normanniske taarn.
 Men vort modige flag | flyver vidre idag,
 og det rødmer av sundhet som aldrig tilforn.
 Og vor fremtid er stor; | ti det trefløyde Nord,
 det skal samles igjen, det skal blive sig selv.

Hvad du ebner, kast av | i det nærmeste krav,
 det skal bæres helt frem av en voksende elv.
 Denne bostavn er vor, | og vi elsker den for,
 hvad den var, hvad den er, hvad den bliver igjen.
 Og som kjærlighet gror | av den hjemlige jord,
 skal den gro av vor kjærlighets frøforn igjen.

Bjørnson.

185.

Millom bakkar og berg ut med havet
 heve normannen fenge sin heim,
 der han sjølv heve tustene grave
 og sett sjølv sine hus uppaa deim.
 Han saag ut paa dei steinute strender,
 det var ingen som der hadde bygt.
 „Dat oss rydja og bygja oss grender,
 og so eiga me rudningen trygt.“
 Aring um dalen stod fjelli som grindar,
 men um bergi var grasgrøne band;
 der han gjeff millom heidar og tindar,
 og der saag han so vidt hver land.
 Han saag ut paa det baarute havet;
 der var ruffut aa leggja ut paa;
 men der leikade fiske ned i faret,
 og den leiken, den vilde han sjaa.
 Fram paa betteren stundom han tenkte:
 Gjev eg var i eit varmare land!
 Men naar vaarsol i baklane blenkte,
 fekk han hug til si heimlege strand.
 Og naar lidene grønfar som hagar,
 naar det labar av blommar paa straa,
 og naar næter er ljose som dagar,
 kann han ingen stad venare sjaa.

Juar Nasen.

186. Som: Hvor herlig er mit fødeland.
 Den gang vort eget land vi tof
 av hundredaarig is og harme

og lagde det for sol og varme
og bygde det med lov og plog,
av skippen fik vi skatten gravet,
med hvite seil indtok vi havet,
og fri brøt tanken over pol
av vaaren frem som midnats sol!

Og end erobrer vi med Gud:
hver plet vi lægger ind til ager,
hvert skib vor sjø i favnen tager,
hver barnesjæl vi folder ud,
hver tankegnist som livet klarer, —
hver daad som øker og bevarer, —
er en provins til landet lagt,
og for vor frihet varig vakt.

Bjørnson.

187. Som: Vi vandrer med freidig mot.

Saa synger vi paa vor tur | i Norges herlige natur.

La tonen sig stille slynge
som farve frem over ghygge
paa fjord, mot strand og skog og fjeld
og blaane i naturens væld.

Det varme i folkets trang, | det sterke, dybe i dets sang,
her slaar det sit øie mot dig,
som netop det nu forstod dig,
og gav for møtet som det fik,
av al sin kjærlighed et blif.

Her sangen maa føre frem | det hele billed av vort hjem!

Slip stormen ind i det stille,
led magten ind i det milde:
naar landet samles, skuer hver
at vor historie det er.

Det første vi stevner til, | er hundred havner i april.

Der møter vi myke tanker,
naar flaaten skal lette anker,
og femti tusen mand ombord,
bær Norge i sin bøn rundt jord.

Se lystet av bare kjær | med maaker, hval og fiskevær
 og fartøi ind under øen,
 men baater ut over sjøen,
 og garn i fjord og not i sund
 og hvit av rogn den hele bund.

Se Dofotens vilde fav, | hvor klipper stander midt i hav,
 og skodden rundt toppen driver.
 Men habet ved foten hiber,
 og alt er mørke, sagn og angst,
 men midt i favet baat paa sangst.

Her ser du en ishavsfar', i sne og halvlys han sig drar,
 fra tøndene det snart befaler,
 og baatlag mot isen haler.
 og skud i skud, og sæl i sæl,
 og marg og mot i trop og sjæl.

Saa beder vi os til kvelds, | hvor hele bygden er tilsjelds,
 paa sætren med mellestellet,
 paa fjeldslaat ind under heldet,
 og hvor en længselslof paa lur
 faar svar ifra en stor natur.

Men hurtig vi maa avsted, | skal allestedes vi være med, —
 i berget hvor malmen tages,
 paa fjeldet hvor renen jages,
 og dit hvor elven skumhvít gaar,
 og fløtern paa sin plante staar.

Og stanse vi atter her, | de brede bygder faar vi kjær,
 hvis bønder saa stille bære
 den troskap som er vor ære,
 og som til fædre stormænd har,
 hvis glans vor morgenrøde var.

Saa synger vi paa vor tur | i Norges herlige natur,
 vort arbeid for øiet skinner,
 vor fortid fra haugen minder,
 og fremtid skal av landet gaa,
 saa visst som Gud det stoler paa.

Bjørnson.

188.

Vi vandrer med freidig mot, | vort sind er let og rap vor fot;
 i høiden opad mot fjeldet, | i dypet til fossesvældet,
 la veien gaa hvorhen den vil, | vi vandrer frem med sang og spil
 Her er vi i Guds natur! | som bækken vild i fjeldets ur
 saa stebner vi frem paa færden; | ti aapen os ligger verden,
 og derfor vi som fuglen glad | vil juble høit i sky vort kvad.
 Vi er jo en lystig flok, | av mot og sanger har vi nok.
 La storme kun ut paa fjorden, | la true med lyn og torden!
 Vi fugter strupen paa vor gang | og hilser fjeld og fjord med sang

Bjfen.

189.

No ser eg attet slike fjell og dalar
 som dei eg i min fyrste ungdom saag,
 og same vind den heite panna svalar;
 og gullet ligg paa snjo som fyrr det laag.
 Det er eit barnemaal som til meg talar,
 og gjer meg tankesull, men endaa sjaag.
 Med ungdomsminne er den tala blanda;
 det strøymer paa meg, so eg knapt kann anda.
 Ja, livet strøymer paa meg, som det strøymde,
 naar under snjo eg saag det grøne straa.
 Eg drøymer no, som fyrr eg alltid drøymde,
 naar slike fjell eg saag i lusti blaa.
 Eg gløymer dagsens strid, som fyrr eg gløymde
 naar eg mot kveld av sol ein glimt fekk sjaa.
 Eg finner vel eit hus som vil meg hysa,
 naar soli heim til notti vil meg lysa.
 Alt er som fyrr, men det er meir forklaara,
 so dagsens ljøs meg slynest meire hjart,
 og det som beit og skar meg, so det saara,
 det gjerer harde fjellet mindre hardt.
 Ejslv det som til aa synnda tidt meg daara,
 det gjerer sjolve skuggen mindre svart.
 Forsona koma attet gamle tankar:
 det same hjarta er som eldre bankar.

Og kvar ein stein eg som ein kjenning finner,
 for slik var den eg slang ifring som gut.
 Som var det kjempor, spør eg kven som vinner
 av den og denne andre haage nut.
 Alt minner meg; det minner, og det minner,
 til soli burt i snjoen slofnar ut,
 og inn i siste svevn meg ein gong huggar
 dei gamle minne og dei gamle skuggar.

Winje.

190.

Naar du vil paa fjeldesti | og skal nisten snøre,
 læg saa ikke mere i | end du let kan føre!
 Drag ei med dig dalens tvang | i de grønne lier,
 sthl den i en freidig sang | ned ad fjeldets sider!
 Fugler hilser dig fra gren, | bygdensnakket viger,
 luften bliver mere ren, | høiere du stiger.
 Fyld dit glade bryst og syng, | og smaa barneminder
 nikke vil blandt bust og lyng | frem med røde kinder.
 Stanser, lytter du engang, | vil du saa at høre
 ensomhetens store sang | bruse til dit øre.
 Blot en fjeldbæk risler kvitt, | blot en smaasten ruller,
 føres hit din glemte pligt | med en verdens bulder,
 Bæv, men be, du bange sjæl, | mellem dine minder!
 Gaa saa frem: den bedre del | du paa toppen finder.
 Der som før gaar Jesus Krist | med Elias, Moses;
 ser du dem, skal ganske visst | farten evig roses.

Biørnson.

191.

Dei gamle fjell i syningom | er alltid eins aa sjaa,
 med same gamle bryningom | og same toppom paa.
 I bygdom byggjer sveinane, | og huset stender laust;
 men dei gamle merkesteinane | dei standa like traust.
 Paa fjellom er det leikande | aa ganga til og fraa
 og fring um toppen reikande | so vidt um land aa sjaa:
 til havet fring um strendene | med skip som fuglar smaa
 og til fjelli fring um grendene | med tusen bakkar blaa.

Der er so mange hendingar | i bygdum komne til;
 me ser so mange vendingar | alt paa eit lite bil.
 Dei hava snutt um vollane | og slutt og rudt og bygt;
 men dei gode gamle kollane | dei standa like trygt.
 So stod dei gjennom tidene | vel mange tusen aar;
 og graset voks um lidene, | og laubet kom kvar vaar;
 og vinden tok um toppane, | og vatnet tok um fot;
 men dei gilbe gamle troppane | dei toko traust i mot.
 Av hav kom sjømann sigande | og lengta etter land.
 Daa saag han fjelli stigande | og kjendest ved si strand.
 Daa kom det mod i gutane, | som saag sin fødestad.
 Ja dei gode gamle nutane, | dei gjera hugen glad.

Svar Aasen.

192.

Norges bedste | vern og fæste | er dets gamle fjeld.
 Skumle død sig skjuler | i dets dype huler.
 Varden oppe | paa dets toppe | speider dag og kveld.
 Hør fra urens | styrtning lurens | klagende signal!
 Jægerkjeden strider | langs ad aasens sider,
 fjeldets stemmer | den fornemmer | fra den dype dal.
 Belten venter | paa dets frenter, | bonden passer paa
 om han snart kan lade | fjeldets barrikade
 ned fra tinden | over fienden | som et uveir gaa.
 Jugen seide | kan han speide. | Hæng da rislen hen,
 gamle bjørneskytte! | Krans med løv din hytte!
 Tapre jæger, | tøm et bæger | for dit fjeld og den!
 Høie, klare | toner svare | fra dit gamle fjeld.
 Folkets glade løfter | klinger fra dets kløfter.
 O, hvor mange | tusen gange | sang de Norges held!
 Held da eder | blaa geleder | om mit fædresland!
 Fred og gode dage | over bondens tage
 stedse skinne, | stedse rinde | over fjeldets rand!

Wergeland.

193.

Hu hei! for er det vel friskt og lett | upp aa fjellet!
 Her leifar vinden i kaate sprett | upp aa fjellet!
 Og foten dansar, og auga lær,
 og hjarta sveikjande hugnad fær | upp aa fjellet.

Kom upp! kom upp fraa den tronge dal | upp aa fjellet!
 Her bles ein blaaster so frist og sval | upp aa fjellet.
 Og lidi stin utav blomar full,
 og soli drys alt sitt fagre gull | upp aa fjellet.
 I dalen starvar du tung og heit, | kom paa fjellet!
 For fint her er, ikkje nokon veit, | her paa fjellet.
 Ditt auga slg hver nut og tind.
 Det er som slg det i himlen inn | upp fraa fjellet.
 Og naar no soli til kvile gjeng | attum fjellet,
 daa reider skuggane upp si seng | attmed fjellet!
 Daa giddrar alt i ein straalestraum,
 og hjarta sveiper seg inn i draum | upp aa fjellet.

Sanfon.

194. Som: Bermelandsvisen.

Det lgsnet i skogen, da ilte jeg frem,
 snart stod jeg hvor bakkestupet straanet.
 Jeg saa den vide bhgd, jeg saa mit kjære hjem,
 jeg saa hvor de fjerne aaser blaaret.
 Jeg saa de brede fjorder som skar sig ind i bugt,
 og elven saa jeg blinke og krumme sig saa smukt —
 jeg længtes til de sollyse stetter.
 Og dog var det atter som den sukkende li
 vilde blidelig holde mig tilbage,
 som om den bsk mig hvistet: Forslater du min sti,
 for ned i folkevrimmelen at drage?
 Alt, skogen og fjeldvandet hadde i mit sind
 for første gang fuset sin vemodstanke ind —
 og siden jeg glemmer den vel aldrig.
 Ti ofte naar jeg gaar i den myldrende bh,
 i de bonede, skinnende saler,
 den samme hvisten lhyder saa bønlig, saa bly
 fjernt henne fra min barndoms grønne daler.
 Da griper mig en længsel til skog og til fjeld,
 jeg hører atter bjelder og lurlok ved kveld,
 og sus gjennom skjeggede graner.

Kersten Moe.

195.

Mens hjelper og loffende lur
 end klinger i mit øre,
 og fjeldfossens dæmpede dur
 jeg kan fra det fjerne høre:
 Jeg bærer en hilsen frem
 fra hvert et fagert syn:
 ti lienes susning og brænes lyn
 de bade mig hilse hjem.

Jeg vandrede reneses vei
 over stjrtende steile urer,
 hvor den vilde graabrune hei
 fjernt stænges af jøllens konturer.
 Men enstedes hørte jeg godt
 i det øde, tause fjeld
 fra bergbæggen over et grønnende held
 baade langleik og mundharpeflaat.

Jeg gif i den fastgrønne dal
 mellem dustende birkelær,
 hvor bergelven bugter sig sval
 og kjølte min vandrings stier.
 Mer friskt end bladenes duft
 i de svajende birkers lund
 steg stevet fra pikens blomstrende mund
 i den frydrede sommerlust.

Jeg gled paa den vuggende baat
 i de trange, luffede fjorde,
 hvor løvranken dugges vaar
 af fossens skumhvite borde.
 Hvor bræen blinkende hang
 og truet den grønne væg,
 fortalte min karl at St. Olavs egg
 har sat stjæle, mens presten sang.

Da alt hvad jeg hørte og saa,
 har talt med en kjærlig stemme,
 og bød mig da jeg maatte gaa,
 at hilse eder derhjemme.

Jeg bringer det kaldende bud
 fra vor rike fjeldnatur:
 Til vaaren klæder sig klippens mur
 paaany i sit blommede frud.

Jørgen Moe.

196. Den nye stebtonen.

Jeg undres paa om der bort i dalen
 nu kvidrer erlen og slyger svalen?
 og gjøken galer i orekrat,
 og duggen falder om sommernat?
 Jeg undres paa hvordan sjøen bruser,
 og fossen oppe ved kvernen suser?
 om nuten staar med sin furuskog,
 som den gang gutten av dalen drog?
 Om billedruten i solen brænder
 endnu som før, hver gang dagen ender?
 om lys den kaster paa mørke sten,
 som dækker vandrerstiens trøtte ben?
 Jeg undres paa om den vene gjente
 vil nyperoser i hæffen hente,
 og nu som før smykke graven sort?
 og hvad hun tænker naar det er gjort?
 Jeg undres paa om min moders tanker
 kan naa saa langt som den tapte vanter?
 om for den vilde, forlorne søn
 hun beder endnu en hjertebøn?
 Jeg undres paa om det kryp som suger
 sig fast til jorden i aar og uger,
 kan faa en vinge — om kun en graal
 som flyvild leke i lusten blaa?

Marie Wegelsen.

197. Den nye stebtonen.

S djupe dalar og grøne liden,
 aa der er fagert um sumartider,
 naar soli lett hver aasen stig,
 og jonsoknatti som draumen sig.

Paa høge hamrar er vent aa gange
 aa sjaa neshyre dei bygder mangel
 Eg kann tje gløyma den glitre-fjord,
 naar kyrkjebaatan' um morgon ror
 Eg kann tje gløyma dei bjørkelundar,
 der eg hev sprunge som barn innunder,
 den litle stova i grøne bang,
 der mor hev teke meg tidt i sang.

Og ætter gingo, og her dei hyste,
 og kjærleik grodde av smil som lyste;
 og der hev runne saa mang ei taar,
 som gull hev blanda i arven vaar:

Fraa dei som endaa med sol seg gøymde,
 dei sterke draumar um Valder drøymde,
 og dei som stridde og dei som kvad,
 og han som blødde ved Stiklestad; —

til dei som tunge sin stigen traadde,
 og ingen spurde og ingen gaadde,
 og arv til sonen var sterke arm
 og hver fengi hans bøni varm.

Men enn i lidom skal vaarsol renna
 og tankar varme i hugen brenna;
 og der skal bløma, naar vent i grend
 Guds-freden byggjer hjaa frie menn.

For det som sukkar um verdi vide
 og brøyt og stormar i harm og kvide,
 skal blidt seg løysa av Jesu glans
 og friedom fletta for honom frans.

Jugb. Bøhn.

198.

Marfi grønaft, snøen braana, fjell bli bert, og laubet spreitt,
 marinhjæl staar ti dalom, kui seg sær eta mett;
 alt som lever, byrjar freka, bjønnen kjem taa hie fram,
 utor fjoset spring fornøgde ku og kalv og sau og lam.
 Alle fuglar let seg høyre, tiur sit paa furukvist;
 kvar som kjenner att sin make, ihug med hugnad: Takk for sist!

Blanda song i fjelle fjoma; gaul og røy og jerp og trost
 tappast um kven best kan rope gleda ut for slutta frost.
 Kom no fena, kom me fylgje, kom Gulldrople, kom Spelin!
 Ryr og kalvar, døtt eg føra vil i sæterkvii inn;
 utan faare oss skal leva, bu-svein held oss fri for bjønn;
 kva han ikkje honom fryktar, fryktar han budeias hønn.
 Feite grase skal døtt eta, dritta klaare kjelba te,
 kvar ein dag skal gjestbod vera, mat skal naa aat dæfre kne;
 døtt for vinters frost og kalde, svelst og hunger rett skal faa,
 ingen hulder betre frjhtur hell som døtt skal sia haa.

Edb. Storm.

199.

Mel. av Elling Hølst.

Tidt eg minnest ein gamall gard
 med store tre og runnar,
 vollar, bakkar og berg og skard
 og blomster paa grøne grunnar.
 Der eg hadde meg so godt eit rom:
 hus og mark med baade bær og blom,
 alt eg nøytte som ein eigedom
 med baade lut og lunnar.
 Der var dalar og liden nog,
 der lur og bjøllor flungo;
 der var rustar og fager skog,
 der tusen fuglar sungo.
 Tett med stova stod ei bjørk so breid,
 der hadde skjorene sitt gamle reid,
 staren song i kvar ein topp som beid,
 og erlor i tunet sprungo.
 Heime var eg so vida kjend,
 og slapp inn kvar eg vilde,
 i kvart hus i den heile grend,
 um endaa folket kvilde.
 Der var kjenningar i kvar ei kraa,
 og naar eg ukjende folk fekk sjaa,
 spurde eg radt kvar dei var ifraa,
 og dei var like milde.

Var det nokon som der leid vondt
 og vart fyre tap og spille,
 braatt det spurdest um bygdi rundt,
 og alle tykte det var ille.
 Øste minnest eg mi gamle grend,
 naar eg framand ut i verdi stend,
 heimlaus, frendelaus og lite kjend,
 og likar paa leiken ille.

Svar Aasen.

200. Som: For Norge, Hjemper's fødeland.

Det er min sjæl en frydsfuld trang
 at gjeste Norges dale.
 Den gamle fjeldskoll elsker sang,
 de glade hjerters tale.
 Kom til den fagre Maridal!
 Til Kleivens svimlende portal!
 Kom hvorsomhelst, og Norge skal
 dig i sin favn husvæle!
 Hvor strømmer ut berusning sød
 fra dalens bjerkelundel
 Det var en drøm i engles skjød
 paa deres mos at blunde.
 Hvad harpespil i denne bælt!
 hvad melodil hvor søt en jkræft!
 Bestandig ny den toner væk —
 akl som fra perlers munde.
 Hvad tænksomt, sværmerst sie sit
 du tjernets stille vovel
 Hvad ord den susende musit
 i aasens dybe stove!
 Den mand er ei i Norge fød,
 som den ei gjør om hjertet blod.
 Det er hans buggesang der lod
 ifra de dybe stove
 Ditind hvor fyrren suser, ind
 tør ingen nidbing vandre,

som har forglemmt i troløst sind
 sit fædreland for andre.
 Ham vilde rædsel gripe, — blet
 han vilde høre skogen skrek,
 hvor klagende dens røster steg —
 dit tør ei nidding vandre.

Ham vilde som en dommer haard
 hvert fjeld imøtetræde:
 „Hvad vil du i din moders gaard
 som glemmt har hendes kvæde?“
 Hvor tjernets blif blev kummerfuldt!
 at det der smile kan saa huldt!
 Ve den hvis barm ei voldsomt slaar
 ved hjemmets syn av glædel

Vi nærmere i dalens favn
 os føler Norges hjerte.
 Dets ærlige og gamle navn
 vi der av fossen lærte.
 I fjeldets solbelyste tind
 det blotter os sit høie sind,
 og derifra det speiler ind
 sig selv i folkets hjerte.

I gjennem folkets aarer lad
 sig Glømmens styrke velte!
 Som Rjukan's kjække styrtebad
 saa fyrige dets helte!
 La i dets kvinder Ringerig
 med bliden ynde præge sig!
 Vær Gausta hver en gubbe lig,
 som sig til tinge meldte!

Hvor styrkende mot Tyris strand
 fra aasen Kleiven iler,
 saa først ved maalet, idrætsmand!
 din sterke vilje hviler.
 Som kolven fra det spændte staal
 din kraft forfølge vil sit maal:

dit vel, en daad, o fædreland,
 en daad hvortil du smiler.
 Gist slanken silje, heg og pil
 og rogn sig sammenranke.
 Det nøtne fjeld de dække vil —
 det er en kjærlig tanke.
 Saa, norske brødre! bryst ved bryst
 vi ville med vemodig lyst
 vor moders brøst selv hylle til —
 det er en kjærlig tanke.

Bergeland

201.

Eljon Borma, det yndige Mjøsborn, kwam
 hel lystig mot Store-Nes fram,
 at møte Glom, sin kjærest,
 som kommer fra finnegam.
 Bed Fosseie-spalt | hun bøier alt
 sin svanehals lyttende ned;
 fra Funna i øst | hører hun hans røst,
 Glom hilser et høit: Guds fred!
 Hun kommer i himmelblaat slagrelin
 med ghyngende dansetrin.
 De Starvals klarinetter
 hilser den brud saa fin.
 Nes kirke staar frem | og signer dem
 som messetlædd prest oppaa heil
 Saa favnes de to | i frydefuld ro,
 saa danser de deres veil

Bergeland.

202.

Guldenlak, før du din glans har tapt,
 da er jeg det hvorav alt er stapt;
 ja, før du mister din krones guld,
 da er jeg muld.
 Idet jeg roper: med vindvet op!
 mit sidste blif saar din gyldentop.

Min sjæl dig kysker, idet forbi
 den flyver fri.
 To ganger jeg kysker din søte mund.
 Dit er det første med rettens grund.
 Det andet give du, kjære huse,
 min rosenbush!
 Utsprungen faar jeg den ei at se;
 ti bring min hilfen, naar det vil ske;
 og sig jeg ønsker at paa min grav
 den blomstrer av.
 Ja sig jeg ønsker at paa mit bryst
 den rose laa du fra mig har kyst;
 og gyldenlaf, vær i dødens hus
 dens brudeblus!

Wergeland.

203.

Enno ein gong fekk eg betren aa sjaa | for vaaren aa røma;
 heggen og tre, som det blomar er paa, | eg atter saag bløma.
 Enno ein gong, fekk eg isen aa sjaa | fraa landet aa sljota,
 snjoen aa braana, og fossen i aa | aa frysja og brjota.
 Grasfæt det grøne eg enno ein gong | fekk skoda med blommar.
 Enno eg høyrde at vaarfuglen song | mot sol og mot sumar.
 Enno ein gong den velsignad eg fekk | at gauken eg høyrde;
 enno ein gong ut paa aakren eg gjeff, | der plogen dei høyrde.
 Saagiddren endaa meg unntest aa sjaa | paa vaarbassen danja,
 fibrelb aa slagja og fjuka ifraa | der blommar seg krausa.
 Alt dette livet eg atter fekk sjaa, | um hausten me misse;
 men eg er tungsam og spyrja meg maa: | Tru det er det siste?
 Dat det so vera! Eg mykje av vent | i livet fekk njota;
 meire eg fekk enn eg hadde fortent, | og allting maa trjota.
 Eingong eg sjølv i den vaarleige eim | som mettær mitt auga,
 eingong eg der vil meg finna ein heim | og symjande langa.
 Alt det som vaaren i møte meg bar, | og blomien eg plukka,
 federnes andar eg trudde det var | som dansa og sukka,
 derfor eg fann millom bjørker og bar | i vaaren ei gaata;
 derfor det ljod i den sløyta eg skar | meg tykkest aa graata.

Winje.

204.

Det var i kveld, medan tankane sveiv
 so vide ifring dei fuglane fer —
 at inne i skogen eg gjekk og dreiv;
 — det var so fagert og fint eit ver;
 himlen han kveldde seg klar og rein,
 og vaaren lo ifraa kvar den grein:

„Du Per, du Per,

— aa heil aa hop! — aa er du no der!

Na kjenner du ikkje i kveld, i kveld
 at livet det er daa det lifaste lel?”

Og alle dei blomar og grøne siraa

— eg saag, kvarhenne eg gjekk og før,
 dei rudde seg rom so hugheilt, dei smaa,
 imillom det laubet, som datt issjor;
 dei feik og dei nikka, — eg tykte eg,
 det var som vilde dei segja til meg:

„Du Per, du Per,

— tit tit! tit! tit! — aa er du no der!

Og kjenner du ikkje i kveld, i kveld
 at livet det er daa det lifaste lel?”

Og vinden han vifta so ender og gong,

alt medan soli i vestr seig,
 og gauten han gol, og shsvorti song,
 og lerka ho tralla, imedan ho steig,
 og som eg daa gjekk der og rusla so smaatt,
 eg tykte eg skyna dei alle so godt:

„Du Per, du Per,

— kuful kvivit! tilleti! — er du der!

Og kjenner du ikkje i kveld, i kveld
 at livet det er daa det lifaste lel?”

- So anda eg ut av min barm so saar
 den daude-dumba i djupe drag,
 eg drakk av den lusti so frisk og klar,
 og flinka med livet som liver idag;
 eg nikka til laub og til gras og til blom,
 eg tralla aat fuglom so lunden gav ljom:

„Han Per, han Per,
— aa heil hurra! tralala! — han er her.
Dg det kann han kjenna i kveld, i kveld
at livet det er daa det lifaste lell!”

Per Sivle.

204 b.

Dg vesle lerka, ho hev det so
at finn ho ein tube-topp fri for sujo,
so kveld ho i med sin gladaste song,
so trur ho paa vaar med ein einaste gong.
— „Aa heil aa hil aa tiriliti!”

Dg vesle lerka, ho hev det slii
at finn ho ei solstraale, so vert ho rik.
Daa stig ho i høgdi og trassar i lit
til sumar paa jord, endaa sujoen ligg kvit.
— „Aa heil aa hil aa tiriliti!”

Dg Ihugtva, det er lerka sitt fat.
Der set ho seg ned, og so sær ho seg mat.
Dg naar ho er mett, ho takkar so glad
Vaarherre for maten med kvitter og kvad.
— „Aa heil aa hil aa tiriliti!”

Gud signe deg! du er fuglen min, du!
Gud signe no deg med di glade trul
Dg møter eg fulde og sujo paa min veg,
Gud gjev meg i soltru aa kveda med deg:
— „Aa heil aa hi! aa tiriliti!”

Per Sivle.

205.

Du sundagskveld, du sundagskveld,
du er daa alltid min beste kveld,
du ljose, blide sundagskveld,
du er daa min kjæraste kveld!
Naar ungdomen sankast or bygdi herner
til gaman og song etter gamall sed,
til dans og sprang paa den grøne vang,
daa fell iffje stundi lang!

Dei bygdefolk, dei bygdefolk,
 dei hava so strævall ein sumars-bolk;
 dei bygdeborni lengtar so hardt,
 at helgi ho koma skal snart.
 Dei fær ikkje stunder te koma i lag,
 naar ikkje det hender ein heilagdag;
 dei fær ikkje tid ei einaste rid,
 so lenge som byrka lid.

Jvar Nasen.

206. Mel. av Ole Bull.

Paa solen jeg ser, det lider alt frem,
 snart er det ved høimesstetide —
 o den som en stund sit ønske sig hjem
 blandt folk som paa kirkevei stridel
 Naar solstiven stiger litt, saa den staar
 der midt over skaret i kammen,
 da vet jeg i dalen flokkene gaar,
 da ringer fra taarnet det sammen.
 Mens ene jeg gaar i ødselige fjeld
 og kun hører bjeldene klinge,
 staar gjentenes flok med søljer og tjeid
 paa vangen hvor flokkene svinge.
 Nu kommer vel Odd i susende trav
 som ellers paa Elgsblafs-ryggen;
 han flapper dens hals, han let springer av,
 og binder den henne i skyggen.
 Han vender sig alt, men stanser dog litt,
 og taler og sløiter til solen;
 og saa gaar han ind med mandige skridt
 og sætter sig fremme i stolen.
 Han luter sig ned og beder sin bøn
 og hæver saa atter sit øie —
 men hvorhen da blikket pleier i løn
 at glide — det huster jeg nøiel
 Det nytter ei stort at tage sin bog
 og synge i heien sin salme;
 mit løst er for høit, og her er det dog
 som tonene blegue og salme.

O den som idag fik blande sin røst
med hans og de øvriges stemmel
Gud give at snart det laffet mod høst,
Gud give jeg atter var hjemmel

Jørgen Moc.

207.

Vingede farer | fly de sorte skove.
Under dem farer | storm paa vildest bølge;
over dem blinker | stjernen mildt og vinker
toget til palmenes ly.
Alt, om jeg kunde | følge fuglens baner,
vilde jeg blunde | dog blandt mørke graner.
Hift i det fjerne | smiler ingen stjerne
saa søtt som drømmene her.
Her hvor min glæde | klang fra alle dale,
her hvor min spæde | blomst er lagt i dvale,
her vil jeg sprede | om min dunkle rede
vingen og vente min blund.
I mine drømme | gror der liljer fagre;
der ser jeg ømme | forårs-alver slagre.
Av mine grave | danner de en have,
vækker mig smilende der.

Welhaven.

208. Som: Se hift ved Østersfjeldets bølge.

Her ser eg fagre fjord og bygder,
som mange gamle kjempor bar,
med mange slike store dygder
at tidt me trur det gudar var.
Dei ord dei til oss hava skrive,
dei glimer som i soli dogg,
for tanken kvast dei gjætt paa livet,
som mannen sin med harde hogg.
Dei kjærleg leik og lengtan kjende,
og aatte denne livsens glød,
dei vermdé vel, men meir dei brende,
og seig som soli ned i blod.

I myrke villa tidt dei rava,
 men endaa er det sanne ord:
 dei aatte det som du maa hava,
 um ein gong du skal verta stor.
 Sitt blod som vatnet burt dei øyde,
 med leif sitt hjartesaar dei saag;
 og endaa i den stund dei døydde,
 paa tunga vit og løgje laag.
 Det var som ingen kunde fanga
 og slaa dei endefram i slag;
 men at til grunnis dei maatte ganga
 som for Guds eige andedrag.

Winje.

209.

At far min kunde gjera | det gilde han hev gjort,
 og fram i livet bera | so mykje gjævt og stort,
 det var fraa dag til annan | for meg so god ei stød:
 stor arv det er for mannen | av godtsfolk vera fødd.
 Slik far var aldri funnen, | so langt som soga veit.
 Og ordet slang fraa munnen, | so godt som sverdet beit.
 Du høyrde'n aldri mala | i klynk um sine saar.
 Den guten kunde tala | med skjemt um sine saar.
 Han lærde fransmann sikta | og finna riddarverd
 og engelsmannen dikta | og hava sjøen kjær.
 Og fremst han stod i lina, | og rett han stelte den.
 Fraa Skotland til Messina | han skapte sthresmenn.
 Min store fader døydde | — sjaa det me alle maa —
 og arven burt dei øyde, | men sumt eg att kann faa.
 Her gjeng eg stundom sliten | og leitar etter ord!
 Skal tru eg er so liten, | for di han var so stor?
 Men graset gror paa bøen | og korn paa gamall vis;
 og enno gamle sjøen | er like fri for is;
 vaar' fjell er like haage | og lufti like blaa;
 so enno like fjaage | me fram kann stemna paa.

Winje.

210.

Dei vil alltid klaga og khta
 at me ganga so seint og so smaatt;
 men eg tenkjer dei tarv ikkje khta:
 me skal koma, um ikkje so braatt.
Ja, det skyt ikkje fram, so det dunar,
 — som no ingen kann undrast oppaa, —
 men det munar daa jamt, ja det munar,
 so det stundom er hugnad aa sjaa.
Lat det ganga fram, lat det sigal
 Berre eitt eg hnsfjer og bed:
 At me ikkje so høgt maatte stiga,
 at me gløymer vaar fedranesed.
Lat os ikkje forfederne gløyma
 under alt som me venda og snul
 For dei gav os ein arv til aa gøyma.
 Han er større enn mange vil tru.
Lat det merkast i meir enn i ordi
 at me halda den arven i stand.
 At, naar federne ser att paa jordi,
 dei kann kjenna sitt folk og sitt land.

Svar Nansen.

211.

Brede seil over Nordsjø gaar,
 høit paa skansen i morgnen staar
 Erling Skjalgson fra Sole,
 speider over hav mot Danmark:
 „Kommer ikke Olav Trygvason?“
 Sekk og femti de drager laa.
 Seilene faldt, . . . mot Danmark jaa
 solbrændte mænd, . . . da steg det:
 „Hvor bliver Ormen lange?
 Kommer ikke Olav Trygvason?“
Men da sol i det andet gry
 steg av hav uten mast mot sk,

blev det som storm at høre:

„Hvor bliver Ormen lange?
 Kommer ikke Olav Trygvason?“
 Stille, stille i samme stund
 alle stod; ti fra havets bund
 skulpet som suk om slaaten:
 „Tagen er Ormen lange;
 falden er Olav Trygvason!“
 Siden efter i hundred aar
 norste stibe til følge faar,
 helst dog i maanenætter:
 „Tagen er Ormen lange;
 falden er Olav Trygvason.“

Bjornson.

212.

Dei stod paa Stiklestad fylka til strid,
 den gamle og so den nye tid:
 Det som skulde falla, | mot det som skulde stiga,
 det som skulde veksja, | mot det som skulde siga.
 So drog dei sverdi i same stund,
 den hjarte Kong Olav og den graa Tore Hund.
 Og her-ropet bunde, | so jordi ho dirra,
 og spjoti dei susa, | og pilane svirra.
 Men so er det sagt at ein gasta far,
 Tor Foleson, merket hans Olav bar.
 Og denne Tor merkesmann, | honom me minnes,
 so lenge i Norig | merkesmenn finneft.
 Daa Tor han kjende han banejaar seft
 der fram i striden med merket han gjeft,
 daa stoyrde han stongi, | so hardt han kunde,
 i bakken ned, | fhyr han seig innunde.
 Og gamle sogar ho segjer so
 at Tor han stupa, men merket det stod.
 Og soleis maa enno | den kunna gjera,
 som framgangsmerket | i Norig skal bera.
 Mannen tann siga, men merket det maa
 i Norig si jord som paa Stiklestad staa.

Og det er det store | og det er det glupe,
at merket det staar, | um mannen maa stupe.

Der Stole.

213.

Rom en yngling frem og sagde:

„Sam jeg tror paa, ham som skapte
jord og himmel og os alle!“ —

Straks Gud valgte ham og sagde:

„Han kan sine frænder samle!“

Harald, Halvdans søn, han var det.

Rom en yngling frem; — de sagde:

„Samlerætten! Haralds aashn!“

bød ham riket, blotet med ham.

Men han reiste sig og sagde:

„Kun i Kristus kan I samles!“

Haakon, Haralds søn, han var det.

Rom en yngling frem og sagde:

„Vise vil jeg hvem er sterkst,
eders guder eller Kristus!“

Og han stod der, seiersfiker,
styrke, skjønnhet lystet av ham.

Olav, Trygves søn, han var det.

Rom en yngling frem og sagde:

„Kristmænd, forsmænd, kongsmænd! følger
mig i kamp for Kristi lære,

stort det er for ham at leve,
større dog for ham at falde!“

Olav, Haralds søn, han var det.

Da, først da blev folket kristnet,

da, først da blev folket samlet;

undret over Olavs kirke,

arven av hans lover gav dem

fælles fædreland og ære,

kristnet, kristnet, samlet, samlet.

Bjørnson.

214. Som: At far min kunde gjera.

Velkommen morgenrøde | av nye tusenaar!

Velkommen haap som gløde, | velkommen arm som slaar!

Velkommen fortids fhygger, | som er i toget med!
 Vel møtt hver sjæl som bygger | i stilhet landets fred!
 O lær os, Haakon, Sverrel | at stole paa vort fald,
 og høit vort merke bære | til seier eller fald!
 Hver har sin kongetanke, | hver kvinde og hver mand,
 Gud gibe du maa sanke | dem sammen, fædreland!
 O lær os, høie vidde! | at strække ut vor favn
 og ikke snevert sitte | og se paa eget gavn!
 O lær os, aapne fjorde! | at tænke sent paa havn
 og ikke vende roret, | om vinden staar i stavn!
 Saa kommer der en time, | da bølgene blir smaa,
 mens klokker sagte kime, | og natten falder paa; —
 vil da enhver mig glemme, | og krones ei min døst,
 jeg vet du vil mig gjemme, | o Morgel ved dit bryst.
 Har kun dit moderøie | paa reisen været med,
 saa vil jeg gjerne døie | at sporløst blir mit fjed.
 La usmykt gravhøi lukke | sig over mine ben!
 Jeg vet min daad skal dukke | fornyet frem igjen.

Nordahl Rolfsen

215. Som: Vingebe starrer.

Eder hvis navne | ei for mængden sunkle,
 I som fik gavne, | glæde i det dunkle,
 eder hvis tanker | evig grøn sig ranke
 om mangt et forrigfuldt sind, —
 hver far og moder | som for barn har bedet,
 kjærlighets floder | over landet spredet,
 og hver en datter, | som med barnelatter
 smykket det elskede hjem, —
 hver trofast kvinde | som bar tornekransen, —
 du om hvis minde | perler taareglansen;
 hustru som kjæmpet | og for andre lempet
 sorgen, mens du selv har lidt,
 hvert ildfuldt hjerte, | slutt i dødens fulde,
 hvis mindet hjerte | skinner over mulde: —
 her over graven | takker vi for gaven,
 takker fra søstendes flok!

O naar vi brænde | het av stridens harme,
 o la os kjende | eders søffendarmel
 La eders flygger | følge naar vi hygger
 kjærlighets taf om vort land!

Nordahl Rolfsen.

216. Som: Den signebe dag som vi nu ser.

Gud signe vaart dyre fedreland | og lat det som hagen bløma!
 Lat lysa din fred fraa fjell til strand | og vinter for vaarsol røma!
 Lat folket som brøder saman bu, | som kristne det kann seg søma!
 Vaart heimland i myrker lenge låag, | og vankunna ljøset gøymde.
 Men Gud, du i naade til oss saag, | din kjærleik oss ikkje gløymde.
 Du sende ditt ord til Morigs fjell, | og ljøs hver landet strøymde.
 Og Morig det ligg vel langt i Nord, | og vinteren varer lenge;
 men ljøset og livet i ditt ord | det ingen kann setja stenge.
 Um fjellet er høgt og dalen trong, | ditt ord heve daa sit gjenge.
 So blømde vaart land i ljøs og fred, | det grodde so grønt i liber
 Men atter seig natt paa landet ned | med trældom og tunge tider.
 Og folket det sukka etter ljøs, | og du lyfte upp umfider.
 Og morgonen rann, og myrkret kvarv, | som lenge vaar lukka stygge.
 Du atter oss gav vaar fridoms arv | og honom i trengsla trygge.
 Du verna vaart folk og gav oss fred, | og landet med lov me bygde
 Vil Gud ikkje vera bygningsmann, | me saafengt paa huset byggja.
 Vil Gud ikkje verja by og land, | kann vaktmann oss ikkje tryggja
 So vakta oss, Gud, so me kann bu | i heimen med fred og hyggja!
 No er det i Morig atter dag | med vaarsol og song i stogen.
 Um sædet enn gror paa hmyst lag, | det brhdder daa etter plogen
 So signe daa Gud det gode saad, | til groren ein gong er mogen!

Blig.

217. Som: Gud sign vor konge god.

Gud signe Morigs land, | kvar heim, kvar dal og strand,
 kvar lund og lid! | Han lat det aldri døy,
 han verje bygd og øy, | han verje mann og møy
 til ævleg tid!
 Me fekk det høgt og fritt, | me fekk det vent og vidt
 med hav og fjell. | Det stend so trygt og godt,
 det stend so reint og blaatt | rett som eit gudeflott
 med solskinstjeld.

Det er vaar elst paa jord, | det er vaart beste ord,
 vaar trygd og trygd. | Storfrægdarmenn dei var
 som fram til oss det bar; | det er vor ættargard
 til friedom bygd. —

Stort arbeid ned er lagt | til landsens fred og magt
 fraa tid til tid. | Det kosta tusen aar
 i kav fraa vaar til vaar, | i strid so lang og saar,
 fyrr me vart fri.

Her ligg dei, grav i grav, | fraa heid og ned i hav
 som stridde so. | Gud sign kvar ærleg svein
 som søv der under stein, | Gud sign dei kvar og ein,
 der dei er no.

Men landet dei hev rudt, | det vil me verja trutt
 til siste stund. | Vaar elst og beste agt,
 vaart liv og all vaar magt | skal vera Norigs vakt
 til siste stund.

J kjærleik varm og mild | me legg vaar vilje til,
 daa veks det fram. | Daa sær det bløma blidt,
 daa sær det spyrjast vidt | og alltid standa fritt
 for naud og skam.

Her stig det stort og blaatt, | vaart sagre heimlands flott
 med tind og taarn. | Og som det erubest ned
 alt sagnar led fyr led, | det byggjast skal i fred
 aat vaare born.

Garborg.

218.

Gud sign vor konge god, | giv ham i farer mod,
 giv ham din fred! | Giv du ham vise raad,
 styrk ham i al hans daad, | styrk svik og ondskaps raad
 i støvet ned!

Høit sværger Norges mand, | hver i sit kald, sin stand
 troskap sin drot. | Trofast i liv og død,
 tapper i krig og nød, | alltid vort Norge lød
 Gud og sin drot.

N. Fogtmann

219.

Norges høitidsstund er kommen, | aapnet har sig tingets hal.
 Høit og høyt i helligdommen | røster nu hver Norges dal.

Agdesid og Trøndelagen | sammen nu tau velsle ord;
 Døvre i sin døl er dragen | nu til tinge for sit Nord.
 Se der sitter Gudbrandsdalen | i en gammel gubbe graal
 Naar han reiser sig i salen, | hører alle fylker paa.
 Blaa som sine egne fjorde, | sitter de der vesterfra;
 høie Oppland tar til orde | som paa sit Eidsivía.
 Der er Horden og Haalogen; | dølen taler landets ret.
 Som den klare øks i flogen, | dypt og hjemlig klinger det;
 Norge hører gamle stemmer, | Åsbjørns røst fra Medalhus;
 onde tiders flugt forglemmer | dets erindring i sin rus.
 Ribarøs og Bjørgvin sidder | der i gjæve borgermænd.
 I en dommer og en ridder | triner Oslo frem igjen.
 O hvad fryd for dine taarne, | Åkershus i hviten skj!
 Herredag av obelsbaarne | samles atter i dit Ih.
 Haakon's hal og Olavs kirke | reise ville de av grus.
 Ha, det var Normannavirke! | Var det ikke, Åkershus?
 O hvad fryd for dine taarne, | saa du Haakon's tid igjen!
 Det beror paa Norges kaarne; | tidens guder er dens mænd.

BergeLand

220.

O hil dig, Norge, | med dal og fjeld!
 Jo færre borge, | des mere held!
 Paa dine gaarde | blandt klipper haarde | er byrden let,
 der grander trygge | til bondelykke | har obelsret!
 Dig selv du ligne, | da faar du pris!
 Dig Gud velsigne, | da blir du vis!
 Lad tro og tale | i alle dale | sig røre frit!
 Da friheds smykke, | da liv og lykke | og lys er dit!

Grundtvig.

221. Som: I rosenlund under sagas hal.

Paa Eidsvoll stander en „sagahal“,
 som „gjemmer fredede minder“.
 Som frihet elstes fra dal til dal,
 det navn et hjerterum finder.
 Mens minder slukner og dør hen
 i glemselsflodens vande,

skal gamle Eidsvoll staa igjen
med ekeløv om paude.

Det navn skal minde dig om en tid
for tusen somre tilbage,
om Halvdans sagerste ungdomstid
i aandens kronede dage, —
da sangen tonet, talen lød
saa frit at trældom bævet, —
da frit at leve, glad at dø
var alt hvad nordmænd krævet.

Det navn skal minde dig om en nat
med kolde, taalede vinde,
da ingen vaft var ved huset sat,
og alle sovnet herinde,
da folkets aand i dvale laa
og ingen glæder kjendte,
mens her og der i enslig vraa
kun nattelamper brændte.

Dog nat blev morgen og suk blev smil
i gamle Eidsvolls lunde,
da aanden mægtet i gammel stil
en hal paany at grunde,
en kjæmpehal hvor frit som før
man færdes kan her oppe:
hvor aanden vises ei paa dør,
men kun forbovne kroppe.

De mænd som talte paa tinge da,
som handlet uten at bæve,
for deres gjerning et langt „hurra“,
for deres minde et „leve!“
Saalænge slag er frit i havn
fra nu til tider fjerne,
staa Eidsvolls mænd og Eidsvolls navn
som frihets morgenstjerne!

D. Arvesen.

222. Som: At far min kunde gjera.

Fram, bønder, fram paa valen, | det lød ved Stiftestad,
saa berom høit gif talen | aarhundreder i rad.

Og gik de end i blinde | mot helgendrot med harm,
 saa fik dog kjæmper finde | at marg har bondens arm.
 Fram, bønder, fram bak plogen! | Høst paa det døde muld.
 det spotter dum og doven, | men lønner flid med guld.
 Saa lyder tidens løsen; | men skal saa bonden op,
 paa dør maa jages døsen | fra hjerte, aand og trop.
 Fram, bønder, fram paa tinge, | i lovens sikre spor!
 For høie og for ringe | er retten like stor.
 Her gjælder intet andet | end gamle Norges tarv,
 til odelsønner landet | skal gaa som frihets arv.
 Fram, bønder, fram i skolen, | hvor lyset har sin gang!
 Hvad gagn har de av solen | som sover dagen lang!
 La modersmaalet klinge om hvad vi ret har kjær!
 Da ryktes det paa tinge | at vi til gagns har lært!
 Kun der har livet skole | hvor folket merke kan
 at straaleet gaa fra sole | til lys for alle mand!
 Der signer Gud hin milde | hvert ord som i sin flugt
 har hjertet til sin tilde | og lyset til sin frugt!

Efter Brandt.

223.

Hel tungt han efter sig foten drog,
 som før var saa rap;
 høit lerken over hans hoved slog;
 men han hørte den knap.
 Hans sans var dummet, hans kraft som død,
 hans daad forlængst gaat i glem.
 Han angst for sammen den gang det lød:
 „Frem, bondemand, frem!“
 Men snart han sølte der veg et tryk
 fra sjæl som fra krop.
 Han rettede langsom sin brede ryg
 og slog øinene op.
 Paa tinge hans røst, i kamp hans sværd
 har lydt, saa det havde flem;
 men end det kalder dog fjern og nær:
 „Frem, bondemand, frem!“

Ja, sænker end du dit blif mod jord,
 endstjønt du er fri,
 og bærer endnu du af lænken spor
 du før smedet var i,
 og lyfter dig ei at stande som vern
 for frihed og fædrenehjem,
 er ikke dit mod som din arm af jern:
 „Frem, bondemand, frem!“

Ja frem! thi maalet du ikke har naat
 med sulet paa bord;
 fra frimands-ret og til stormands-daad,
 saa gaar veien i Nord.

Ja, frem til hjælp i den trange tid,
 med skatten du har i gjem,
 med folkets slumrende kraft og vid —:
 „Frem, bondemand, frem!“

Din moder sidder nu gammel og træt,
 men freidig i hu,
 sin alderdoms trøst og sin tabte ret
 i dig venter hun nu.
 Din moders hus er blevet et skur,
 derinde trækken er slem,
 det gjælder at reise den sunkne mur —:
 „Frem, bondemand frem!“

Høstrup.

224.

Bondestanden er mig kjær; | ti min fader bonde er,
 hvem jeg har at hære; | og paa moders hulde stød
 blodets rost mig kjærlig bød: | mindes alle fædre.
 Har end bondens kaar og færd | kun for øiet ringe værd,
 det skal ei vildelede; | ti jeg vet at uten glans
 findes tit for hjertets sans | guld som ret kan glæde.
 Aldrig har en koste graa | gjort sin mand til dum og raa
 i vort Norges dale. | Hjerteglød og tanke klar
 vei til hytten fundet har | som til herresale.
 Intet sprog, hvor høit i rang, | har saa dyb og hjemlig klang
 som den bølgetale | hvori fædres aandedrag
 rører sig for livets sak | vækker os av dvale.

Kaldes det end bondesprog, | egte malm det eier dog,
 har et ord at melde | som os bringer søtt ihu
 baandet mellem før og nu | blandt de norske fjelde.
 Bondens hytte er mig kjær! | Naar jeg den i lien ser,
 drages mig i minde | hvor jeg der av røde randt,
 og hvor blidt de dager svandt | som jeg nød derinde.

Reitan.

225. Tone af Grieg ell. som: Se Norges blomsterdal.

Den norske sjømand er | et gjennombarhet folkefærd!
 hvor fartøi flyte kan, | der er han første mand.
 Paa togt og hjemme her, | ved sund og skjær og fiskevær
 han tar sin Gud i sind | og sætter livet ind.
 Her er et folk i krig | for livet uavladelig —
 med dyre mandefald | i kampe uten tal.
 Det som er dagligdags, | det nævnes ikke saadan straks,
 og tit er ingen med | som bringe kan bested.
 Men vesle fisserbaat | har baaret frem saamangen daad
 av mod og herlig kløft, | skjønt aldrig den blev trykt.
 Og mangen sjømands liv | sit dødens frans av tang og siv,
 som burde hat i guld | sit navn blandt heltefuld.
 Sankt Olavs korsets ros | ret høvde for en vestlandsk lods,
 som reddet hundred mænd | og hundred om igjen.
 Og mangen liten gut | som red paa hvælvet hjem tilslut,
 naar far var sat ombord, | han burde hat et ord.
 Og Norges høie kyst | er landets eget moderbryst
 med næring og med graat | ved sønners raske daad.
 I det er alting gjemt, | og der er ei det mindste glemt
 fra Hafersfjordens dag | til ham paa sidste vrak.
 Det sølte hver som kom | fra reis igjen og saa sig om;
 det sølte hver som gif | i sidste avskedsblik —
 de sølte hvor de for | at landets lykke var ombord:
 vor ære og vor magt | har hvite seil os bragt.
 Hurra for dem idag | som farer under norske slag!
 Hurra for lodsene som | dem først imøte kom!
 Hurra for dem som ror | sin fisserbaat paa hav og fjord!
 Hurra for alles lyst: | vor skjæromfranst kyst!

Bjornson.

225 b.

Du'dt ofte lider den fissermand
 som ut maa fare før hanen galer,
 al dagen plasse i kolde vand
 paa hjem ei tænke før solen daler,
 i vaate trøie, snedriv i sie —
 aa, sat J der, J guldklædde høiel J andet sandt.
 Dog snart gaar dagen, og alting let,
 naar draatten ramler, og lod ei stanfer,
 og kniv ei hviler paa maddingsbret,
 og fissen opefter snoren danser;
 da spares arme at bankes varme;
 matfisten glemmer de tomme tarme som skreke før.
 God hustru hjemme ser ut igjen;
 det kvælder tidlig og kold er stuen,
 i kroken sætter hun rokken hen,
 i asken raker, gjør ild paa gruen.
 Tungt op fra stranden ind stamper manden,
 tre vaate trøier, en efter anden, han slænger hen.
 El. Grimann.

226.

Naar stormen ryser upp fraa nord, | og havet det gaar kvitt,
 so strika, gut, paa seglet daa | og hald paa styret ditt;
 slepp ikkje tafet, um det gaar | paa harde livet laus,
 vert baaten full, so bitt det fast | og berre teg og aus.
 Og er du ikkje god aa sjaa | for berre skum og skvett,
 so hysja paa ein salme daa | og ro, so blodet sprett;
 men spring eit bord, og sjoen velst | inn paa deg blaa og fald.
 so bøyg deg hver tofta ned | og gjev deg Gud i vald!

Fanson.

227.

Den norske student er folkets søn,
 født av dets trang mot lys og lifhet,
 slynger dets sang om gammel frihet,
 ofrer for nykjøpt liv og blod; —
 ber om den tro | fædrenebo
 bar gjennom savn | Frelsern i savn

eier alt litt av det freidige sind
 som gjennom tordenen løftet sin tind,
 som gjennom solveir staar saa skjøn, —
 den norske student er folkets søn.

Den norske student er folkets søn,
 elsker dets færd, av dødsrop blandet,
 høibhgt og sjøbrutt just som landet,
 tror at den store maal vil naa;
 ber om at saa | magt til at staa
 trofast og sand | der hvor vort land
 sætter os ut paa vor veihaarde vaft;
 der skal vi slutte vor sønlige pakt
 med dets historie, streng, men skjøn. —
 den norske student er folkets søn.

Bjørnson

228. Som: I rosenlund under sagas hal

Fra by og bygd, fra det nakne vær
 til sidste plads op i dalen
 vær hilset bølgende ungdomshær,
 sving ind, sving ind gennem salen!
 Dog før til dagens feir du gaar,
 da stans paa tersflens stille,
 og læs det krav som aandens kaar
 dig denne stund maa stille.

Sa, læs det langsomt og huff det godt.
 du unge ligende fare:
 hvad lavt og snevert, hvad trangt og smaat.
 kamerater her la det fare!
 Da fare byens tomme jag,
 la falde bygdens sranter;
 og ut i morguens friske drag
 til dyft for lysets tanker!

Og læs det langsomt og huff det vel:
 ei aand og vid, ei talenter,
 men ett er nødig — at tænke selv —
 ei tære fortidens renter.

Ja bedre varm og træt og saar
i kamp paa tidens skanser,
end træg og tryg i sikre faar
i ly af stumpe sanser.

Men husk det ogsaa og glem det ei:
fra dagens stormende møte
der boier venlig en mosklædd vei
stilsfærdig av til — de døde.
O vandrer, gaa den ei forbi,
du unge sind som stræber;
h vad ikke tidens mænd kan gi
gir stundom Lutte læber.

Th. Caspari.

229.

Vi færdes med lyst paa den steileste vei,
vi følger vor ledende stjerne;
som blaanende berg over fogdunkel hei
staar vandringens maal i det fjerne.
Bort løsen blandt fjeldene klinger,
og foten har vaarlige vinger.
Fra dustende vang og fra fjeldbygget hal.
fra lundenes inderste gjemmer
vi hører paa veien et manende i
og lytter til varslende stemmer.
Da finder vi opgangen banet
til riket som tanken har anet.
Og skilles vi ad i de vekslende spor
hvor aanden sin genius fatter,
vi kjender dog alle det bindende ord
som samler os broderlig atter
Da hviler de statte vi dele,
i lys fra det vinkende hele.
Og naar vi tør stanse det higende fjed,
da skuer vi vidt over Norden
og utstrør den vingede, skinnende sæd
til grøde for fædrenejorden;

da kommer i høstlige dage
vort foraar med franser tilbage.

Welhaven.

230.

J sønner av fjeldet, av sjøen den blaa,
J sønner av skogen den dunkle!
o kjære mit Norge, du kjæmpe, skjønt graa,
vaakn op og la øksene funkle!
Vaakn op! ti de kommer, de kommer fra øst,
ti tusener vel eller flere.
Men haf dem er sjøer med bævrende kyst,
og nordmænd her foran dem ere.
Skal Norge ophøre at være det fri?
Hvert blit mot en fiende brændel!
Hver ryg mot et træ! Var det tusener ti,
deres dødsstøn skal aasen gjensende.
Os fædrene møttet i ansigtets sved,
og alle vi di et en kvinde:
Kring hende, kring gubben paa otti da fred!
Og fiernt fra hans stue hver fiendel!
Fra fjeldene ned! op fra sjøen den blaa!
og ut ifra skogen den dunkle!
o kjære mit Norge, du kjæmpe, skjønt graa!
vaakn op og la øksene funkle!
Opvaakner, J nordmænd! Som stormen fra fjeld
nedstyrter paa tatte geleder,
med hjerter for Norriges hæder og held,
og død i hvert slag ifra eder!

Bergeland.

231. Som: At far min kunde gjera.

O fædreland, du eier | hver nordmands arm og blod!
Dvil ei da om din seier | saa litt som om hans mod!
Han slumrer ei i freden; | paa fiendens overmagt
saa vak som ørn i reden | han vaaker paa sin vakt.
Om sverdet ved sin hofte | han end ei drager ud,
trofaste rifle ofte | maa ned til prøvestud.
Det bly som maalet rammer, | vel rammede sin mand,
om frigens vilde flammer | slog om vort fædreland.

Flyv sikkert da, vor kule, | tør hælde du en gang
 kan træffe andre fugle | end glædens paa vor stang.
 Om ørnesværmen bryter | en gang fra mørken øst,
 paaany blandt nordmænd lyder | Kolbjørnsønnenes røst.

Wergeland.

232.

Det høyrdest ved natt eit dunder paa dør.
 Og husbonden vaknar, spring fram og spør:
 „Kva er det som bilar?“ „Jau, no maa de ut!
 for varden lyser paa Høgenut!“
 Og kvar mann visste i same ande
 at no var det kome ufred til landet.
 Og mennene herklæde paa seg tok,
 og skjold og øks dei lyfte fraa trok,
 dei hekta i belte sitt gode sverd,
 treiv spjot og boge og skunda til ferd.
 For kom det dei vilde Norig herja,
 so sanst det og dei som vilde det verja.
 Og alt som varde fraa varde vart tend
 dei sankt seg saman fraa grend til grend.
 Og fylkingen bygdest, og veg han fann,
 der fyre gjekk hobding og merkesmann.
 Og ufreds-karen fekk jamnau smaka,
 kva det hev paa seg at vardar vaka.
 Og gjev det aldri maa verta sagt
 at landet ligg utan vardevakt!
 Og logar fje varden paa tind og nut,
 han logar i hjarta hjaa Norigs gut.
 Ja, brenn, du varde, du signade flaare,
 hjartare, høgre for kvart eit aaret.

Per Sivle.

232 b.

Samles skal Norge endnu en gang,
 — det er vort fremtids maal.
 Samles det skal ved hjerternes trang
 og ei ved det kolde staal.

Samles saa skal bort Norge paa ny,
 som det sig hør og bør;
 samles til ett i bygd og by
 — og samles som aldrig før.

Samlet skal Norge hgne sig end,
 tone sit flag, sin ret.

Merket skal staa og Norges mænd
 skal fylke sig tring det tæt.

Samles skal Norges rike igjen,
 vindes fra sted til sted.

Barg er i veum tifoldig den
 som her ei vil fylkes med.

Per Sivle.

233. Som: Op glædes alle.

Förfäras ej du lilla hop,
 fast fiendernas larm och rop
 från alla sidor skalla!
 De fröjdas åt din undergång,
 men deras fröjd ej bliver lång;
 ty låt ej modet falla.

Din sak är Guds, gack i ditt kall
 och i hans hand dig anbefall,
 så räds du ingen fara.
 Hans Gideon skall än bli spord,
 som Herrans folk och Herrans ord
 skall manligen försvara.

I Jesu namn vårt hopp är visst,
 att de gudlösas våld och list
 ej oss, men sig förstörer.
 Till hån och spott de skola bli;
 med oss är Gud, med honom vi,
 och segren oss tillhör.

Gustav Adolf.

234. Som: Vär nu glad og vel tilmode.

Arbeidsmand og arbeidskvinde — | hvilket fagert hædersnavn!
 Større kan du ikke vinde, | det bær i sig folksegavn.
 Herren selv var haandverksmand, | haandens virke ablet han.
 Mangen titel kan undværes, | denne dag for dag skal æres.

Lad vor gjerning stræbsfuld være, | trætte kræften mangen gang,
 freidig sind kan møien bære, | og den forte av med sang.
 Gir den ikke herreret, | daglig brød gjør ogsaa mæt;
 om med tak til Gud du tager, | mer end herreføst det smager.
 Freidig mod og hjerteglæde | det er tro arbeiders lod;
 tit derav i rigdoms sæde | kjendes kænste savnets brod.
 Gjør din dunt i Jesu navn! | O hvad bringer da den gavn:
 rensset hjerte, løftet tanke, | som paa himlens dør tør banke
 Arbeidsmand og arbeidskvinde! | stort er kaldet Gud dig gav;
 om du vil til ham dig binde, | ros i Herren dig derav!
 Er Guds ord dig lys og lygt, | vandrer du i Herrens frygt-
 ei med noget kaar du bytte, | før du skal til himlen flytte.
 Jørgen Moe

235. Som: Der er et yndig land.

Der gaar et stille tog | igjennem kampens bulder
 med bøn paa alle sprog; | det bøier mot den faldne ned
 med forset paa sin skulder, | med bud fra hjem og fred.
 Det findes der ei kun | hvor kampens vunde bløder,
 men paa al verdens rund. | Det er al verdens kjærlighet
 av ædle, gode hjerter, | som stille knæler ned;
 det er arbeidets sty | for frigens mord og herjing,
 som ber om fred og ly; | det er hver lidende paa jord
 som kjender nød og kummer, | der sukker for sin bror.
 Det er hvert smertestøn | av saarede og syke,
 det er den kristnes bøn; | det er forlattes bleke rop,
 det er den krænkes klage, | den dræptes sidste haap; —
 en bønnens regnbubro | op gjennem verdens uveir
 i sin av Kristi tro: | at over lidenskapens nød
 maa kjærlighet faa seire; | ti saa hans løfte lød.

Bjørnsen

236. Som: Ja, vi elsker dette landet.

Over vidtudsstrakte lande | bygger vi i nord,
 spredt blandt øer, funde, strande, | daler, fjeld og fjord.
 Bygder samlet sig om kirke | og fik orgelsang.
 ::: Hvad om Nordens hele virke | samlet blev engang? :::
 I en høitidsstemning sænker | stille sig min sjæl,
 naar jeg alle arner tænker | i en nordisk kveld:

batom disse lyse ruter | Nordens arbeid bor,
 : og av folkeshjemmets guder | bygges du, o Nord! ::
 Øvert et bo fra fjeld til fjære | rundt det vide land
 bær dit stille virkes ære, | Nordens arbeidsmand!
 kan som sagabok fortælle | om hvad sved der randt,
 :: og hvor tungt du naatte trælle, | før du tomten vandt. ::
 Ti dit virke stod alene | som de spredte hjem;
 først naar alle sig forene, | naar hver enkelt frem;
 først naar alle hjemmets stuer | her indunder pol
 :: samler sine arneluer, | tændes Nordens sol. ::
 Arbeidsmand, hvor end du strider | rundt i Nordenland!
 Se, det grøyr mot lyse tider | paa din himmelrand.
 Alt som sand oplysning vinder, | lyses op hver krog,
 :: og en solklar dag snart skinner | paa arbeidertog. ::

Jonas Lie.

237. Som: I rosenlund under sagas hal.

Der er en rigdom av kræfter gjemt | fra slegt til slegt i det dype,
 til større dagverk og daad bestemt | end kun i muldet at krype. —
 De vil saa høit i flamme flaa, | som tanker op kan stige,
 og over alle have naa | til fjernest land og rige.
 De kræfter vokser sig stor og sterk | til hele folket at favne;
 de øver tankenes store verk | og vil ei glimre, men gavne.
 Det høie syn, den sterke tro | skal løfte haandens virke
 og flaa for alle mand en bro | til folkeaadens kirke.
 Naar alle kræfter nu kommer med | og lægger haanden paa verket,
 og alle kampe kun gjælder fred, | hvor aanden løfter sit merke,
 da kommer daadens store dag, | da folket helt skal leve
 og magte selv det thyngste tak, | dets seier vel kan kræve.
 Naar hver en bom er i fliser sprængt, | som kun vil stænge og dele,
 og enhetstanken til alle trængt, | saa folket det er det hele, —
 da skuer fædre op igjen | og signer det forente:
 Vil sæl dig Nord og dine mænd, | det var just saa vi mente.

238.

Reitan.

Kunnskap skal styrke rike og land,
 og hjerte skal baaten bera,
 og ingen maa vera ein styresmann,
 som ikkje ein mann kann vera.

Vor jord skal oblast og byrkjast paa
 av sterke og harde hender,
 so gutar kann søda og klæde faa
 og velsa til sterke menner.

All æra maa liggja i ærlegt stræv
 og beda i sannings tempel,
 og den som av Gud sekk sit adelsbrev,
 han treng ikkje kongens stempel.

Vinse.

239. Som: Vær nu glad og vel tilmode.

Fred og frihet Norge eier, | er paa Herrens ord ei arm
 Længsel efter Ihsjets seier | blusse i hver nordmands barm!
 I hvert trofast hjerte ned | ordet sænke trøst og fred!
 Norge over vore grave | blomstre som en Herrens havel

Sandstad.

240. Som: Deilig er den himmel blaa.

Frihed bedre er end guld, | var end verden deraf fuld;
 og vor frihed af Guds naade, | den for verden er en gaade,
 er dog af al frihed bedst.

Frihed følger med Guds aand; | brister alle trællebaand!
 Hvad med Gud os frit forbinder | som med venner og veninder,
 det er tro og kjærlighed.

Kjærlighedens lov og ret | gjør os aag og byrde let,
 kjærlighedens liv og aande | raade bod paa ve og vaande
 i vort himmerig paa jord!

Som Guds egen søn er vi | med hans aand i sandhed fri,
 blive dog hos Gud med glæde, | fordi kjærlighedens kjæde
 er fuldkommenhedens baand.

Folket, frit som fugl i fth, | fristes ei til udflugt ny,
 ei til ørken og til heden | stunder folket fra Guds eden,
 frydes ved at blive der.

Grundtvig.

241.

Frihet er det bedste ord | som paa jorden findes,
 ei i syd og ei i nord | bedre navn vi mindes;
 det er klang fra paradis, | gif fra mund til mund med pris
 hos al jordens æble.

Slaveri og trællestand, | lænker, baand og plage,
 det er lyb fra dødens land, | mislyb alle dage,
 vækker frygt og virker sorg, | prises kun paa jætters borg
 og hos dødens fyrste.

Han som kom med guddomsnavn | ned til jordens daler,
 kom med frihet i sin favn | fra de lyse saler,
 ei han kom med plageri, | men for plage os at fri
 og fra aandsthyraner.

Sandhets aand blandt alle folk | førte samme tale,
 kaldte mildt som frihets tolt | til gudshusets sale,
 visste godt der under tvang | aldrig kunde fødes sang,
 aldrig pris og glæde.

Folkeaaender trindt paa jord, | som vil Herrens ligne,
 hvad av sandhet i jer bor, | det vil Gud velsigne,
 naar for hjerte, ord og aand | frit I løser alle baand
 som er gjort med hænder.

Frit at tænke, tale, tro, | synge hvad I skue,
 frit at lade libet gro | under himlens bue, —
 det er eders bedste sans, | og den ligner ganske hans,
 som er menigheten's.

Frit at prise al vor æt, | alle gjæve fædre,
 tale fædrelandets ret, | folkets dyder hædre,
 slaa av mark hver udaadsmand | som tør frænke fædres land
 skjænde vore minder;

det er folkeaadens drift, | hvor den kom tillibe,
 det i tale, daad og skrift | skal dens storverk blive.
 Alt hvad ædelt Gud os gav, | skal opstaa av hjertets grav
 nu i nyaars-tiden!

Arvesen.

242. Som: Kong Christian stod.

Fra arildstid var Nordens aand | en frihetsfugl;
 den kjendte skranke kun for haand,
 ei tanketvang og tungebaand,
 og først ved viutrens overhaand | den frøp i skjul.
 Dog atter som en „ørnebrud“
 trefarvet for av reden ut | den jugl.

Det var en foraarsmorgenstund, | en maidag,
 den vaaknet av sin dype blund
 og slog paanyt i li og lund,
 i fjeld og dal, ved lyst og sund | mundharpeflag.
 Da sang trods ravn og falk og høt
 med liv og lyst den norste gjøt | fra taf.
 Da sang fra fjeldets naalestov, | fra bjerk og gran
 om fædreland og arildslov | og vakte kræftene som sov.
 Forklaret saa sin gamle lov | vort fædreland.
 Det var et bift av Nordens aand,
 som løste den med straalehaand | av ban.
 For frihetsfuglens atterdag | syng høit hurra!
 den foraarstund da Norges saf
 vandt seier uten vaabenbrat;
 for gamle Norges frihetsdag | et langt hurra!
 Hvad end der kommer og forgaar,
 vi mindes søtt hin store vaar — | hurra!

Ole Vig.

243. Som: Mens Nordhavet bruser.

Mens vaarsolen flommer med guld om land,
 og liene løves og blinker
 fra Lindesnes op til Finmarks strand
 og vester til Statlands brinker —
 vi mindes ville den mai som lyst
 sig knupper og vaarer i folkets bryst.
 Vi mindes ville den store sang
 som havet det sjunger rundt Norge,
 de livsens bølger i folkets trang
 som sagert for fremtiden borge,
 vor folkebrøm og vor frihetslaf,
 vor solblaa, skinnende fremtidsdag.
 Mens snehvite snekker fra isstængt havn,
 lik høre av maaker er seilet
 med slaget rundt verden og mangt et navn,
 det Norge hædret, i speilet —
 vi mindes alt som laa indestængt,
 før frihetens maijol fik isen sprængt.

Og brøder sig havet tit uveirsgraat
 og prøver de barfede gutter,
 det bliver dog atter blankt og blaat
 og speiler de gamle nuter —
 det billed er av den tunge strid
 vort folk har kjæmpet fra arilds tid.

Jonas Lie.

244. Som: Hvor herlig er mit fødeland.
 At frihed gammel er i Nord,
 og raaded her, som den var hjemme,
 og tidlig lærte folkets nemme
 den raske daad, det rette ord —
 det læses i de gamle skrifter,
 det vidner fædrenes bedrifter:
 fribaaren kjæmpe sværdet svang,
 derfor saa høit og vidt det slang.
 Derfor lød gjennom skjoldegny
 paa tinge Torgny Lagmands tale;
 derfor i Jsslands øde dale
 den norffe viking søgte ly;
 derfor tyrannens hoved fullet
 for jydens sværd i støvet rullet;
 derfor den store Vasa tren
 paa tronen op fra Mora-sten.
 Men fremmed trællejød og skif
 sig ind i Nordens lande listet,
 og folkets aand sin spændkraft mistet,
 mens kroppen dorff i aaget gif.
 Arhundreder skred over Norden,
 og verdensstormen rystet jorden;
 da fløi en luftning svag herop
 og lysnebe om fjeldets top.
 Da rystet folket lænken af,
 og strakte ud de stive lemmer,
 og lytted til de dybe stemmer
 der lød fra frie fædres grav;
 da følte det sin kraft og vælde,

da hvor det aldrig mer at trælle,
 men selv at raade for sit hjem:
 — da brød den norske maisol frem.

J mer end to gang' treti aar
 den nu har over Norge sunket,
 og uforfrænkst, ufordunklet
 paa fjeldet spredt en liflig vaar —
 Saa skal til silbdiast stund det være.
 og det skal kaldes Norges ære:
 at det har i de gamle spor
 ført frihed hjem igjen til Nord.

Bloug

245. Tone af Bindemann.

Dagen er kommen og solen oprunden,
 oldtidens dyreste ed er bunden,
 brutt er aarhundreders magt.
 Norge er frit, og dets fremtid sig tænder,
 men kun ved kraftige, signende hænder
 styrkes den hellige pakt.

Frihet ei vindes ved ledige drømme,
 vindes ved kamp mot de møtende strømme
 ikke ved tvil og ved flugt.

Nun over furen som plogjernet drager,
 bølger den rike, den glinsende ager,
 modnes den faste frugt.

Aldrig fortvile, aldrig forfagel
 Efter de tunge, de mørkeste dage
 stiger dog morgen en gang.
 Se den er kommet! Sol er oprunden,
 frihetens fugl alt sitter i lunden,
 synger sin freidige sang!

H. Munch.

246. Som: For Norge, Kjemper's sødeland.

Vi er et folk, vort land er frit! | Saa lød i sang og tale
 en livsensjubel sterkt og vidt | utover Norges dale.
 Med smerte født, i trængsler svøpt
 med frimænds kvasse ordslag døpt,
 i løvens høie billed støpt, | brød Norges aand sin dvale.

Men ve dig norſte mand, ifald | du ſløvt dig lukker inde
 baſ væggen i din fortidsſhal | med drømme om dit minde.
 End har du mangt et ſlag at ſlaa,
 end mangen trængſlens vei at gaa,
 end mangt et ſeirens maal at naa,
 før hvilen tør dig finde.

Fri er du førſt naar aandens ſlag
 tør ſolbes frit fra ſtangen, —
 naar fædres ſagre tonelag | tør tordne gjennem ſangen,
 fri er du førſt naar aasens bryn,
 naar vaardags guld, naar høſtkvelds lyn
 gaar frem for tanke ſom for ſyn
 i hjemmets lys fra vangen.

Saa verg din odel uforſagt, | om horn og ſaner falde, —
 og hold ved varden nattevagt | I fjeldets ſommer alle!
 Speid over grænsen viden ud,
 fra dal til dal bær baalets bud;
 for frimand kjæmper friheds gud, —
 hans ſak kan aldrig falde.

Jbsen.

247.

ſie fjeld, det gjør himlen trang, | ſolen den kommer ſaa ſilde,
 ſer paa tind og paa fjeldhang, | glitrer i ſøs og i tilde,
 helſt dog til dalen | til ſtæren og ſvalen | den vilde.
 mit folk, naar ſtal ſolen ret | ſe ned for fjeldene dine!
 Oppe paa høiden dit bær' den let | lys til det glemte derinde!
 Kommer ei dage | ſom Haakons tilbage | for hine?
 e, de kommer! hvor frihet er, | ſpirer de ſagrefte blommer;
 det er ſagt, hvad en ret har kjær, | ſavner ei ſol eller ſommer.
 Derav vi drage | et varſel for dage | ſom kommer.
 erk paa fjeldet! hver dag ſom gaar, | ſvinder jo taaker ſom vare,
 mere mand du imorgen ſtaar, | thygre til tinge at ſvare,
 bedre til kirke, | til feſt og til virke | at fare!

O. Slavlan.

248. Som: Min mund og mit hjerte.

Ja toldfri ſtal være | blandt kjæmper i Nord,
 hvor dybt de end ſkjærer, | ſom tanker ſaa ord,

om alt hvad for aanden | kun er, ei for haanden,
i himmel, hos Hel og paa jord!
Jeg længe har ghyet | for friheds misbrug,
til livet og lyset | jeg ret kom ihug,
med hele misbrugen | fra skabelsesugen
og indtil den yderste dag!
Til han som det kunde | paa almagtens stol,
af had til det onde | ei sluffed sin sol,
men ude og inde! han lader den skinne
for onde og gode i fleng.
Thi ellers i mørke | det gode gif tabt,
og da blev til ørke | det skønne vanstabt;
langt heller den milde | da taale det vilde,
at lys blev som livet misbrugt.
Hvor frihed ei findes | for ord som for aand,
aandslivet bagbindes | med dødbider-haand,
aandslyset udsuffes, | og skiftinger bugges
i mørke for menneske-børn.

Grundtvig.

249. Som: I al sin glans nu straalet solen.

Sjaa steinen støjtt mot Stefans panne:
der lygni stend imot det sanne.
Du daarstaps hand paa villstaps veg,
som mot ein ande vender deg.
Aa sjaa, for sigerglans der stend
av saarom, der den blodstraum renn.
Det lygni vinner, braatt maa fara;
kvart sanningsord gjer verk som vara;
som gust av livet lett og mild
kann løysa strida sterk og vill,
so vender radt det sannings ord
all verdi um, naar vill ho for.
Men kviskraft maa det ikkje løynleg,
den sanningsven maa vilja røynleg:
Deg sjølv i kvar ei vending ver;
det kunsti hver kunster er;

um einsleg under steinings fast
som Stefan maa du standa fast.

(Bergeland ved M. Starb.)

250. Som: Kong Kristian stod ved høien mast.

Hvor trives noget godt og sjønt | og stort i tvang?

Kvæl engen — græsset blir ei grønt!

Bind ørnen, bør den paa sin pynth;

stans kilden som med sang begyndt | har raskt sin gang,
og den en giftig sump vil bli!

Naturen hater sterkt og fri | al tvang.

Kan aandens kilde, tankens slugt | da taale tvang?

Stal sandhet ikkun straale smukt, | i eget hjerte indeslutt,
som jamrende Aladdins frugt | i hulen trang?

Nei, presse, løst din sterke arm!

Befri alverden i din harm | fra tvang!

Bergeland.

251.

Mens Nordhavet bruser mot fjeldbyggt strand
og stolte erindringer vækker

om fædrenes ry, som til fjerne land

det bar paa de nordiske snekker, —

op, nordmænd, sjunger til harpens slag

en skaal for Noriges unge slag!

Du blomster av palmen paa frihets grund!

Sjøn est du at skue tresfarvet!

Det hvidene kors i den røde bund,

det har du av Danebrog arvet;

men hjertebladet, det mørkeblaa,

av frihetens marv maatte først utgaa.

Fra himlen faldt danebrogssnanen ned,

blev tvillinglandsnekkens smykke

og stod gjennom sletter i frig og fred,

omstraalet av hæder og lykke.

O slag for Norig, stand evig saa,

mist aldrig dit hjerteblads høie blaa!

G. N. Schwach.

252. Som: Vi særdes med lyst.

Med jubel vi toner vort fædrelands flag,
vort arbeids indviende merke!
Det solde sig ut over barndommens dag
og mane med minderne sterke,
at vokse i kundskap og kræfter
og kjærlighet fædrene efter.

De førte jo forðum i strid for vort land
til feir eller hæderens vunder.

Det fulgte vor fader i brot og i brand
og tjente os brødet derunder.

Og moder med jubel det kjendte,
naar skuten fra reis hjemad vendte.

Ti kjærlighets troskap mot folk og mot hjem
jo luer i bannerets farver
og træder alt renere, sterkere frem,
mens slegt efter slegter det arver,
og minderne frem av det dunkle
som bannerets blaaøie funkle.

Og derfor vi toner vort fædrelands flag
med troskaps og mindernes merke
og vier os aarle vort fædrelands sak
og stunder at vokse os sterke,
at byrden for det vi kan bære
vor Gud og vor hjemstavn til ære.

Engebreit Høugen.

253.

Det fors i slaggets røde hund, | det bar vort folk i nødens stund.
mens veiret tok, | og lynet slog, | saa folket at et tegn det var
som frelse for dets frihet bar.

Ti forset er den sterke tro | som har i nordmands hjerte bo,
den tro som staar | i trængselsaar, | som gjennom nederlaget bær
den tro at „Gud han attaat er“.

Staa nu som spir paa Norges tak | og fors vor kirke, lov og sak
Velsign, o slag! | vor nye dag, | gaa foran du paa folkets gang
og vær dets fronte frihetslang!

Jonas Lie.

254.

„Fremad! fremad!“ fædres høie hærtak var.

„Fremad! fremad!“ nordmænd ogsaa vi det tar!

Det som hugen tænder, og hjertet roen faar,
for det vi ogsaa fremad gaar | og trofast slaar.

„Fremad! fremad!“ hver som elsker frie hjem!

„Fremad! fremad!“ frihet den maa evig frem.

Skal den ogsaa prøves i tvil og nederlag,
hvem tæller vel de tapte slag | paa seirens dag!

„Fremad! fremad!“ hver som fast paa folket tror.

„Fremad! fremad!“ hver som søker fædres spor.

Nordens aand har skatte forgjemt i fjeldets ly,
de findes maa i morgengry | og frem paa ny.

Björnson.

255.

Foragtet av de store, men elsket av de smaa,

sig, er det ikke veien som det nye maa gaa?

Forraadt av dem som vakt burde være, just av dem,

sig, er det ikke saadan at en sandhet staar frem?

For folkestyre | staa frem, staa frem,

for kirke, for skole, | for frihet!

Forløs det som venter | i vintertaake,

i vanedvale, — det venter paa dig!

Staa frem, staa frem!

Begynnder som en susen i kornet sommerdag

og vokser til en brusen gjennom skogenes tak, —

indtil at havet bærer med tordenrøst den hen,

da intet, intet høres uten den, uten den!

For folkestyre o. s. v.

I goter-folkets kampe den nordre fløi vi tok!

Bort fanetak er: Folkeliv i frihet og tro.

Den Gud som gav os landet og sproget og gav alt,

han findes i den gjerning hvortil folket blev kaldt!

Den er det vi vil løfte, vi mange og vi smaa,

i frygtløs kamp mot alle som ei ville forstaa —

begyndte som en susen i kornet sommerdag

og gaar nu alt som brusen gjennom skogenes tak.

Det vokse vil til storm, førend nogen det vet av,
med torden i sin stemme over endeløst hav.

Et folk som føler kaldet, er jordens største kraft,
for den maa alting falde, det staa høit eller lavt.
For folkefjyre o. s. v.

Bjørnson.

256. Som: Ensom og mørk og snever er vor bolig.

Jord, i hvis favn der hades og der myrdes | slegt efter slegt,
blodige jord med al din syndebyrdes | voksende vegt!

Hvor kan saa let din himmelvei du følge
rundt om den sol som skuer dine saar,
og saa lysgrønt bølge | vaar efter vaar.

Jo, thi den samme som har bundet jorden | lovenes baand,
som gav sit folk i ørkenfjeldets torden | loven i haand,
han lar sin sol hvert fattigt straa forghlde,
han er den Gud som hører støvets bøn,
som i tidens fylde | gav os sin søn.

Derfor om al vor lykke skulde falme, | brat staa for fald,
altid fra jord en evig takkesalme | løste sig skal.

Derfor hvor vældigt mørkets aander virke,
aldrig vor bøn skal myrdes i et suk,
aldrig Herrens kirke | roffes et snug.

Vær os da, jord, paa aandens ørnevinge | trofast som du —
os om vort høie himmells lys at svinge | trostigt i hu,
hente fra ham alt lys som vi begjære,
hente fra ham livsvarmen i vort bryst,
grønnes Gud til ære, | gylldnes til høst.

Chr. Richardt.

257.

Til kamp da o venner! for kristendoms-livet
i os og i vore og videre frem!

Trangen til tro, den blev nordboen givet
til manende fylgje mot høiere hjem.

Kamp det maa give | som Gud er forsvunden av!

Kamp, forat livet | kan kristnes fra grunden av:

Kampen for Kristus i aand og i form
blusser kun større i vantroens storm.

D Gud, løst kampen | av selvstj jammer,
 at stille som lampen | vort hjerte flammer,
 i din luft av fred, | naar bedst du vet!
 Kamp da o venner! for frihet i Norden,
 „ja frihet for alt det som stammer av aand!“
 Frihet for magten, som kalder til orden,
 „aanden ei ændres, kun arges av baand!“
 Kamp mot det dovne, | det feige som sparer sig,
 kamp mot det hovne | som fornemt kun varer sig!
 „Frihet for Døse saabelsom for Tor!“
 Aanden er sterkest, naar faren er stor.
 D Gud! løst kampen o. s. v.

Kamp da o venner! for folket i hjemmet,
 at det oplyses, oppvarmes og tror!
 Kamp imot alt som vor attraa gjør fremmed!
 Aanden Gud gav os, er aanden i Nord.
 Kamp, saa vi kaster | vor lange bestjæmmelse,
 kamp, saa vi haster | imot vor bestemmelse:
 Frihetens frø i den mægtiges haand,
 selvstyret samfund i kristelig aand.
 D Gud! løst kampen o. s. v.

Björnson.

258. (259).

Med Gud! med Gud! det ord har magt | og liv og aand,
 den hovedsmand med evig kraft | har seir i haand!
 Med Gud! og vis er evig seir | trods saar og død!
 Hver heltesjæl i sandheds leir | til seir blev fød!
 Med Gud! og kampens maal er visst | som dommens bud.
 Med Gud er liv og seir tilsidst! | Hold ud! hold ud!
 Med Gud hold stand, du norske mand! | Hold ud! hold ud!
 For frihed og for fædreland | med Gud! med Gud!

Ingemann.

259. (260.)

Stræk din fod! fremad, frem med freidigt mod
 væk med alle vege drømme, | styr dit sind med troens tømme,
 drit af livets solskins-strømme, | til det ilbner i dit blod!

Hvælv dit bryst, se paa livet frit og lyst!

Fyld med friske pust din lunge, | lær af flovens fugl at sjunge,
alt det lette, alt det tunge | syng det ud med freidig røst!

Om i slot eller hytte lige godt,

blot i hjertet luen tændes, | evnen øves, viljen spændes,
kraften prøves, saa det kjendes | vi vil frem til noget godt.

Stol paa Gud! om det end ser broget ud,

om saa hele verden glipper, | vi kan klare alle slipper,
blot Vorherre selv er slipper, | og vi ærlig holder ud.

Wilhelm Gregersen.

260.

Vi sit ei under tidernes tryk | et bøiet mod, en lødende ryg;
vor kamp, vort kald, hvad bære vi kan,
end ligger gjemt under synsfredsens rand.

End vor røst er uden magt | og vor daad er uden hjem,
og om os er alting sagt, | med de ord: Vi vil frem!

Fremad efter livets transe! | Tid har vi ei til at stanse.

Vi ved der end maa fares i mag, | vi gaar som mod en gryende dag,
men samler ei i mulmet omkring | og skal ei hildes i taagernes ring.

Har vi langt endnu til havn, | der er vind i vort seil,
der er lysning for vor stav, | at vi ei løber feil.

Trøstig fremad! tændt er fyret, | vei kjender han som har styret.
C. Hoftrup.

261.

I alle riger og lande | hvorhen jeg i verden for,
jeg segted med aaben pande | for hvad jeg for alvor tror.

En ørn var mit hjelmemerke, | paa brystjensen stod korsets tegn,
paa skjold bar jeg løverne sterke | i hjerternes milde hegn.

Naar mænd jeg kasted min hantel | opslug jeg min ridderhjel,
de saa jeg var Holger Danske | og ingen fornømt skjelm.

Vil nogen i verden segte, | men følger sit aashn og navn,
jeg ved hans aand er ei egte. | jeg tager ham ei i favn.

Jungmann.

262. Kan synges som 230.

Med frumveie ofte man slaar sig tiltaals,
og de er vel ogsaa de fleste;

dog lærer man snart, naar man styder til maals,
 den ligeste vei er den bedste!
 Den ligeste vei, det er spirernes vei,
 naar op efter lyset de stræbe;
 den ligeste vei, det er længslernes vei
 fra hjertet til tunge og læbe.
 Den ligeste vei, det er damphestens vei,
 naar luft gennem fjeldet den springer;
 den ligeste vei, det er viljens vei,
 saa tidt den en stordaad fuldbbringer.
 Og arbeide maa vi, det bedste vi kan,
 og ingen tør lægge sig doven.
 Hvert vækkende ord maa os flokke paa stand,
 og bøssen maa blinke i skoven.
 Saa lad den da blinke gang efter gang
 til værn om vort tusenaars fæstel!
 O maatte vi sande med seier og sang,
 den ligeste vei var den bedste!

Efter Richardt.

263. Som: Vifingeballen.

Nu det luster saa friskt, og de drivende sty'r
 op fra syd imod nord tager slugt;
 men høit over dem lyser det straalende fyr
 som aartusener ikke har slutt.
 Væg da ud og heis seil! Lad os komme til søs!
 End er vifingekraften ei død;
 længe nok har vi strakt os i asmagtens døs
 og sat fremmede friller paa skjød.
 Af, det gjælder ei ene om veir eller vind,
 eller sandhedens flinnende baun,
 eller haabet som vokser i ungdommens sind,
 eller arven vi tog med vort navn.
 Men det gjælder en haand til at fatte vort ror
 som ei glider for bølgerens fast;
 og det gjælder en mandvoksen vilje som tror,
 og i nød ved sin tro holder fast.

Og det gjælder et blif som paa himmelens hvælv
 skimter stjernen bag skyernes hær;
 og det gjælder et hjerte som ofrer sig selv,
 før det slipper den tanke det bær.

Og det gjælder at træffe vort ærlige valg,
 sætte kursen og tone vort slag. —
 Ikke fremad en streg og tilbage en halv,
 ikke sække og gaa over slag.

Og det gjælder at komme af mudderet slot
 som er leiret om speil og om boug;
 og det nyttter ei længer at vriffe saa smaat,
 de maa kappes, de hemmende toug.

Men vi unge og saa, men vi ringe og smaa —
 er der levnet for os ingen daad?

Skal med korsede arme vi ventende staa
 paa de stores og mægtiges raad?

Nei, I gutter tilveirs! vi er lette af ben,
 vi vil flatre paa stænger og rær;
 der er skyet dog vidt, der er lusten dog ren,
 der er stjernen vi dog mere nær.

Og vort manende raab og vor varslende sang
 og vor broddede, eggende spot
 vil vi slynge med stormens og haglbhygens klang
 ned paa dækket, til skuden er slot.

Da vi løser hver flig, og vi strammer hver dug,
 til den svulmer for strygende bør,
 til det perlende skum franses seilenes bug,
 mens den rast gjennem bølgerne kjør!

Og oprinder den dag da den løber i havn
 under Nordens trefoldige slag,
 skal vort jublende raab fra den løvklædte stav
 overdøve kanonernes brag! Houg.

264.

Sol er oppe, | skovens toppe | glimrer alt som Gimles tag;
 bud os bringer | hanevinger, | hanegal om klaren dag.
 Vaagner, vaagner, Nordens helte! | springer op og spænder belte!
 Dag og daad er kjæmperim.

Høit det gjalder, | luren falder | kjæmper op af morgenblund.
 Stolper knager, | luer brager, | blusser over grønne lund;
 vaagner! ei til gammenstale, | vin og smil i kongesale —
 Hildurs leg er nu for haand.

Rolf kan blegne, | Bjarke segne, | Hjalte svømme i sit blod;
 Leires buer | kan i luer | synke ned for Hjørwards fod, —
 han dog marken ei beholde; | før de emmer vorde kolde,
 dræber ham den sidste gnist.

Sol er oppe, | skovens toppe | glimrer alt som Gimles tag,
 bud os bringer | hanevinger, | hanegal om klaren dag.
 Vaagner, vaagner, Nordens heltel | springer op og spænder helte!
 Morgenstund har guld i mund.

Grundtvig.

265.

Høie Nord! Friheds hjem! | Ei for mørket til at true,
 men for solen til at lue | og for liv til at gro frem;
 lad det bryde, lad det gjære, | stem ei strømmen, taal dens brag;
 den vil bære | grøde til en sommerdag!

Høie Nord! Sangens bo! | Ikke den som dvalebinder!
 Den som tænder glød paa kinder, | først gjør fri og saa gjør fro!
 Rald dit kor fra skovens sale, | lær i sky det vinger flaa,
 lær det dale | dybest ned i bondevraa!

Høie Nord! Haabets borg! | Hvor det op af mulmet vælder,
 hvor utrættelig det melder | vaarskyd efter vintersorg;
 nyh det ind i drenge kjække, | saa de le ad jætters larm!
 Lad det lægge | lys i tanken, staal i arm!

Høie Nord! Kjæmpehal! | Det er tid at kræften kjendes,
 det er tid at sener spændes, | tid til stigen eller fald!
 Rald paa heltene som blunde, | saml i ét de skilte raad,
 og i munde | læg os ordet som er daad!

Hofstrup.

266. Som: Længe var Nordens herlige stamme.

Ældgamle Norden! | Vist med din aande
 i vore hjerters | lønfarre ind:
 Anden du løfte, | armen du styrke,
 djervhed og kræfter | gød i vort find!

Troen fra oven! | Vær du vort banner --
 forset til merke | har vi jo sat!
 Høit skal det bæres, | det vil vi følge,
 nei skal det vise | dag, ja og nat!
 Haabet i harmen | vil ei beskjæmme,
 freidigt vi trodser | dvergenes raad!
 „Gundvise jætter“ | agter vi ikke,
 vi skal dog seire, | det tør jeg spaa!
 Kjærlighedsbaandet | binder os sammen,
 rhg imod rhg vi | kjæmper som mænd!
 Fælles om faren, | fælles om seiren,
 naar vi staar sammen, | vinder vi den!

H. C. Andersen.

267.

Ytterst mot norden lyser en ø | klart gjennom isslag og taake,
 der ved en bergild som aldrig kan dø, | oldtidens billeder vaake --
 derfra gaar sagnet vidt over sjø | som en maake.
 Op til det sælsomme eiland drog | først vore herlige fædre.
 Med sig fra Norge de høisætted tof | for at opreise det bedre.
 Norrøna maal de i ensomme trof | skulde hædre.
 Medens det synkende Nordens magt | deltes og maatte foriage,
 blev der paa Island bevaret og lagt | livssæd for kommende dage
 Der nu et tegn paa stammens pakt | staar tilbage.
 Stjønt vore frænder bak isdækte mur | lyde maa fremmede love,
 kan de dog sende til Norges natur | længselens kvad over vove.
 Hjemlig det naar til os som en lur | dypt fra skove.

A. Munch.

268.

Der er et yndigt land, | det staar med brede bøge
 nær salten østerstrand; | det bugter sig i bakke, dal,
 det heder gamle Danmark, | og det er Freias sal!
 Der sad i fordums tid | de harnissklædte kjæmper,
 udhvilende fra strid! | Saa drog de frem til fienders mén;
 nu hvile deres bene | bag høiens bautasten!
 Det land endnu er stjønt; | thi blaa sig søen belter,
 og løvet staar saa grønt; | og ædle kvinder, stjerne mører
 og mænd og raske jvende | bebor de danskes øer. Østenschläger

269.

Fædreneland! | Ved den bølgende strand,
i den maigrønne lund, | ved de deilige sund,
af de syngende vover omfhyllet,
sidder bleg du i sorgen indhyllet!
Dog for dig er det bedste tilbage,
thi end lever den gamle af dage!

Maane og sol | sidder løse paa stol,
som et lagen det gaar | under alt hvad bestaar,
dog din ven sidder fast i det høie,
over dig vaager forshnets øiel
Dad kun lovsang afløse din klage,
thi end lever den gamle af dage!

Føit over sol | paa sin konningestol,
om end stjerne brast, | sidder kjærlig og fast
han som vogtede Danmark saa længe;
end hans bue har klangfulde strenge,
og hans bue slaar aldrig tilbage,
tro som guld er den gamle af dage!

Muldjord i bryst | ser den høie med lyst!
Der kan solstraalen bo, | der kan himmelbyg gro;
han som hører naar muldjorden sukker,
den med perlende taarer bedugger;
med den trøst kommer troen tilbage,
at end lever den gamle af dage!

Fuglenes røst | spaar om danemænds høst,
under mundharpeklang | og smaapigernes sang.
Lykken vendes som skibet paa voven,
lykken vendes som bladet i skoven;
til den lykke man aldrig saa mage,
saa end lever den gamle af dage!

Fædreneland, | som paa asgrundens rand,
midt i bølgerne blaa, | skal du blomstrende staa
med din mai og med dine kjærminder,
som en mø med letrodmende kinder;
du endnu har det bedste tilbage,
det laa gjemt hos den gamle af dage!

270.

Paastefloffen limes mildt fra den danske thst,
 meldte over lande dog om saa haard en dyst.
 Sluttes freds og staar fast, alle danske mænd!
 Gud han raader naar vi fanger seier igjen.
 Distet var i mulm og nat hid den tyske hær,
 knap de danske drenge fik tid at spænde sverd.
 Abent bryst var landeværn, mod var danskens skjold,
 tysken maatte bygge af egne lig en vold.
 Ruln peb, og sverdet sang til kartovers brag;
 tysken maatte lære det danske sprog den dag.
 Over Thyrs brustne led blod i strømme randt;
 tysken maatte kjøbe helt dyrt hvert fjed han vandt.
 Begen er for overmagt liden flok tilsidst;
 men af Danmarks ære den haver intet mist!
 Blegnet er saa mangen kind, færre er de saa;
 men for Danmarks ære vi end er nok at slaa.
 Sluttes freds og staar fast, alle danske mænd!
 Gud han raader naar vi fanger seier igjen.

Bloug

271. Som Vikegalken.

Der er haab i vort bryst, thi da Herren os slog,
 saa i knæ for den sterke vi faldt,
 det et ridder-slag var, og paa korsfarertog
 gaar vi frem mod vort maal gjennem alt.
 Vi vil frem gjennem spot, gjennem nød, gjennem blod
 til vor fremtids forjættede land,
 vi vil lande paa ny med en lykkelig fod
 hist paa Slesvigs velsignede strand.
 Vi har lyttet i natten mod øst og mod vest
 efter fjed af en kommende ven;
 vi kun hovslag fornam af den pilsnare hest,
 den bar løggen blandt folkene hen.
 Lad dem glemme os kun paa vor ensomme vagt,
 lad dem vie til døden os ind!
 Ved den gryende dag skal de se hvilken magt
 der er lagt i det trofaste sind.

Da vor morgensang sverdet skal slynge mod sky,
 mens vor fane sin vinge slaar ud!
 Den skal flybe med os imod seiren paany
 eller hjem gennem døden til Gud!
 Ja, naar dagen den grøyr, da vær oppe vort haab,
 og slaa ud dine vinger til strid,
 og som lerten slyng ud over fiendernes raab:
 „Nu for Danmark er forarets tid!“
 O I mænd som har følt at Gud Fader os slog,
 og at hjertet blev stort ved hans slag,
 værer med paa vort heilige korsfarertog
 ud til Slesvigs befrielsesdag!

Rosling.

272.

Slaverne raadde paa Østersø,
 — skoven staar deilig og grøn —
 kvinderne sukke fra ø til ø!
 Den sommer og den eng saa godt kunne sammen!
 Nøden var stor, men og hjælpen nær!
 Det var kong Baldemars herrefærd!
 Axel og Esbern var brødre to,
 tvillinger bedre paa jord ei gro.
 Sammen de heiled til pris under ø,
 sammen de seiled fuldhøi en sø.
 Baldemar fader og Baldemar søn
 æred dem begge i lys og løn.
 Sammen de sove i Danevang,
 sammen de svæve i heltesang.
 Baldemar Seier i hjortel rød
 bleguede over de heltes død.
 Seier ham fulgte vel trindt om sø,
 venner han savned dog under ø!
 Længe han leved den danedrot,
 Danemarks haab blev med haaret graat.
 Sammen de sank i kvæld paa baar,
 sammen de sov i mange aar.

Danemarks haab i moderskjød
 altid dog sover med vinden rød!
 Derfor med vemod lys og blid
 mindes vi Valdemarers tid.
 Mindet vel lader som ingen ting,
 er dog et lønligt tilbesspring.
 Altid det risler: Engang paan
 haabet sig svinger som fugl i sth!
 Fuglen har sunget og synger end:
 — skoven staar deilig og grøn —
 Valdemars-tiden oprandt igjen!
 Den sommer og den eng saa godt kunne sammen!
 Gruntvig.

273.

Se hist ved Østersøaltets vove
 det underfulde sagaland
 med sjøer blaa, med dunkle skove
 med deilig mø, med kraftig mand.
 Der lever sang paa folkets munde,
 der klinger fuldt det gamle sprog,
 der skrider gjennem mindets lunde
 de store fædres lange tog.
 Vidt lyser de med sverd, med krone,
 de Karlers, de Gustavers rad; —
 hvor saadan hæder kunde tone,
 der flytter eken atter blad.
 Av Sveas grund, den dybe, gamle,
 med duft linnæa blomstrer frem, —
 og skalder, vismænd rift sig samle
 paa ættehøi ved Odins hjem.

274.

A. Munch.

Mandom, mod och morska män | finns i gamla Sverige än,
 kraft i arm och kraft i barm, | ungdomsvarm i bardalarm.
 ∴ Ögon blå då och då | le i blomsterdalar där!
 Nord, du jordens jättale, | Nord, du milde hjärtans hem! ∴
 Tonar än från forna dar | ljuda där i skog och dal,
 vilda som en storm på hav | milda som en tår på grav.

Lyssnen då, vänner, på | hemländsk, hundraårig sång!
 Lyssnen, älsken, lären den! | Sjungen, sjung den sjelve se'ni!;

R. Dybeck.

275.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
 ljud högt, o dyra ord!

Ei lyfts en höjd mot himlens rand,
 ej sänks en dal, ej sköljs en strand
 mer älskad än vår bygd i Nord,
 Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli
 för den som gull begär;
 en främling far oss stolt förbi,
 men detta landet älska vi,
 för oss med moar, fjäll och skär
 et guld-land dock det är.

Vi älska våra strömmars brus,
 och våra bäckars språng,
 den mörka skogens dystra sus,
 vår stjärnenatt, vårt sommarljus,
 allt, allt vad här som syn, som sång
 vårt hjärta rört engång.

Och här, och här är detta land,
 vårt öga ser det här;
 vi kunna sträcka ut vår hand
 och visa gladt på sjö och strand
 och säga: se det landet där,
 vårt fosterland det är!

O land, du tusen sjöars land,
 där sång och trohet byggt,
 där livets hav oss gett en strand,
 vår forntids land, vår framtids land,
 var för din fattigdom ej skyggt,
 var fritt, var gladt, var tryggt!

Din blomning, slutan än i knopp,
 skall mogna ur sitt tvång;

se, ur vår kärlek skall gå opp
ditt ljus, din glans. din fröjd, ditt hopp,
och högra klinga skall en gång
vår fosterländska sång.

Runeberg.

276.

Du gamla, du friska, du fjällhöga Nord,
du tysta, du glädjerika, sköna!
Jag hälsar dig vänaste land uppå jord,
.: din sol, din himmel, dina ängder gröna. :.
Du troner på minnen från fornstora dar,
då ärat ditt namn flög över jorden.
Jag vet att du är, och du blir vad du var,
.: ja, jag vill leva, jag vill dö i Norden! :.

R. Dybeck.

277. Som: I rosenlund.

Midt i en jerntid som ifkun tror
den magt som vaabnene vinder,
du ligger rolig, du høie Nord,
i aandens sollys og skinner.
Din storhet er ei guld og pragt
og ei kanoners torden.
Du er en stille verdensmagt
for hjertets sak paa jorden.
Vist maa end slaes mangt aandens slag
for dig ba' korsede skjolde.
Men tanken staar som et solskinsslag
paa Nordens grønne volder!
Og frygt dig ei, du lille hær,
som modig vaager striden,
hvert ungdomskuld i Norden bær
en fylking ny ind i den.
Ja, hil dig hellige hjem i Nord
hvorover Nordstjernen vaaker!
Gud gir dig seiren, fordi du tror
igjennem tidenes taaker,

fordi med enfold's fromme sans
 du aandens storvei kjender,
 og bærer i dit sind den glans
 som paa din himmel brænder.

Son's Die.

278. Som: Hæbet er stjønt.

Sangen har Ihsning, og derfor den gyder
 over dit arbeid forklarelsens skin!
 Sangen har varme og derfor den bryster
 stivhet og frost, saa det tør i dit sind!
 Sangen har evighet, derfor den flyter
 fortid og fremtid ihop for dit syn,
 aander uendelig attraa og flyter
 bort i et Ihs-hav av længsler og Ihn.
 Sangen forener, idet den fortøner
 mislyd og tvil paa sin straalende gang;
 sangen forener, idet den forsoner
 kamplysfine kræfter i samstemmig trang,
 trangen til skjønhed, til daad, til det rene!
 — Noget kan gaa paa den Ihs-lange bro
 høiere, høiere, frem til det ene
 som ikke aapnes for andet end tro.
 Fortidens længsler i fortidens sanger
 kaster vemodig en aftenrød glans,
 samtidens længsler i toner vi sanger
 ind for en estertids sjælsfulde sans,
 slegtenes ungdom i sangen har møte,
 tumler sin stund i de tonende ord:
 — Fler end vi aner, ja aander av høde
 bugges i kveld i bort festlige for!

Bjørnson.

279.

Norge, Norge! | blaanende op av det graagrønne hav,
 øer omkring som fugleunger, | fjorder i tunger
 indover dit som det stilner av;
 elver, daler | følges fra fjeldene, skogaas og li

langelig efter. Strafs som det letter,

sjøer og fletter, | helgedagsfreden med tempel i.
 Norge, Norge! | hytter og hus og ingen borge;
 blidt eller haardt, | du er vort, du er vort,
 du er fremtidens land.

Norge, Norge! | Stibakke-løpets flinnende land,
 sjoukens havn og fisterleie, | fløterens veie,
 gjæterens sjeldblom og jøfelbrand.

Afrer, enger, | runer i skoglandet, spredte skaar,
 bær som blomster, elvene styter
 ut hvor det brøyer, | hvitt ifra havet, der sværmen gaar.
 Norge, Norge! o. s. v.

Bjørnson.

280. Som: Jeg vil verge mit land.

Ja eg veit meg eit land | langt deruppe mot nord
 med ei lufande strand | millom høgfjell og fjord.
 Der eg gjerne er gjest, | der mitt hjarta er fest
 med dei finaste band.

Ja eg minnest, eg minnest so vel dette land!
 Der eit fjell stig mot sky | med si krone av snø,
 og i lauvflædnad nh | det seg speglar i sjø.
 Og det smiler mot strand | med si bringe i brand
 i den solklaare kveld:

Ja eg minnest, eg minnest so vel dette fjell!
 Ja eg kjenner den stad | der eg stima som gut,
 der eg laua og kvad, | so det svara fraa nut,
 der eg leika og log | i den lauvflædde skog
 millom blomar og blad:

Ja eg minnest, eg minnest so vel denne stad!
 Og naar vinden var spak, | før um fjorden eg rundt.
 Der eg rodde og rak | som ein fiske glunt.
 Der eg leikande laag | og meg vogga paa vaag
 i den nattsol der nord:

Ja eg minnest, eg minnest so vel denne fjord!
 Men det daarande hav, | som no drøymmer so stilt,
 vert ei glupande grav, | naar det reiser seg vilt.

Snart det loffar og lær, | snart det hver deg slær
og dreg baaten i lav.

Na eg minnest, eg minnest so vel dette hav!

J min heim var eg sæl, | av di Gud var attved,
og eg kjende so vel, | for det anda Guds fred,
naar til fyrkja me fór, | naar me heime helt for,
og med moder eg had.

Na eg minnest, eg minnest so vel denne stad!

Denne heim er meg kjær | som den beste paa jord.

Han mitt hjarta er nær | denne fjetrande fjord,
og det maalande fjell | og den straalande kveld
hugen leifar paa deim:

Na eg minnest, eg minnest so vel denne heim!

Og eg lengtar so tidt | dette landet aa sjaa,
og det dreg meg so blidt, | naar eg langt er ifraa.
Med den vaknande vaar | vert min saknad so saar.
so mest graata eg kann.

Na eg minnest, eg minnest so vel dette land!

Blig.

281.

Det stig av hav eit alveland | med tind og mo;
det kviler kkaart mot himmelrand | i kveldblaa ro.

Eg saag det tidt som sveipt i eim | ba! havdis graa;
det er ein huld, ein heilag heim | me ei kann naa.

So søv den fine tinderad | i draume-bann;

men so ei stund ved soleglad | ho kjem i brand.

Naar dagen sig som eld og blod | i blaae-myr,

det logar upp med glim og glo | og eventyr.

Det brenn i bræ og skjelv og skin | med gylne bragd,
og lusti glø'r i glans av vin, | hylv og smaragd.

Men av han høyr, den bleike brand | som slofna glo,
og kkaart som fyrr ligg alveland | i kveldblaa ro.

Eg lengta tidt paa trøytt veg | der ut til fred;

men landet fyrst kan syna seg | naar sol gjeng ned.

Garborg.

282.

Na nei for himmel rein og klar! | Na sæle meg, no er det vaar!
 No spelar liv um land og strand; | aa sæle meg at upp eg vann!
 Na nei for dag Baarherre gav! | So stirt um fjell, so snart i hav!
 So linn ei lust, so høgt um haug! | Og dette sæle solstinslaug!
 Na nei eg høyrer lerfa slaa | upp under bleike himmelblaa!
 Mot kveld ho stig med songen sin; | snart naar ho visst i him-
 len inn.

Sjaa maaten ror fraa klare nut | i stille taf mot havet ut;
 og fugl det kvitrar, kveld og lyng | i tuu og tre, i lund og lyng.
 Og aa som soli lognar trygg | som varmeslaum um barm og rygg!
 Og gjennom all den milde dag | det mjuke, salte havsens drag!
 Det brydder straa, det speller knupp, | og sevja stig i treet upp;
 ein baam det vaknar søt og tung. | Na sæle meg som er so ung!
 Garborg.

283.

Du skog! som brygger deg imot
 og kysjer denne svarte aa,
 som grever av di hjarte-rot
 og ned i fanget vil deg faa,
 lik deg eg mangein munde sjaa
 og allerhelfst i livsens vaar,
 at han den handi kysste paa,
 som slo hans verste hjarte-saar.

Winje.

284.

Lytebæret uppaa tuba | vofs utav ei liti von.
 Skogen med si grøne huba | fostra mang ein raubleit son.
 Ein gong seint um hausten lagde | liten Svein til bærifogs ut:
 „Raudt eg lyser“, bæret sagde, | „kom aat meg, du vesle gut!
 Her ifraa du maa meg taka: | moge bær er utan ro.
 Mal meg sundt, at du kann smaka | svaledrykken av mitt blod!
 Mognar du, so vil du beda | just den same bøn som eg.
 Mogen mann det mest maa gleða | burt for folk aa gjeva seg.“

Winje.

285.

Jeg vælger mig april; | i den det gamle falder,
 i den det ny faar fæste; | det volder lidt rabalder, -
 dog fred er ei det bedste, | men at man noget vil.
 Jeg vælger mig april, | fordi den stormer, feier,
 fordi den smiler, smelter, | fordi den evner eier,
 fordi den kræfter velter, | — i den blir somren til.
 Bjørnson.

286. Som: Mens Nordhavet bruser, eller egen tone.

Her spirer i Norge, her gror idag,
 og skogen har løv om sin pande.
 Her klinger av toner, her lyser av flag,
 her hrer av liv over lande.
 :: Og gjøken hilser den unge vaar,
 og barmer svulmer, og hjerter slaar. ::
 De slaar for den ret at vi raade kan
 vor egen, vor arbeide tue.
 De banker for retfærd mot hver en mand,
 mot ham i den laveste stue.
 :: — Det er en lære som synes let:
 Hvo ret vil vinde, bør øve ret! ::
 Vi har ikke tid til at ankre op;
 vi videre fremad vil stevne.
 For Norge os venter i sluttet trop,
 og kræver vor vilje og evne.
 :: — Ja, fremad, fremad, til seirens dag
 med solskin signer vor bundne sak! ::
 Vi vil os et land som er frelst og frit
 og ikke sin frihet maa borge.
 Vi vil os et land som er mit og dit,
 og dette vort land heter Norge.
 :: — Og har vi ikke det land endnu,
 saa skal vi vinde det, jeg og du! ::

Der Sivle.

287.

Der aander en tindrende sommerluft
 varmt over Hardangerfjords vande,

hvor høit op mot himlen i blaalig dust
 de mægtige fjelde stande.
 Det skinner fra bræ, det grønnes fra li,
 sit helligdagsfrud staar egnen klædd i; —
 ti sel over grønklare bølge
 hjem glider et brudesølge.

Som en oldtids kongedatter saa prud
 med guldkrone paa og skarlagen
 i stavnen hun sitter, den prægtige brud,
 saa fager som fjorden og dagen.
 Dyksalig brudgommen svinger sin hat,
 nu fører han hjem sin dyreste stat,
 og ser i de øine milde
 sit liv som et bryllupsgilde.
 Saa drager de fremad med lystelig spil
 hen over den blinkende flade,
 og baat efter baat sig slutter dertil
 med bryllupsgjester saa glade.
 Det blaaner fra klost, det skinner fra bræ,
 det dufter fra blomstrende apal-træ —
 ærværdig staar kirken paa tangen
 og signer med klokketlangen.

A. Munch.

288.

Høstbrune sæter, | du fra din gjæter
 stille dig stille!
 Guldren skal flytte | ind i din hytte nu.
 Torros og Terne, | røde Guldstjerne,
 lille Smaabillel
 ned imot dalen! | der synger svalen end.
 Vorte i uren | svares med luren:
 Kom kun, ja, kom kun!
 alt vil du finde | bonet herinde, du!
 Torros, naar stien | bratner mod lien,
 løkke din flokke!
 Kling til hans øre, | han skal os høre først.

J. Moe.

288 b.

Ofs ha gjort kva gjerast skulde, hsta oft og finna smør.
 No staar att aa fløbja øykjom, setja laas for sæterdør.
 Korkje finst det meire søe her for heie hell for frist:
 gla æ ofs, ofs slepp aat bygden, meire gla æ kve visst.
 Farvel mark som fenen gnaga, der eg gjætte mang ein gong!
 Farvel skog som ofte ljoma taa min lur og stut og song;
 farvel hulder som der budde, flyt no du te sæle inn,
 vinters tid er ilt aa liggje ute baa for ver og vind.
 Kom no alt ti sætre finnest, kom og fylg aat bygden ne,
 heile jordet æ no ryddug, kvart eit straa høyr fenen te;
 skund døff, folket venta heime, busferdslesja vil døm haa;
 her æ infje meire gjera, folk og fena lat ofs gaa. Edo. Storm.

289. Som: Fjor gjætt' eg gjeiten' i djupaste dalom.

Saa lang er naa vintren for den som skal stelle,
 og da maa det just om forshynlighet gjælde.
 Ti den som uvittig med foret vil sløse,
 den faar vel om vaaren se jammer i fjøset.
 Men kulde og snesot mig slet ikke skræmmer,
 om istappen henger om fjørtet som bremmer.
 Saa lunt er det altid i fjøset om kvelden,
 og den som er træt, sover godt under fellden.
 Na sørg inte, kua mi, for vinterens dage!
 Vorherre han sender nok vaaren tilbake.
 Og der skal bli sprang naar vi kalben skal løse,
 naar alle smaafevigene slipper av fjøset.
 Og skal jeg til sæters, saa drager jeg gjerne;
 der skal jeg vel stelle og hste og kjerne.
 Paa sæteren er vel adskillige farer;
 men Gud er jo med, som ofs alle bevarer.
 Saa reiser jeg hjem med de breddfulde butter,
 paa gaarden jeg hilses av jenter og gutter.
 Og kjørene rauter og kjendes ved hjemmet,
 og jeg blir traktert, som jeg netop var fremmed.
 Ja, lykkelig den som en buskap kan eie!
 Men har jeg inte gaard, vil jeg være budeie.

Ganna Winsnes.

290.

Eg heiter Anne Knutsdotter, Kari er mi mor,
 og Jon han er min bror;
 me bur uppaa ein plass som ingen skulde tru
 at nokon kunde bu.
 Og plassen heiter Uren, Luren, Himmelturen,
 Steinrøys, Steinrøys, Sveltihel.
 Og far min han er framkar, han strævar trottigt nok
 og fer so vidt omkring;
 ho mor ho steller huset, eg spinner paa min roff,
 men han Jon gjer ingen ting.
 Og plassen heiter o. s. b.
 Um sumarn er det moro aa gaa og sanke bær
 i munn og næverkopp;
 paa stovetaket veks der ei liti heggjekjerr,
 som geiti eter upp.
 Og geiti heiter Snøgga, Stygga, Lurvernøgga,
 høna heiter Lupp, Lupp, Lupp.
 Og vinteren kann jamt ikkje vera so god
 med frost og fof og snjo;
 daa kann det ofte hver dei fjortan dagar gaa
 som me ikkje folk sær sjaa.
 og plassen heiter o. s. b.
 Ja plassen ligg so høgt, høgt uppe i ei urd
 alt under bergemur;
 og det er ikkje meir enn at me paa simpel vis
 kann sø ei fu og ein gris.
 Og kui heiter Fagros, Dagros, gamle Dagros,
 og grisen heiter Gis, Gis, Gis.

C. P. Riis.

291.

Sole gaar bak aasen ne, | fluggan bli so lange.
 Notte kjem snart attebe, | teker meg ti fange.
 Krytran uti kvien staar, | eg aat sæterstule gaar.
 Myrkt de æ ti kvar ei bygd, | ti dei djupe dale;
 her paa fjell har sole drygd | me aa gaa taa gare,
 test eg kvile under tak; | morgo æ ho tile vak.

Snart eg æ no klar i kveld, | so eg gaar te hvile,
 søv so roleg under feld | test imorgo tile;
 nær eg daa har somna in, | drøymmer eg um guten min.
 Bjerregaard.

292. Den nye stevtonen.

Dei segjer at guten skal vera hard
 og slipt liksom staalet blank, —
 det høyrer med til aa vera klar
 at kvass er baad' hug og tanke.
 Dei segjer at gjenta skal vera blid
 og fin og veik som ein blome, —
 i viljen mjuk, — for meiningar fri, —
 berre vente til friarne koma.
 Eg likar guten med hugen mild,
 som kjærleiken ei kann svike.
 Eg likar gjenta full av eld,
 som gløder for land og rike.
 Eg likar den guten sterk og snild,
 med ord som fraa hjarta strøymmer.
 Eg likar gjenta frisk og gild,
 som godt kann gjera og — — gøyme.

Stefan Fridtj

293.

Gnæs, min deilige sommerfugl, | dig vil jeg lekende fangel
 Jeg fletter et garn med masser smaa, | og massene er mine sangel"
 er jeg en sommerfugl liten og skjær, | saa la mig av lyngtoppen
 drikke;
 og er du en gut som lystet en lek, | saa jag mig, men fang
 mig ikke!"
 Gnæs, min deilige sommerfugl, | nu har jeg massene flettet;
 dig hjælper vist aldrig din slagrende flugt, — | snart sitter du
 fanget i nettet!"
 er jeg en sommerfugl, ung og blank, | jeg lystig i leken mig vinger;
 men fanger du mig under nettets spind, | saa rør ikke ved mine
 vinger!"
 ei, jeg skal løfte dig varlig paa haand | og lukke dig ind i mit hjerte;
 der kan du leke dit hele liv | den gladeste lek du lærte!"
 Men.

294.

Torarin bueskytte | skulde i leding gaa.

Han tænkte med sit bytte | at smykke sin jægerhytte,
hvor bjørnehuden laa.

Men først han gik til vangen | hvor bjerker stode tæt;
ti der blev skytten fangen | en vaar under fuglesangen
i Frejas skjulte net.

Og jarlens datter bragte | ham der et ømt farvel.

Skogstyggen langt sig strakte, | elvene glede saa sagte
gjennem den lune kveld.

Hun havde om sin isse | roser og fløver-blad.

Han sagde: „Giv mig disse | at bære naar sverdets spidse
dypes i Birtings-bad.“

Hun sagde: „Vaarens smykke | er spildt i kampens spor.

Til varsel for din lykke | ta heller et vaabenstykke:
en sikker buesnor.“

Hun satte sig paa tue og skar sin rike lok;

den var som guld at stue, | hun flettet den til hans bue
og kvad: „Den holder nok!

Da kun din bue øves | i hvasse pilestueb;

min snor skal dog ei sløves; | den holder imens den prøves,
som hjertets trostap ut.“

Torarin bueskytte | gik frem i kæmpegang;

det var ham søtt at lytte, | mens pilene fløi paa bytte,
til buesnorens klang.

Welhaven.

295.

Udi de dybe dale for Norden under ø

der vippede to duer alt udi jorde-frø;

den ene var fiolen-blaa, den anden hvid som sne,
.: det var de allerdeiligste som nogen kunde se. .:

De tvende bygged sammen alt i den bøgeslund,

og deres unger fjedres ved helter og ved sund;

der bygged de fra hedenold, og end bygger de
.: det er de allerdeiligste som nogen kunde se. .:

Den hvide heder ordet og sangens magt den blaa,
 naar ud de flyve sammen, de hjerterne kan naa,
 saa svinger som et duepar sig kjæmpe-visen gild,
 ∴ det er det allerdeiligste som nogen høre vil! ∴

Brandt.

296. Den nye stevtonen.

Og heve du hørt um den underleg draum,
 som stilt uti hugen hev gjenge,
 med tidene vendest og raun som ein stiaum,
 du kunde vel lyda so lenge.

Og Valder var fager, som dagen er ny,
 og Breidablik borgi den ljose;
 det lyfte um jord og det glødde i sky.
 Der grodde med lilje og rose.

Og alt som var syndigt og ureint og stygt,
 det stoff for dei straalane klaare;
 og Valsgard og Mannheimen kvilde seg trygt,
 der beid ikkje sut eller taare.

Hans ord er som gull, stiler striden i hast,
 og sæla um strendene sviver.
 Daa seig han paa baar, men i graaten det brast
 i himmel og jord det som liver.

Det gret baade æser og mannen i mold,
 det gret baade bjørker og lindar
 og fuglen og fisken og steinar og staal,
 det gret baade styer og vindar.

Dei glitta i engi dei taarene so,
 smaaahmrune bøygde seg under;
 so gret dei for Valder, dei græter enno
 um sumar ved jonsøke-stunder.

Med tidene blømer og jordi staar brur,
 og alt uti glansen maa skine,
 ligg taar hver skog, hver engjar og urd;
 og stundom det gaar deg som hine.

Naar allting i fagrafte sumar seg flæ'r,
 og songen i lundane læter,

og venleik ikringum deg armane slær,
 og doggi av blomane græter, —
 Daa bivrar i hugen, — du undrar deg paa —
 og andlitet gøhmer i hender:
 i sælaste stunder so graata du maa
 for fagnad som aldrig seg ender.

J. Bøhn.

297. Norst folketone.

Ser ser eg Haralds | haug fyre augom;
 lenge var eg lytta | aa lydst til honom.
 Botna paa berget | berrshut mun han standa
 millom hump og hamar | paa haugelandet.
 Visst er han vorten | vantom mindre.
 Grunnen er gravet, | grassvorden riben;
 aaser er upplagd | um allan haugen;
 affi glimar globjart | paa gløymde gravi.
 Ser heve fagna-folk | fare or heimen;
 her hev ein gild gut | gjenge til kvile.
 Harald Haarfagre | høyrde du vel gjete;
 nok er i Norig | namn hans funnigt.
 Ringt var det rifet | som raada han skulde;
 storo var det stiget | daa sthyret han slepte.
 So var stjett skifte | i skipnaden inne,
 som i kolmyrke koven | naar kola er tendra.
 Etter kom or ætti hans | ervingar dyre,
 dei som verde vaaro | verdi aa sthry,
 dugstore, daadstore, | dygderike sellar,
 nok er Norig | namn som flinga.
 Lidne ero lange | ljose tider;
 daa var daad og dygd | med Dobrelands gutom;
 stod i blidom blome | Blaaberg-landet;
 heider og heppe | var i Haralds rife.
 Lidne ero lange | laake tider;
 Haraldsætti øydbest, | og ilt var skiftet:
 maattlaus, modlaus, | minnelaus vart lyden;
 hædt og herja | var Haralds rife.

Endaa trur eg anden hans | hver os mun sviva,
 lydst um landet, | leita etter storverk.
 Mykje muu han segnast, | naar manndom han merkar,
 naar som laudshyden | likjest forsedrom.
 Fram daa, frendar, | i fredelege kappstig!
 Rette det som rengt er, | reise det som velt er,
 byggje og bote | med bot som duger,
 gjere verk som varar | til verdi øydest!

J. Aasen.

298. Som: Norges bedste vern og fæste.

Kvart om skjæret | driver veiret | under Rogaland.
 Som en pilregn over, | hvor kong Harald*) sover,
 fredser maaken, | og bak taaken | brøyer havets brand.
 Ligger nære | tangflædt fjære | Haraldshaugen der,
 mens i storm det stønner | under kyst og bøunner,
 mens sig speiler | hviten seiler | uti solblankt veir.
 Der sit merke | stat den sterke | konge fast i jord;
 Norges navn stod skrevet | der av Gyda vævet,
 og hans verge | magtet berge | hendes høie ord.
 Der var fyrer, | mens vi styret | ind paa frihets led;
 der igjennem taaken | stod den varde vaaken,
 som i sindet | slegten skinneth, | mens den frem sig streb.
 Sterk med sverdet | kongen gjerdet | Norges rike ind;
 ti den gard han bygget, | staar endnu urygget,
 skjønt den siden | hen i tiden | laa for fok og vind.
 Nar er runden | over grunden, | veirbart som den laa;
 men av haugen baaret | staar nu tusenaaret
 stort det samme | træ hvis stamme | dronning Ragnhild saa.
 Nye hære | skulle bære | frem kong Haralds sat,
 folkereist hans minde | 'gjen ved Rarm skal finne,
 og den gamle | konge samle | os paany til slag. Jonas Lie.

299.

0 la mig endnu engang saa se | op mod de tindrende stjerner,"
 bad ung Magnus**) og sank i knæ, | det var ynkt at se.
 Alle kvinder i graat sig fjerner.

*) Harald Haarfagre.

**) Magnus Blinde

„D først imorgen! Først fjeldene se
og sjøen, hvor langt den blaaner,
engang til, og saa kan det skel" | Og han sank i knæ,
og hans venner med ham: „D skaaner!"

„D først til kirke, Guds hellige blod
være det sidste jeg skuer! | Det skal bade i Ihsjets flod,
tage mildt imod | mit øies bristende luer!"

Staalet randt i, og hans øies væld | sank som et lyn i natte

„Magnus, vor konge, farvel, farvell!"

„D, farvel, farvell | I som fulgte i somrer atten."

Bjornson.

300.

Erling Skakke, den forslagne, magtstjære mand,
det lyfted ham at raade i Noriges land.

Erling Skakke for Valdemar Danekoning tren,
da tok han — i Randarøs—Viken som len.

Vel knurrede den derhjemme kong Barfots løve;
men nu den skulde lues, det fik gjælde en prøve.

Og det var Erling Skakke, for bisp Eysteinn han tren,
'aa tok han av kirken riket som len.

Og det var bisp Eysteinn, han sluttet den pakt
mot fædrelandets ære for presteskabets magt. —

Da var det at hjernt paa Færøha-lyst
Sverre prest følte kaldets krav i sit bryst.

Sløvhetens søvn i Norig han brød,
da Andvakes vækkende lurtoner lød.

Det ildnet de slagne birkebeiners mot,
og atter de spændte sig næver om fot.

Og det var kong Sverre, fremad han gif
hvor kaldet vinket hans dristige blif.

Men ingensteds siges i sagaens bok,
at han blegnet eller vaklet paa det farlige tog.

Omsider saa kom den, hin opgjørets dag,
da paa „Kalvskindet" lurene kaldte til slag.

Saa raadde Evertere Konung Noriges land,
 bygde det med lob, verget det som mand.
 Og snart fik det gamle Klippeland ry
 som frit, selvstændig og frygtet paany.
 Men ingen er nævnt Evertere Sigurds søns lise
 av alle de konger i Noriges rike.

Per Sivle

301.

Herr Sinclair drog over salten hav,
 til Norig hans kurs monne stande:
 blandt Gudbrands klipper han fandt sin grav,
 der vanket saa blodig en pande.
 Ved Romsdals kyster han styrte til land,
 erklærende sig for en fiende,
 ham fulgte fjorten hundrede mand
 som alle havde ondt i sinde.
 Baunen lyfte, og budstikken løp
 fra granne til nærmeste granne;
 dalens sønner i skjul ei krop,
 det maatte herr Sinclair sande.
 De bønder fra Baage, Lesje og Rom
 med skarpe økser paa nakke
 i Bredebygd tilsammen kom,
 med skotten vilde de snakke.
 Tæt under lide der løper en sti
 som man monne Kringen falde;
 Baagen skynder sig der forbi:
 i den skal fiendene falde.
 Det første stud herr Sinclair gjaldt,
 han brølte og opgav sin aande;
 hver skotte ropte da obersten faldt:
 „Gud fri os fra denne vaande!“
 „Frem bønder, frem I norske mænd!
 slaa ned, slaa ned for fodel!“
 Da ønsket sig skotten hjem igjen,
 han var ei ret lystig tilmode.

Ei nogen levende sjæl kom hjem
 som kunde sin landsmand fortælle
 hvor farlig det er at besøge dem
 som bor blandt Norges fjelde.
 End kneiser en støtte paa samme sted
 som Norges ubevener mon true.
 Be hver en nordmand som ei bliver het
 saa tit hans øine den skue.

E. Storm.

302. Som: Ja vi elsker dette landet.

Nordhav med din brem av øer | ved en skumhvit kyst!
 Der du ruller dine sjøer, | vimpler Norges kyst.
 Der er mange kinder bleket | i den vaate grav —
 men saa er der ogsaa steget | store mænd derav.
 Det skal sagnet ikke melde | i en dunkel krog;
 det skal folket selv fortælle | i sit billedsprog.
 Det skal gløde under pensel, | malmen meisle av,
 saa vi alle drager kjendsel | paa de mænd Gud gav.
 Hvem er han i første række? | Er det ei dit smil,
 kjæfeste iblandt de kjæffe, | helt fra Dynesfil?
 Du som slog saa havet dirret, | sjøen skummet kold,
 og al Norden stod og stirret — | Peter Tordenstjold.
 Tordenstjold! fra minders dunkle | taake træd nu frem!
 Atter din bedrift skal funkle | for dit barndomshjem;
 mot dit billed skulle fædre | løfte sine børn,
 og de sene slegter hædre | Norges kjæffe ørn.

E. Skavlan.

303.

Før var der knapt skrevet paa dansk en bog
 som ret kunde hjerterne hve,
 kun eventyr, skiftet for kaffelovnstrog,
 og viser for spinderstens stue.
 Hver mand som med fløgt gif i lærdom til bund,
 latin paa papiret kun malte,
 med fruene fransk, og tytt med sin hund,
 kun dansk med sin tjener han talte.

Og Holberg sin mandige røst oplod
 om daarernes lader og sager,
 saa levende som de gif og stod,
 med ansigt, med tale og dragter.
 Saalænge som derfor med liv og med aand
 den danske kan synge i lunden;
 saalænge som ikke hans smilebaand
 af moden i knude er bunden; —
 saalænge en draabe gammel dags blod
 kan vei gjennem aarerne finde;
 saalænge som bøgen ved Sorø slaar red,
 skal leve vor Holbergs minde.

Ar. Wilster.

304. Som: Du gamle mor.

Du *) var den unge, sterke gran | som stod paa fjeldets bund
 og vaiede som slagets duk | utover fossens vilde sluf
 med rot i magre grund.
 Du var det vilde rosentræ, | bestandig blomsterfuld,
 du var den store, sterke elv | som løftet av det dype selv
 en himmel stjernefuld.
 Du var den spændte harpestreng | mot hvilken hjertet slog,
 som løftet syner ved dens klang | som foraarvinden der sig svang
 igjennem lyslet slog.
 Du lo og graat igjennern sang | ved synet av dit land,
 du talte for den gode sak, | saa den sløi ut fra mulm til dag
 og lyske over land.
 Dit navn det fik den dype klang | i folke-hjertets bund,
 det vil ei dø, men som et slag | det lyske frem til seir og dag —
 utover Norges grund.

Glausen.

305. Som: At far min kunde gjera.

Det har arbeidet længe | og stille slegt paa slegt,
 for saadan kraft kan sprænge | aarhundreds vanevegt.
 Hvad bondens bund kan bære, | skjönt aldrig der blev saadd.
 det er vor folke-ære, — | og har vor fremtid spaadd.

*) Hentil Bergeland.

De alvorsfulde fjorde | i snefjeld-skyggers rund
 hans barndomstanker gjorde | og livets dybe grund.
 Naar viddets sol da spillet | paa fjord og fjeldets sne,
 det gav saa høit et billed | som nogen vilde se.
 Da han *) til tinge møtte | og reiste bondens sak,
 hvert ord en straale fødte | i folkets unge dag.
 Det kom som gammel tone, | det kom som fjeldgjemt sagn,
 det kom med fortids krone | til slegtens pryd og gagn.
 Stjont bonde bakom plogen | og sjømand i sin baat
 han tænkte fint som nogen | i hele kongens raad.
 Hans aar er vidner dyre | om at vi nok skal naa
 det jevne folkestyre | som han i aanden saa.
 Selv gammel, træt og svækket | han trodde paa sit verk,
 den folkeaand han vækket, | blev altid mere sterk.
 Han sank indunder merket | og vilde længer frem;
 derfor valfyrjer sterke | bar gubben med sig hjem.
 Fra vinternattens gysning | han festlig ledtes ind
 i sagahallens lysning | mot høvdingbænkens trin.
 Saa mangan gammel herre | sig reiste og gik fram,
 men først av dem kong Sverre, | han var i slegt med ham.

Bjørnson.

306. Som: Norges bedste vern og fæste.

Ting-mænd mindes | I hvad findes
 gjemt fra sagnets nat? | eller mon I glemte
 Egils tog til jemte- | jarlen gjæve
 for at kræve | norste kongens stat?
 Egils følge | ræd sig dølge
 gad der gubben for. | En for en ham svigter;
 jemter staar og sigter | skjult i lien; —
 rødt paa stien | blodets roser gror.
 Da gaar brede | drag av brede
 over gubbens bryn; | rundt sig fienden flokket;
 skjoldeløs han loffet | staar i fælde.
 Saga melde | monne da et syn:
 Vergets helle, | brutt i vælde,
 furret han med hast, | bandt den frempaa bringen,

*) Ole Gabriel Ueland.

fred, sjønt fulgt av ingen, | bent mot maalet, —
jemte-staalet, | jemtens hær-mod brast.

Tarlen fandt han, | skatten vandt han,
sat i jemtens hal. | Vennefælt lød ordet;
mjøden gik om bordet, | slut var striden;
aldrig siden | ønstes Egils fald.

Frihedsbaarne, | folkefaarne
mænd fra dal og strand, | Egils hverv er eders;
ti skal og hans hæders. | Klædte minde
sagabinde | hver der staar som han!

307.

D. Jøsen.

Trefarv'de, rene flag, | du er vor vundne norske sak;
Dors hammer-tegn er dit, | det ligger kristnet nu i hvitt,
og alt vort hjerteblood | det strømmer derimot.
Det løfter os høit over havet,
det længes, det jubler mot havet;
ti frihetens vaar-farver gave
det magt til at nære vor aand og vort bord;
far frem over jord!

Bjørnson.

308.

No hissar me flagget høgt paa stong,
og so set me paa sjøen ut,
med' friskt upp i veret gaar vaar song —
kom, vil du med no, gut?
Framtidi, det er det breide hav,
som vester seg framfor oss ut,
og Norig er stuta som lagna'n oss gav —
vil du vera med den, du gut?
Fridomen, det er vaar sthresmann,
og brør er me alle um bord,
flagget er sagert som sol hver land,
og trisfarga er det, brør!
Det blaae er fjorden, som berget braut.
det kvite er snø hver land,
det raude fortel um det blod som slaut,
den gong me oss fridom vann.

Dg kjem nokon framand og bryt um bord
og vil sthva den skuta vaar,
so manar slagget med sterke ord:
her normenn aaleine raar.

Galvban Ræht.

309.

Under fanen, under fanen for vor frihets sag!
Under fanen, under fanen, norske skytterlag!
Gamlingen paa tinge
skal faa stemme trygt og kjæft
bak om risleringe av vor unge slegt.
Melodien som er i en kules muntre gang,
naar den blyhet baner frihet vei til kongerang,
skal fra stille dale | ind til tinget tale
sende klare ja i ja, | sende klare ja i ja,
saa at rundt om ordet høres risleforet
som et tusenfoldig, tusenfoldig:
bra, bra, bra, bra! I de lange gjenlydsvover
Norge bugger sig og hører | at de unge sønner fører
frihetsarb en slegt fremover.

Under fanen, under fanen for vor frihets sag!
Under fanen, under fanen, norske skytterlag!
Frihetsarb staar aapen;
helt den blir kun ham tilbel som kan føre vaaben
frist paa krop og sjæl.
Vilje, øie, haand maa nøie kunne gaa i et.
Saa vor evne lærer stævne samlet frit og ret.
Da vor fællestanke | tidlig hjerter sanke
ind til trofast ja i ja | ind til ja i ja,
saa naar frihet kalder strengt paa hver en alder,
møter vor med rislens, vor med rislens:
bra, bra o. s. v.

Bjørnson.

310.

Norrønafolket, det vil fare, | det vil føre kraft til andre;
kampens glavind kaster gjenglans, | æren øker folkets arbeid.
Da vi kom fra Forsaltoget, | tændtes sangens alle bauner,
og vor ungdom stod om luen, | og det lyfte langt av landet.

Mangt som før sat bredt og mægtig | minket nu, og bort d
bares,

til høisætet skred det store, | styrte tankene og tiden.

Qvindens trav til ugersvenden | nu blev mod til mandig idra
morens trav til sine sønner | nu blev maal med estermæle.

Av bedrift som ei fornys, | føres rust paa folkevilsen |
evig ung maa æren være | og i kampe kun den fødes.

Derfor gaar paa dragevinger | over havet, over tvilen
atter de Norrønafjæmper | mot det store, mot det fjerne.

Bjørnson.

311. Som: Ja, vi elsker dette landet.

Tanker som hinanden trænger, | finder nok sin pol;
hjerter som vil møtes, sprænger | alt som foraar's sol.
Og jo tyngre sorg som dølger | deres unge trang,
desto større møtets bølger | bruser frem engang.

Stjont hver mand som løftet modet, | hundrede gav ild,
stjont at tusen ofret blodet, | slog det ikke til;
først naar folke-vaarens susen | over skog og lund
vækker alle hundred tusen, | da er møtets stund.

Held os nu: Norrøna-dagen | er jo alt i skj;
skrækken hvorav vi stod slagen, | var dens morgen-gry!
Gjallar-hornets hule sange, | taarer, skam og blod
var saa mange herrens gange | det som just gav mod.

Nu av folkets sjæl og virke | vokser det hver dag:
seier loves den som styrke | tar av nederlag.

Foraarsmøtets fylde flommer | og er jubel-toll
for den vaar som engang kommer. | Leve Nordens folk!
Bjørnson.

312. Den nye stevtone.

Og er det sant som dei segjer, mange:
all visdom skal du av bøker fange,
og bonden, stakkar, hev ingi tru,
etter dei lærde lyt han seg snu?

Det var vel ein gong i tider gamle,
daa mun dei grunna og kunnskap samle;
og der gjekk gjetord um visdom stor —
det gloymest aldri paa denne jord.

Der enn vel grodde so laaf ei luffe,
i tvang og trældom laut folket suffe,
— men himmelvisdom i stova arm
flo ut sin blome, — daa læktest barm.

Der stod den underleg strid paa jordi:
for sverd daa sungo dei sæle ordi.
Dei vise haddde, dei sterke slo,
dei vilde sløffja den eld med blod.

Det store under: alt meir han gløder,
di fleir som tapar, di fleir som bløder;
det store under: den veike vinn,
og bøygjast maatte det stolte sinn.

Det store under: so er han runnen,
den høge visdom, av laage grunnen!
og arm og rike fekk same rang
og lagdest brø'r i Gud Faders fang.

So hev det vore, so skal det vera
Guds vegar underleg til mun bera:
det store ljofet gav han dei smaa,
det beste let han dei vise faa.

S. Bøhn.

313.

Me høyrer stundom so stort eit ord
um alt som folk tykkjest vita
um liv og lagnad, um himmel og jord
og alt som mannen kann gita.
Eg ottast, alt som me vita fullt,
er lite mot alt som for oss er dult.

Eit frøforn fell av eit tre i molsd,
det sjølv til eit tre seg lagar
med diger stuv og med fager koll,
som høgt i vinden svagar.

Aven vilde vel tru, naar han ikkje saag
at all den kraft inn i frøfornet laag?

Me ser fringum oss eit liv so rift,
i tusen skap det seg rører.

Det unge dyr er det gamle list,
 og lystigt sitt liv det nører.
 Hva er dette livet? Kor kom det der,
 og kvar vert det av det naar ut det fer?
 Me ser ei sol som sender oss dag
 og jamstødt søkkjer og spretter.
 Det gjenger kvart aar med same lag,
 med vaar og sumar og better.
 Kor lenge gjeff det vel so som no?
 Kor lenge skal det vel ganga so?
 Nei, vesle vitet det rekk ikkje til.
 Ei tru maa sthja oppunder, —
 ei tru som trøysta og styrkja vil
 i myrke stormande stunder.
 Eg vonar den visdomen hjelper mest
 som med slik ei tru kunde semjast best.

Frar Aasen

314. Den nye stebtonen.

Til lags aat alle kann ingen gjera;
 det er no gamalt og vil so vera.
 Eg tykkjer stødt at det høver best
 aa hjelpa den som det trenger mest.
 Og for du bryggjar og for du bakar,
 det er alltid ein som det ikkje smakar;
 og naar den eine daa gjerer rop,
 daa ropar sidan den heile hop.
 D'er mange nok som vil domar vera
 og læ aat alt som dei andre gjera.
 Og lyte finner dei rundt i fring,
 og sjølve gjerer dei ingen ting.

Frar Aasen.

315. Den nye stebtonen.

D'er brotne kvister i alle skogar;
 det henger mold under alle plogar;
 paa alle leider det lyte finst,
 og mykje der som ein ventar minst.

Men naar me høyrer um gamle tider,
 so hadde folket vel verre rider.
 Med all den trældom som no me sjaa,
 so er det mildare no enn daa.
 Og dermed vilja me endaa vona
 at lange tider maa mykje sona,
 at eingong sanning skal vinna lett,
 at ein gong folket skal faa sin rett.

Svar Nasen.

316.

Sa lat oss strida, | og lat oss tru,
 og byggja med tankar | ei bibrande bru
 til den heilage, høge framtid!
 Me lever midt i | ei villmanns tid
 med blinkande knivar | og nevestrid,
 og livet er som ein bloddraum.
 Men vita skal me | og vona viss
 at aand maa vinna | paa troll til sist
 og vit paa den varge-villskap.
 So lat oss tru og | strida som menn!
 For trui er | som det skrive stend:
 den magt som yvervinn verdi.

Garborg.

317.

En ungdom som er sterk og sund, | den stiger frem med overflud
 i lek og sang og blomsterfrud | av fædrelandets odelsgrund:
 Den drømmer om det store svundne, | den længter mot det end
 ei fundne.
 En ungdom som er sterk og sund, | er hele folkets æresfak,
 er hele livets blomstringsdag, | opstandelse paa fædres grund
 av alle slegter. Utter blommer | de gamle i de unges sommer.
 En ungdom som er sterk og sund, | er alt vi evner, en gang til,
 og dermed haap for alt vi vil, | en vekk i karakterens grund
 med dragning mot et altid bedre | av slegtens aand fra vore
 fædre.

Bjørnson.

318. Som no. 224.

Det ein hev um natti drøymt, | vert um dagen oftast gløymt,
 so det gaar i verdi. | Men den store draum som sviv
 Ihsande umkring ditt liv, | gløym fje den paa ferdil
 Naar eit sagert syn du saag, | naar ein Ijosleitt tanke laag
 fveikjande i hugen, | fylg det synet aar for aar,
 hald paa tanken rein og klar, | i ditt arbeid trugen!
 Gjer du det, det gaar deg vel; | daa du alltid „heil og sæl“
 kann di gjerning gjera. | Gjev at i vaart sagre land
 maa kvart kvende og kvar mann | fram sin livsdraum bera.

Njebøl Rothaug.

319. Som no. 4 eller: Op glædes alle.

Na tenk paa Gud i ungdoms aar! | all vokster god maa gro um vaar,
 um han skal grøda giva. | So lat daa Gud ditt hjarta faa
 fraa ungdom og til alder graa! | Daa vert det lyst aa liva.
 Na tenk paa Gud i ungdoms aar, | naar voni Ihsen ven og klar
 som vaar i Ijose lundar! | Naar hjarteliv som blomen sprett
 og seg for Ijoset opnar lett | og etter kjærleik stundar.
 Ja tenk paa Gud i ungdoms aar, | fyrr deg dei vonde dagar naar,
 som du maa ille likal | Der kjem ein kveld so kald og skum,
 daa vert det tungt aa venda um | og fraa det vonde vika.
 So tru paa Gud naar du er ung, | fyrr du vert gamall, trøtt
 og tung,
 og forger hjarta fylles! | For trui adlar ungdoms aar,
 gjev fruna gjæv til graae haar | og dei med rettferd gyller.
 Gud, lat daa bløma i kvar bygd | ein ungdom rik paa tru og dygd
 og lær dei Kristi Iydnad! | Og lat so alle gamle faa
 den gode alders fruna paa, | den kristne rettferds prydnad!

Blig.

320.

Mitt hjarta hev vore i livsens strid,
 og mangt eit saar hev det fenge;
 det laag sjukt og saart i so mang ei rid,
 men endaa det hev til denne tid
 fraa leiken med livet gjenge.
 Men ær paa ær etter saar paa saar
 der er paa kvar einast side,

og upp dei bryter kvar evig vaar,
 naar laubvet spretter og isen gaar,
 og gaufen gjeler i lide.

Men blommar blømer i desse ær,
 og blømande blom er taaret.
 Det soleis ogso med jordi er:
 Naar regn og dogg ho fraa himlen fær,
 so vekser blommar i saaret.

Vinje.

321. Som: I Nasaret der vår saa smukt.

Aa du som skabte hjertet mit, | det dybe underfulde,
 aa dan det efter hjertet dit | til himmel-speil i mulde,
 saa jeg langt mer end selv jeg ved, | kan lære af din kjærlighed
 om naadens rige fylde!

Da skal jeg ret med aandens sans, | i lyset fra det høie
 saa syn paa støvets himmel-glans | i Jesu Kristi oie,
 og finde min retfærdighed | som af din dybe kjærlighed
 i ham til mig udspringer.

Naar da, som vinden sfter blaa, | din aande blidt mig driver,
 da skal mit hjerte godt forstaa | hvordan du synd tilgiver,
 og i det samme Jesu navn | som raader bod paa alle savn,
 skal salighed jeg finde!

Grundtvig.

322. Som: Vær nu glad og vel tilmode.

Løguens fader vi forlager, | falsk er al hans lyst og pragt;
 sandheds fader vi behager, | vi fornøyer daabens pagt;
 alt han kan og alt han ved, | gjør dog alt af kjærlighed,
 i sit billede han os skabte, | igjensløste det fortabte!

Gud os gav sin søn til broder, | Jesus Kristus, Gud og mand,
 salig priser vi hans moder, | himlens brud i jomfrustand,
 han for os paa korset led, | død og helved overstred,
 deler paa sit herresæde | med os liv og lys og glæde!

Gud os gav sin aand til trøster | i vor Herres Jesu navn,
 han med alle englerøster | kalder folk til Herrens savn,
 aander, med vor Frelseres røst, | fred i det beklemte bryst,
 lader med Guds faderstemme | støvet evigt liv fornemmel

Fader vor i høie faale! | kom din pagt med os ihu!
 Sandheds aand i dybe daale! | aa, bekræft, beseg! den du!
 Herliggjør med glans paa jord | Frelseren i troens ord!
 Gjør det klart at alle dage | Gud er mægtig i de svage!
 Grundtvig.

323. Som: Jeg vil mig Herren love eller: Egen melodi.
 Med Jesus vil eg fara | paa livsens ferd i lag.
 Gud, lat den samferd vara | alt til min dømand dag!
 Det er mi høgste æra, | det er mi største ros
 hans fylgjesvein aa vera | og vandra i hans ljøs.
 Min Jesus, sannings stjerne! | lys upp min myrke veg!
 mitt hjarta vil so gjerne | faa fylgja etter deg!
 Du lyser enn i verdi | som fyrr fraa Betlehem.
 Ver du mitt ljøs paa ferdi, | til heim med deg eg kjem!
 Bliq.

324.

Vær velkommen, Herrens aar, og velkommen her hid!
 Julenat da vor Herre blev fød,
 da tændte sig lyset i mørkets skjød,
 Velkommen nhaar og velkommen her!
 Vær velkommen, Herrens aar, og velkommen her hid!
 Paaskemorgen da Herren opstod,
 da livstræet fæsted i graven rod.
 Velkommen nhaar og velkommen her!
 Vær velkommer, Herrens aar, og velkommen her hid!
 Pinsedag da Guds aand kom herved,
 da nedsteg Guds kraft til vor skrøbelighed.
 Velkommen nhaar og velkommen her!
 Vær velkommen, Herrens aar, og velkommen her hid!
 Herrens aar med vor Guds velbehag
 nu bringer os glæde hver Herrens dag.
 Velkommen nhaar og velkommen her!

Grundtvig.

325.

Jnd under jul, hvor er det trist,
 snefok og fulde og korte dage,
 findet bøier sig ned tilsidst,

vet ikke hvor det skal modet tage;
mindre og mindre av dag det lyser,
hjertet i kulde og mishaap gyser: | Kommer ei jul?

Aaret som stod ved Sanktthans

lyst mellem blomster i sommerdagen,
nu er det fattig paa sol og glans,
ligger og syfner paa sneens isen,
fryser og føler dets kraft er omme.

Saa maa det være, før jul kan komme. | Kommer ei jul?

Saadan stred verden en vinter haard,
længtes med soltrang i hjertegrunden,
stred med en vinter paa tusen aar,
tænkte den skulde til vaaren bunden.

Men da den følte dens kraft var omme,
da først lot Herren sin sol nedkomme, | da først kom jul.

Midt uti mørket og jordens fuld,

medens vor sol er ved at dale,
stiger vor Herres op som jul,
blir det Sanktthans i himlens sale;

netop som jord ei mer kan raade,
kommer et frelsens væld av naade, | saa kommer jul!

Sonns Lie.

326.

Elst din næste, du kristen sjæl,
trød ham ikke med jernsko-hæl,
ligger han end i støvet.
Alt som lever er underlagt,
hjørlichhetens gjensfapermagt,
bliver den bare prøvet!

Bjærnson.

327.

Guds rike er eit fredens rike, | men det til ufred vendest um.

Der førest strid forutan life, | so naaden fær so lite rom.

Dei beste livet lata maa, | fordi dei meir enn andre sjaa.

So maa Baarherre sjaa paa sine, | at dei kvarandre hatar vilt;
kven skal han kunna falla „mine“, | naar deira hjarta er so ilt,
at dei fordømer utan von | og dreper sjølv hans eigen son?

Kvar trur han trur det eine rette, | og ferer fram i vilka fort,
 so liggjer folk i strid um dette, | til den dei trur paa, reint
 fjem burt,
 dei slaast um Gud og sannings heim, | til Ighuis fader tefer deim.
 Gud vil oss endaa naadigt hyrda, | og sist fraa vilka faa oss burt
 Han veit at um vi broder myrda, | so for hans skuld det alt
 vert gjort.
 I naade den han tenkjer paa | som drap for himlen sjølv aa faa.
 Vinje.

328. Som: Alt staar i Guds faderhaand.

Juleasten! du er stjern, | du kom til os med Guds søn,
 for Guds stol hans engle kvæde | sødt om al den fryd og glæde,
 du har bragt til jorderig!
 Livets træ med lys i top | vokste i Guds have op,
 Adams børn dog længe sukke: | Paradis for os er lukket,
 død og dom er syndens sold!
 Lysets træ med liv i løn | er oprundet med Guds søn,
 engle svæver i dets grene, | kvæder sødt med stemmer rene,
 vinker os til paradís.
 Der os santer Gud i læ | under livets palmetræ,
 der sin herlighed den klare | han for os vil aabenbare
 i Vorherres Jesu navn.
 Om det lys som tændtes brat | med Guds søn i julenat,
 livets lys som blidt skal brænde | for de smaa til verdens ende,
 minder os vort juletræ.
 Gud velsigne dem som saa | glæde vil os arme smaa,
 vise os hvor lyset findes, | lære os med lyst at mindes
 barnet, født i Betlehem!
 Engle smaa som paa Guds bud | synger julen ind og ud,
 synger sødt, hvor vi kun stammer | dem til fryd som os annammer
 i Vorherres Jesu navn!

Grundtvig

329. Som: Fra himlen høit jeg kommer her.

Abed upp, Guds folk, syng høgt i kor!

No er det tvitsunhelg paa jord,

Guds Ande kjem med heilag glød.

Abed upp, Guds folk, med helgeljød!

Velkomen, sæle kvitsundag!

No kjenner me Guds andedrag.

No vaknar livet ved hans ord,
som skapning ny uthver jord.

Kom, Livsens Ande, dauden driv;

og fød i oss ditt eige liv!

Kveik upp din kjærleik i vaar hug

og styrk oss med din eigen dug!

Kom ned som liv i aude land!

Kom ned som glod i slofna brand!

Kom ned som sol paa frozne eng!

Kom ned som ljod paa tagna streng!

Kom med din varme til kvar gard,

der kulden enn ligg tung og hard!

og tendra upp det liv av Gud

• fraa fjellmanns heim til fiskars bud!

Kom ned til oss med tunga ny,

so lovsong stig fraa bygd og by,

til med din engleskor ein gong

me syngja skal den nye song!

Witz.

330. Som: Herre Jesus Krist (nr. 80 hos Landstadb).

Sjaa, dagen spreitt | i auster-ætt!

Han livet upp vil yngja. | Sjaa, skuggar fly,

og solglytt ny | no gyller fly,

og tusen munnar syngja!

Du jannings sol | som rann i jol,

ver du mi morgonstjerna! | Dvs upp min gang

som vidshyt vang | all dagen lang,

mot myrkers vald meg verna!

I all mi gjerd | paa livsens ferd

ditt ord mitt ljøs maa vera! | Gud styr min stamn

til himmelhamn | i Jesu namn!

So skal nok baaten bera.

So lid og renn | ein dag um senn

med sol i skuggedalar. | Snart natti lid,

og fram det strid | til morgon blid
med song i himmelsalar.

Blig.

331. Som: Jesus er mit haap, min tröst.

Dagsens auga sloknar ut, | kveldsol ned i vester glader.

Stuggen stig fraa dal til nut, | myrkret sigrar alle stader.

Jesus, hjartans sol og skatt, | Jesus ver mit ljøs i natt!

Kvar ei kveldstund, naar eg fer | etter dagsens strid til kvile,
ver meg med din naade nær, | lat di aashyn til meg smile!

Lat du mildt mitt auga att, | Jesus, ver mitt ljøs i natt.

Ihø du yver meg din fred, | Jesus, ver mi sol og stjerna!

Libsol, som gaar aldri ned, | meg mot myrkers hugskot verna

Stjerna yver huset statt, | Jesus, ver mitt ljøs i natt!

Naar mi libsol sig i hav, | og eg under mold skal sova,

Ihø meg daa igjennom grav! | So eg skal i ljøs deg lova.

Du som myrkers magter batt, | Jesus, ihø i daudens natt!

Blig.

332. Som: Den signede dag.

Kenn upp yver grav, du signa soll | min Jesus, lat straala
strøyma

og lysa meg inn til naadens stol, | naar her dei i grav me
gøyma!

So heim eg kann fara i ditt ljøs | og striden i glede gløyma!

Eg menneskja komen er av mold | og atter til mold maa venda.

Men lov vere Krist, vaar sol og skjold, | som vilde meg Under
senda!

Bed honom eg ganga skal or grav, | so dauden i liv maa enda

Dei daude som her i Herren døy, til livet dei upp skal standa.

Dei fara med fred fraa heimens øy | og frelste i himmeln landa

Gud, laga det so for Jesu blod: | I honom me ut maa andal

I Jesus eg liba vil og døy, | med honom eg lid og strider.

Og maa eg so visna her som høy, | han skaper daa ungror
tider.

Daa livet so vent or grav skal gro | som vaargull og lauv
liber.

So slumrar eg inn i blidan blund, | der skal ingen trong meg
tvingja.

So vaknar eg upp den morgonstund, | naar Anden meg upp
vil hngja.
So liva eg skal i Kristi ljøs, | hans lob i all æbe syngja.
Bliz.

333. Som: Op alle som paa jorden bor.

Lov Jesu namn og herredom, | høg-englar i hans slott!
Ver fruna fram med hyllings ljom | og fryn han allheims
drott!
Du vitnesflokk i himmel-for | som tolmøds frans hev naatt,
fved kongskvad for den herre stor | og fryn han allheims drott!
Du frelste hær av Adams ætt, | løyst ut av naud og nott,
pris han som naade gav for rett | og fryn han allheims drott!
Avart folk i kvar ei heimens bygd | her under sol-tjeld blaatt,
gjev han aaleine herre-høg | og fryn han allheims drott!
Ja gjev me med Guds kvite hær | av all vaar hug og haatt
syng songen ny for Herren kjær, | for Jesus, allheims drott!
Fraa engelft ved Garborg.

334. Som: O Jesus søter jeg min fæd.

Aa hjelp meg du som hjelpa kann! | Du ser for saart eg strider.
Mitt hjarta trøtt i tunge band | forutan von seg vrider.
Mi naud eg ei kann ut saa sagt; | det vonde felf so stor ei magt,
som brand i barm det svider.
Ja, hjelp meg du som hjelpa kann! | Med mi magt snart det ender.
Du stridde sjølv og hver vann; | du myrke-magti kjenner.
Mi naud er stor, min strid er sæl; | ver hjaa meg du, som vil
Daa veit eg alt seg vender.
Garborg.

335. Som: Paa flog og engier snøen fell.

„Bort jordliv er kun regn og rust, en nat hvori vi grædel“
„Bort jordliv er en rosenbuss, med solskin og med glæde.“
„Enhver kun tænker paa sig selv, den sandhed er os givet.“
„Der gaar en kjærlighedens elv igjennem jordelivet.“
„Det hele er saa bitte smaat, en vrang av hver side!“
„Der sker saa meget stort og godt som verden knapt faar vide.“
„Gjør nar af alt, le alting ud, | le med i hundeglammen!“
„Hold paa dig selv, hold fast paa Gud! | Skæ saa hans viljel Amen.“
G. E. Andersen.

336. Som: Det Ihsnet i flogen.

Og alt um du lider, du aatte vel og
 den heimen som rosor mun ringa;
 og fader og moder i famnen du laag —
 i flogen du songen let klinga.
 Og visst kann du minnast den dagen full kkaar
 det lyfte ifring deg som venaste vaar,
 og sæla hev rørt ved di bringa.
 Livsstraumen som høgt hjaa mann og hjaa møy
 kann bylgja i barmen du kjende.
 Daa vakna den lengsel som kann kje meir bøy;
 og inn den i hugen seg brende:
 til liv som kann gaa som den brusande fofs,
 so skapa oss Gud, og so unner han oss, —
 ja sæla forutan all ende.
 Men fagna forgaar, og det bleikna di kinn,
 det myrkna ifring deg, du totte;
 i synd og i suter du veiva deg inn;
 du miste det dhyrast du aatte.
 Med taaror dei tippa, du vende fraa jord
 ditt lengtande auga, for aldri her grov
 den sæla som drøyma du maatte.
 Med graat og med glede so gaar det for mann.
 Men alt som dei bylgjor mun driva,
 det blenkjer inn til den forunderleg strand,
 der Gud oss ein heim vilde giva.
 For best du kann leika mot himmelen kkaar
 og graata for gullet i saknaden saar,
 du grov til det evige livet.

Sjngv. Bøhn.

337.

Na der æ vent i Neslands kyrkja | nær klostune gjeve dur!
 Der gjekk eg las se gamle presten, | aa der hev eg stæ brur.
 Gud hjølpe den som æ gamall!
 Na der æ vent i Neslands kyrkja | nær folkje kallar paa Gud.
 Der hev eg fenge lagt ifraa meg | mi saaraste hjartefut.
 Gud hjølpe den som æ gamall!

Aa der æ vent i Meslands kyrkja, | vaar Herre hell dist aa du!
 kvar den einaste heilagsdag, | saa kjem eg dæ i hug.
 Gud hjelpe den som æ gamall!

M. B. Vandstad.

338. Som: Sov mit barn.

Lær mig, nattens stjerne, | at lyde fast og gjerne,
 ei at vige fra den vei | himlens Gud tilmaalte mig!
 Lær mig, nattens stjerne!
 Lær mig, markens blomster, | at bie paa min sommer,
 midt i verdens dybe ve, | at spire under vintersnel
 Lær mig, markens blomster!
 Lær mig, golde hede, | du brune lerkerede,
 nøiet med en fattig høst | at huse sangen ved mit bryst!
 Lær mig, golde hede!
 Havets bølgehære, | lær mig mit aag at bære
 og som J, naar sol gaar ned, | at speile lidt af himlens fred!
 Lær mig, bølgehære!
 Lær mig, grønne lunde, | at skygge om jeg kunde,
 hver som kommer mig forbi, | ven og fiende paa min stil
 Lær mig, grønne lunde!
 Sol i aftenvale, | lær mig den kunst at dale!
 Kun mod nattens dyb at gaa | for nyfødt atter at opstaa!
 Lær mig, sol, at dale!

Chr. Richardt.

339.

Deilig er den himmel blaa, lyst det er at se derpaa,
 hvor de gyldne stjerner blinker, hvor de smiler, hvor de vinker,
 :: os fra jorden op til sig. ::
 Det var midt i jule-nat, hver en stjerne glimted mat;
 men med ett der blev at skue en saa klar paa himlens bue,
 :: som en liden stjerne-sol. ::
 Langt herfra i Østerland stod en gammel stjerne-mand,
 saa fra taarnet vift paa himlen, saa det lys i stjerne-brimlen,
 :: blev i sind saa barneglاد. ::
 Naar den stjerne, lys og blid, sig lod se ved midnats-tid,
 var det sagn fra gamle dage at en fonge uden mage,
 :: fødtes skulde paa vor jord. ::

Vise mænd fra Østerland drog i verden ud paa stand,
for den konge at oplede, for den konge at tilbede
:: som var født i samme stund. ::

Klare stjerne hastede frem, ledte dem til Betlehem:
over hytten lav og lille stod saa pludselig den stille,
:: straalende saa lyst og mildt. ::

Glade da i sjæl og sind ginge de i hytten ind:
Der var ingen kongetrone, der kun sad en fattig kone,
:: vugged barnet i sit skød. ::

Østerlands de vise mænd fandt dog stjernen der igjen,
som de stued i det høie; thi i barnets milde øie
:: sunklende og klar den sad. ::

Vil I smaa ei ogsaa gjerne se den lyse, milde stjerne!
For den konge dybt jer bøie som Guds rige har for øie,
:: og vil lufte jer derind! ::

Stjernen ledte vise mænd til nyfødte konge hen;
I har og en saadan stjerne, og naar I den følger gjerne,
:: kommer I til Jesus vist. ::

Denne stjerne, Ihs og mild, som kan aldrig lede vild,
er hans guddoms-ord det klare som han lod os aabenbare
:: til at lyse for vor fod. ::

Grundtvig.

340.

Milde Jesus, du som sagde | at til dig skal barnet gaa,
du som hænder paa dem lagde, | endnu signer du de smaa.
Selv du blev til Herrens tempel, | baaret i din moders favn.
Lad mig huske dit eksempel, | naar jeg huster paa dit navn.
Du til daaben lot mig falde, | da jeg var en liten knop.
Skal jeg visne? skal jeg falde? | Hjælp mig du at vokse op!
Hjælp du mig at tidlig lære, | og at elske Herrens ord,
saa en gang blandt dine kjære | jeg kan knæle ved dit bord.
Naar jeg saa skal ut i verden, | aldrig jeg alene er;
vildgræs vokser tidt paa færden; | men du ser hvad jeg ei ser.
La mig gaa min gang til gammen | al min tid for far og mor.
La os bli i himlen sammen, | vi som var det her paa jord!

Efter Franzén ved Nordahl Rolffen.

341. Som: Apostlene sat.

Ett undres jeg paa ved morgen og kveld
ved høieste midnatstide,
at draapene fra Guds rigdoms væld
som dug nedfalder saa vide.

Jeg undres at naaden den straalet ut
som solen i syd hin milde,
saa dybest i dalen blomst saar bud
fra Ihsjets evige kilde.

Jeg undres hvordan til hvert bøiet straa
velsignelsens kilder nedrinde,
saa livskraften underlig reises maa
som gjemmer sig dypt derinde.

Jeg undres stort at mit lille straa,
saa ringe og svakt og bøiet,
kan dryp av kjærlighetsduggen saa
og Ihs ifra solesiet.

Marie Wergelsen.

342.

End lever kjærligheden | som aldrig skal forgaa,
men klare sig herveden | til livet at forstaa,
til klart ham at begribe | der evig er i live
som kjærligheden selv.

Saa er da ikke brustet | „fuldkommenhedens baand“,
vor fjæde er ei rustet, | den bryder ingen haand,
men af hvert led udspringer | en blomst med suglevinger
— til gylde-aarets frans.

Ja, fjæden af kjærminder | man sagtens prise tør:
jo sterkere den binder, | des friere den gjør,
jo længer den mon vare, | des mindre staar den fare,
des gyldnere den blir.

Man længe nok maa sige | at kjærlighed er blind,
det blir dog Ihsjets rige | hvor ret den strømmer ind,
og han har aldrig levet | som flog paa det er blevet
han først ei havde kjær.

Grundtvig.

343.

Jert hus skal I bygge paa ordets klippegrund,
 saa roffes ei muren i stormveirets stund,
 og arnen skal staa i læ af forsets tegn,
 saa hviler jert hjem bag det tryggeste hegn,
 hvor forset staar vagt, taber mørket sin magt!
 Hver idræt skal signes med bønnens sterke daab,
 som lutttrer hver længsel, bevinger hvert haab;
 om soldagen grhr, om aftenen bryder frem,
 send bønnens hvide due som bud fra jert hjem.
 Hvor bønnen faar magt, staar Guds engle paa vagt!
 Til ham som var buden ved Ranas brudsfærd,
 mens tiderne skifter, I holde jer nær!
 Velsignet hver plet som Jesus kalder sin,
 hvor Herren vil dvæle, kan vand worde vin.
 Og freden staar vagt over hjerternes pagt!
 Gud skjerm jer vandring, til livets sol gaar ned,
 det lyse paa veien at Gud er kjærlighed!
 Han lede jer fod til kongeborgen hen,
 hvor ingen som mødes skal stilles igjen,
 hvor alt er fuldbragt ved Guds kjærligheds magt!

Pauli.

344. Som: Med straaletrans om tinde.

Det folk som frægt vil vera og vinna lukka lang,
 det høgt Guds ord maa bera som ljøset paa sin gang.
 So høyr Guds ord med age, aa land, høyr Herren ord!
 So sagert som ein hage du lyfa kann i nord.
 Ja, lat Guds ord faa bera si grøde i kvar grend,
 so du eit land maa vera som høgt i dygder stend!
 Eit land som Gud velsignar, der andens grøde gror,
 ein hage der det dignar kvar grein med frukt til jord.
 Der folk med fristne dygder, med god og gudleg sed
 bur sælt i sine dygder i lukke, ljøs og fred.
 Som sol paa grøne vangar so lyser der Guds ord:
 det gyller tind og tangar og glitrar hver fjord.
 Gud, lat ditt ord daa fylle kvar heim fraa fjell til strand,
 og med sitt ljøs faa gylla vaart sagre fedreland!

Blig

345.

Du Herre som er sterk og stor, | du verge vore fædres jord!
 Vær du vort skjold i fred og strid, | i sorgens og i glædens tid
 Her ser vi hvad os huger bedst, | her har vi hvad vi elsker mest;
 det land ei findes fjernt og nær | som er for os hvad dette er
 Her var jo vore fædres bo | og deres arbeid, kamp og tro;
 her sit vi huset efter dem, | med samme liv og lod og hjem.
 Og vore børn! Her skal de gaa | paa vore veier frem og faa
 hvad vi har hat, hvad vi har set, | og be til Gud, som vi har bedt
 Ja skjerm, o Gud, vort kjære land | fra fjeld til fjeld, fra strand
 til strand,
 sænk over det din milde vakt, | lig morgendug paa engen lagt.
 Du verne og velsigne hver | som er det tro og har det kjær;
 men den som øde vil dets fred, | ham slaa du i din vælde ned.
 La det faa bli og være dit | og være trygt og være frit
 og rift paa raad og kjærlighet | og la din aand faa være med.
 Du løftet det av mørke op, | som blomsten av en luffet knop,
 til sidste stund, du Herre Gud, | la det i lys faa vokse ut.
 Men Ihs et er dit eget ord, | en sol for himmel og for jord;
 la den i al sin glans faa staa | og aldrig mere fra os gaa.
 Efter Runeberg.

346.

Tone: Op, glædes alle, eller (med upptaking av siste lina) Min sjæl og aand.
 Som Israæl med veldig hand | du førde ut or trældoms land
 og fridom vilde gjeva, | og eiden dyr og heilag svor
 at naar dei lyhde dine ord, | dei lenge skulde liva.
 So løyste ogso Norigs land | du lint or lange trældoms band,
 med vaar paa vangen dagna, | og enno staar det ord med magt
 der sjølv du heve lovi lagt | for signa folkelagnad.
 Og som ditt folk med takkesong | for frelsa ifraa naud og trong
 med heilag hug deg lova, | so lær og oss aa ansa rett
 og takka deg fraa ætt til ætt, | vaar Gud, for fridoms gaava.
 Lat oss vaar fridom bruka so, | at vent han veks og vara maa,
 og ei av urett styggjast; | ja i di sanning fri oss gjer,
 og oss den rette lydnad lær, | so fridoms tre maa tryggjast.

Lat fedreminni helging faa | fraa heilagdomen, so dei maa
 paa dine vegar peifa, | og smelt du ved din altareld
 vaart modersmaal, so fint det fell | som orgeltonar leifa.
 Velsign vaart land, aa milde Gud, | og folket rundt i borg og bud,
 i kvar sitt kall og yrke; | gjer landet kjær, so kva det fref
 til vern og vofter, | alt me gjev | med helga offerstyrke.
 Vær smaa og store, møy og mann | aa elska folk og fedreland
 i yrket som i ordi, | so av vaar bøn og gjerning gror
 vaar fridom trygg, | vaar framtid stor | paa dyre fedrefjordi.
Matias Skarb.

347. Som: Ytterst mot Norden.

Dagen var fager, men sol seig i hav,
 tidene gode dei døydde;
 herlege gaavor som februar oss gav,
 jaart vart i uaari snøydde.
 No att me reiser or grus og or grav | alt det øydde.
 Fint skal me samlast til høstfin ein gong,
 semjast med godhug og mynja,
 Kristmenn og trosmenn og kongsmenn hev trong
 heimen sin uppatt aa yngja.
 Vigsla oss, Gud! og ein nyfirsla song | skal me syngja.
 Hjarta si harpa er maalet aat mor,
 strengjene libet hev spunne,
 ja kvar ein streng er ei livstaag av ord,
 alle or hjarta hev runne.
 Harpa me fram att til samsongen stor | heve funne.
 Difor skal høgt gjennom kyrkja og hall
 tonane livna og strøyma,
 vigja oss inn til det herlege kall
 foga aat oss vilde gøyma:
 ala til liv det som vismann og skalb | kunde drøyma.
 Fager er lidi, og her vil me bu,
 her vil me hegna og yrkja,
 her vil me byggja med von og med tru
 baade vaar heim og vaar kyrkja.
 Fagert er landet, som eg og som du | felft aa dyrkja.
Pars Estland

348.

Naar David slo harpa, daa var han so sæl,
og Saul han av songen fekk lija.

Gud unne og gjeve meg, det var so vel
eg Herren av hjarta kund' prisa,
so folket med meg det kjende paa seg
de'r godt kvæda Herren ei visa.

I federnes stova, naar kvelden var long,
daa livde vel song innmed aaren,
og sagert og hjartugt i gleða og trong
dei song nett som fuglen um vaaren.
Dei lova sin Krist; det grønkast paa kvist,
og songen av aanden var boren.

Gud gjeve eg kunde paa federnemaal
den heilage songen faa kvæda,
so det kunde kjennast i hjarta og saal!
Tru fela og leik maatte bedal
Daa vart det vel for, naar harpa her nord
fekk tolka den reinaste gleða. —

Me stundar paa kvitsunn den venaste tid,
daa veret skal hver oss susa,
daa gauten skal kvæda so sagert i lid,
daa harpa for Herren skal brusa
med sagrafte ljod, med tungor som gled,
og bjørkelaub kyrkja skal krusa.

Enn sit me i snø og i slut under fjell,
men vaaren skal greinene rista.
Um ikkje det hender fyrr eg er i mold,
eg gleða meg skal i mi kista,
naar gudssongen ny seg lyfter mot sky,
og kvitsunnlaub sprett upp aa kviste.

3. Felnes.

349. Som: Frihet er det bedste ord.

Moder er eit heilagt ord, | hjarta kjærte aa høyra,
leitar alle folk paa jord | sælt i hug og øyra.

Avar som moders navn hev lært, | vil og halda dhrt og kjærte
moders ord og minne.

Moderemaal er beste arb | mor oss kunde gjeva.
 Medan mange minne kvarv, | hennar ord vil livv:
 fraa ho ved di vogga song, | til ho deg den siste gong
 døyande velsigna.

Maal med malm og tone full | av vaar mor me lærde.
 Men det dyre ervegull | mold og rust daa tærde.
 I den lange folkennatt | arge dvergar tok vaar statt
 og grov ned i jordi.

Daa me stod ei morgonstund | upp or draum og dvale,
 strøymde gjenom hol og munn | mot oss framand tale.
 Me som Israael fekk sjaa, | at alt landet lyda maa
 folk med framand tunga.

Maalet var daa ikkje gløymt, | smaafolk enn det talar.
 Ervegullet godt var gøymt | djupt i Norigs dalar.
 No me grev det fram or mold. | Enno paa vaar ættar-stjold
 gullet godt kann glima.

Om daa, lat oss alle mann | reisa modersmaalet,
 lyfta kvar so godt me kann, | slipa det som staalet!
 Millom alle folk paa jord | dyre var dei moders ord.
 Vat og oss det fanna.

E. Blig.

350.

Eg ser dette landet, eit underlegt land,
 med snaudaste øyar kring steinute strand,
 med brim og med brot hver skiffulle bodar,
 med fjellgarden myrk, som mot Nordhavet skodar.

Eg kjemner vel landet, der ufysen vind
 driv skodda fraa havet kring snøtakte tind,
 eit land fullt med jøklar og nakne øydor,
 med skridor og urd og med skoglause snøydor.

Eg smyg inn i fjorden; eit fagrare land
 visst aldri eg saag med si grønklædde strand,
 med skogfulle lid upp um blomande vollar,
 og raudgylte bred' fringum blaa-ande follar.

At dalen med fysisna med hugen min dreg,
 det er fulla fagnad aa ferdast slik veg,

aa kroka seg fram millom angande blomar
 og slengja ieg ned attved fossen, som ljomar.
 Mit heimland! din dal med sin blömande voll
 og fjellet med breðar fring blaa-ande koll,
 det alt til mitt hjarta so underleg talar,
 og lyfter min hug hver fjell, hver dalar.
 Ja Norig, du er vel eit underfullt land,
 so stort og so sagert fraa fjell og til strand;
 men det er mi von at meg ein gong skal hysa
 ein heimstad som sagrare endaa vil hysa.

Hentil Krohn

351.

Der heime fjellet strengt og hardt,
 for dalen stengde stort og svart,
 og skuggen hver lægdi laag so breid og baag,
 men trong-römd himmelslyn ein saag.
 Der guten gjekk i lengting lang
 og stunda ut til vidd og vang.
 Han tykte heimen var so trong, og mang ein gong
 ein fugl so vent um vidheim song.
 Og hugen slaug med fuglen ut,
 langt utanfor den myrke nut,
 der himmel klar han kunde sjaa og hylgja blaa
 med sumarljós og solgull paa,
 So drog daa guten ferde-fus
 fraa fødebygd og faderhus.
 Han sagre land og bygder saag, og fjord og vaag
 som smilande i soli laag.
 Han saag dei ljose land i sud
 med si-grøn skog og blomestrud,
 med liv so hysande og rikt at det var list
 eit eventyr og draume-dikt.
 Men med alt sagert der han fann,
 hans hjarta daa av heimhug brann.
 Alt stort han saag der utanlands, med all sin glans,
 det var daa ikkje heimen hans.

Han sakna landet langt der nord,
hans fedreland, ei heilag jord.

Dei dyre minne hjarta drog, og fjell og flog
no loffande mot honom log.

Du aldri finn, for langt du fer,
ein stad som heimen dyr og kjær,
der fjell og fjord og dal og lid ligg bjart og blid
i ljoset fraa di barndomstid.

Blir.

352. Som: Dei gamle fjell.

Eg livde millom berg og knaus som barn i trange kaar.

Eg vaksen vart og reiv meg laus, for vide mange aar.

Men alltid naar mitt harde land steig upp med fjellom blaa,
eg kjende det i bringa brann, glad laut eg graata daa.

So mangt eit framandt land eg saag. Det drustelegt og rift
og fint og fagert for meg laag som eventyr og ditt,

Men aldri nokon gong so glad eg var, so sæl og sjaag,
som naar dei graasteins-berg i rad paa Norigs strand eg saag.

Herinne millom berg og urd vaar vesle stova stod.

Vel var det ringt det litle bur, men lel er heimen god.

Her far og mor sin hugnad fann og sleit og livde vel.

I trufast stræv for dette land eg og vil vera sæl.

Det ljoma millom desse berg av feders sterke ferd,
dei menn med manndom, mod og merg — her deira liv sekk verd.

Her livde dei i sorg, i frygd, til leiken dovna av.

Og her dei fann den sidste trygd — si gode, logne grav.

Mitt land! eg gjev med hugheilt mod alt det som heiter mitt,
min sveitte og mitt friske blod, sjaa det er allting ditt!

So sælt ein gong for sliten mann aa sova i di jord!

Gud evigt signe Norigs land! Det er mitt siste ord.

U. Hovden.

353. Den nye stevtonen.

Min barneheim under grøne lidi,

der glad eg livde den fyrste tidi,

du vart den flekken eg mest sekk kjær,

um ut eg vanka, du var meg nær.

Der barnegraaten so lint vart stogga,
 og ljoft eg drøymde i vesle vogga;
 der mor sitt kvæde fyrst song jeg inn
 og tok med sæla mit barnesinn.

Og naar det skymdest mot kveld i stova,
 og trøytt av leiken eg vilde sova,
 daa tok paa fanget meg upp han far,
 og inn i eventyrland det bar.

Naar vaaren kjem etter kalde vetter,
 og bøen grønkar, og lauvet spretter,
 daa vert du venast for meg aa sjaa,
 min barneheim med din vaarpynt paa.

Og aldri saag eg paa andre stader
 so fagre fargar naar soli glader,
 og staren song kje so mjukt og skaart
 som naar han sat heim paa mønet vaart.

Og elvi som ned med tunet renner
 med firl og fukling, so vel eg kjenner,
 og vatnet speglar naar dagen lid,
 den grøne flogen og bøen blid.

H. Wassbotn.

354.

Smaasporven gjeng i tunet og tippar korn og ribbar straa
 og hev so god ein une og lær aat fatten graa.

Pip, pip, det so seg lagar alle dagar
 at monsemann meg jagar, men kan meg aldri faa.

Eg er so lett paa vengen, og Mons maa sleikja seg um trut;
 kvitt, kvitt, den gamle drengen, han fekk so mang ei sut.

Og um i vide ringar hauken svingar,
 eg hurt meg kvern og kringar og slepp av leiken ut.

Eg liver dagar lette og er fornøgd, aa ja, aa ja!
 Nvar dag eg fær min mette, som eg det best vil ha.

Pytt, pytt, tarv aldri røal! Nok i løal!

der ligg den rike grøda; der kann eg herre ta!

Og tidt eg fær i joli ein godbit fin av veslemøn;
 og frys det, hev eg skjol i det gode varme høn.

Og so — kvitt-kvitt, gomaar'n! So kjem vaaren;
 daa fri paa vengen boren eg byggjer reir paa øy.

Garborg.

355.

Aa kyri mi vene, aa kyri mi!

Her sviv me no glade um sumar's tid;
 i fjellet finn me dei finaste straa,
 i dalen strøymmer den stride aa.

Og vinden stryker so kjub og linn
 som signande sus fraa den klaare tind.

Aa kyri mi gode, aa kyri mi!

Her skal du vel trivast i grøne lid;
 her silddrar kjelba med furl og skval,
 og graset er mjukt og skuggen sval.
 Ja, Nordanaasliði, der er det godt,
 der gjæter huldri kvar einaste nott.

Aa kyri mi snilde, aa kyri mi!

aa ha det no godt denne vesle rid!
 Eg ormen skal jaga som bit din legg,
 og fluga og my og stingande klegg.
 Og dagen skal gaa som den lette vals,
 og vil du kvila, eg kkaar din hals.

So lher dei etter ditt klokkespel,

naar heim me stundar ved solegladsbél;
 daa kjem du so god med ditt fulle jur
 og sliffar ditt salt framved kjøten-mur.

So vert du mjølka og gaar i kve
 og jortar og drøymmer og søv i fred.

Aa kyri mi vene, aa kyri mi!

Drøym godt um meg og den grøne lid!
 Der fullar me sæle den sumar lang;
 til hausten skal me paa heimevang.

Daa kjem du til garðs som ei dronning du,
 og alle ropar: aa nei, for ful!

Garborg.

356.

No Ijaaen han syng paa den saftige vol.
 og alle smaablomane slær han i koll,
 og grasen av roti han sopar.
 Det gaar seg so lett i den doggmjuke eng;
 i skaarane svingar seg dreng etter dreng
 og slær so or vegen det ropar,
 Ja svinge, du slaattar, og vøllane snøhd!
 det angar so godt av det ny-slegne høv
 som verdi var full utav blommar.
 Det legg seg ein god-daami um bakke og bygd;
 det er som ei ørste av nøgd og av trygd;
 det angar so hjarteleg sumar.
 Og gjev det vil stifta med sol og med vind,
 so all den Guds gaava dei godt kann faa inn!
 Det vil eg so inderleg beda,
 Ja gjev oss ein terre so god og so traust!
 daa tarv me tje fjæla den solnande haust,
 og jol skal me halda med gledal

Garborg.

357.

Til fjelds over bygden staar min hu,
 naar gjøken begynner at gale.
 Kom med til sætren iasten du;
 — ti solen skinner paa fjeld endnu,
 mens der er mørkt i dale.
 Der er paa veien en dunkel lund,
 hvor albene er til huse.
 Høst der maa du gaa med luffet mund,
 selv nøkken derinde later kun
 sagte sin harpe bruse.
 Men oppe paa fjeldet er der klang,
 som gjenlyder i det fjerne.
 Der klinger bjelder og lokke-sang;
 med lange-let der paa jættervang
 sitter min sagre terne.

Welhaven.

358.

Jag vet en vrå emellan bergen,
 en liten vrå som tillhör mig.
 Där ingen flärd innästlat sig,
 där ingen oskuld skiftat färgen.
 Vart än mig ödet kasta må,
 jag längtar åter till min vrå,
 min lilla vrå bland bergen.

I. A. Vadmann.

358 b.

Här är ljuvt och godt att vara,
 O vad livet dock är skönt!
 Hör vad fröjd från fåglars skara,
 se vad gräset lyser grönt!
 Humlan surrar, fjäriln prålar,
 lärkan slår i skyn sin drill,
 och ur nektarfyllda skålar
 dricka oss små blommor till.

Gunnar Wennerberg.

359.

Hör hur härligt sången skallar | mellan Wäinös runo-hallar:
 :: det är Suomis sång! :: Hör de höga furor susa,
 hör de djupa strömmar brusa: :: det är Suomis sång! ::
 Sel bland drivor högt vid polen, | strålar klar midsommar-solen.
 Sel på himlens mörka båga | nattens norrskens-flammor låga.
 Och de väna, blyga dalar, | där en bäck bland blomstren talar
 Och de skogbekrönta fjällar | lekande i stjärne-kvällar.
 Överallt en röst oss bjuder, | överallt en stämma ljuder:
 :: det är Suomis sång! :: Broder äger du ett hjärta,
 i dess tjusning, i dess smärta :: hör blott Suomis sång! ..

E. von Qvantén.

360.

Nys feilte vi en solblant time herind med jubelfor,
 og hørte pinseflokker time rundt om den dybe fjord.
 Og lov og lier franset vor færd saa smukt,
 paa bølgen solskin danset til tonens flugt.

Snart glider vi, mens maanen rinder, hjemad paa natlig
 av dag som svandt stjot stille minder med ord og melo-
 Men som paa bølgegrunden sølvmaaens pragt,
 staar nu til sangen bunden vor broderpakt.
 Saa la kun afskedsstunden brede sin skunring om vor sjæ-
 den sprænges ei, vor broderfjæde, ved flangen av farvel.
 Som glade træsfuglsfarer vi bort nu fly,
 fra sang til sang vi farer; — vel møtt paa ny!

L. Dietrichson.

361. Som: Upp alle ting.

Den fyrste song eg høyra fekk, var mor sin song ved vogga;
 dei mjuke vers til hjarta gjekk, dei kunde graaten stogga.
 Dei fulla meg so underleg, so stilt og mjukt te sova,
 dei synt meg ein sager veg upp fraa vaar vesle stova.
 Den vegen ser eg endaa tidt, naar eg fær auga kvila,
 der staar ein engel, smiler blidt, som berre ei kan smila.
 Og naar eg sliten trøytmar av i strid mot alt som veilar,
 eg høyrer stilt fraa mor si grav den song som allting heil.

Per Sivle.

362.

Handi hans far min var sliti og hard
 og skruffut som gamalt horn,
 ho fekk si bragd paa den magre gard
 i trøling for kona og born.
 Fekk ho sin svip av den tungføre aar
 i andror so mang ei stund,
 og jamt um natti ho var so saar,
 hans auga det fekk ikkje blund.
 Handi hans far min, eg gløymmerkje ho
 med fingrane krøkt av mein,
 ho ligg og skin i mitt minne no
 so fin som ein perlestein.
 Tidt naar eg veisknar, og baaten driv av,
 eg tykkjer hans trugne hand
 eun ror ved sida mot straum og hav
 og bergar meg baaten i land.

Anders Hovden.

363. Som nr. 4 eller: Op glædes alle.

Na Gud velsigne kvar og ein | som lyfter av foreldri stein
 og deira byrder lettar! | Gud løne kvar ein liten far
 som gled seg ved aa hjelpa far | og gjerne mor si mettar!
 Han skal ha framgang i si ferd | og vera heppen i si gjerd
 og hysa fred i hugen. | Og det han vonar helst og vil,
 han lett skal finna vegen til, | med kveik og kraft i dugen.
 Dei smil hans kjærleik elfta fram | hjaa far og mor, naar sorgi
 gram | sat attmed deira side, | skal ein gong møta honom att
 som straalar i hans thyngste natt, | og lindra all hans kvide.

Anders Hovden.

364. Som: Deilig er den himmel blaa.

Jesus av Gud Far var sett | i det vesle Nasaret.
 Han som hver alt er herre, | hygdest heime, endaa berre
 smaatt det var hjaa far og mor.
 Vel han visste kven han var, | kalla Gud i himlen far.
 Hugen rak mot høgd seg tøygde, | viljen ung og sterf seg bøygde
 Ihdugt under far og mor.
 I sit ringe yrte der | kjende han seg himlen nær,
 visste at naar alt han gjorde | best han kunde, la han roret
 beinast til sitt høge maal.
 Difor han i visdom gjeff | fram og mannens ynnde seff.
 Difor kunde dagen renna, | daa i daapen han seff kjenna
 kraft fraa Gud til største verk.
 Eg til Nasaret vil gaa | paa den unge Jesus sjaa
 og av honom Ihdnad læra, | tru i kvardagsstrævet vera,
 medan hugen høgre traar.
 Gjennom trustap i det smaa | skal eg fram i visdom gaa.
 Vil for Gud eg halmstraa bera, | kann eg mognaft til aa gjera
 ved hans naade vaksne verk.
 Heime er mitt Nasaret; | der er eg til arbeid sett,
 der i kvardags-fristendomen | andar bljugt den himmelblomen,
 som sær glans av Jesu liv.
 Difor eg i heimen min | alltid meire hyggje finn.
 Hugnad er det her aa hrfja, | her er arbeidsrom og hrfja,
 heilag stad og himlens port.

Sigurd Nesje.

365. Som: Lover den Herre.

Heil deg, stillfarande fylking som dagane lange
 strævar i løyndom med krossen paa vegen den trange,
 Ihder Guds ord, | som det vil lydst paa jord:
 heime, i pligtene mangel!

Jugen som takka, og ingen som ytte deg æra,
 ingen som gaadde for mykje du hadde aa gjera.
 Jugen heldt bok | hver dei tak som du tok,
 byrdene som du laut bera.

Løynleg du tenkte, og løynleg du bad dine bøner,
 sedda aat Gud og ditt land dine døtter og søner.
 Solstin du bar | heim til ditt hus fraa Gud far,
 han som den lyduge løner.

Tru i det smaa let du andre med stordomen stima,
 flydde den flokken som gjerne vil gudeleg glima,
 skilde all sveim, | heldt deg til kyrkje og heim;
 difor du aldri trong vima.

Heil dykk, de stille i landet som kongen skal kjenna,
 gullet som staar seg naar glitret i flirsla maa brenna!
 Ein gong i ljøs | skal dykkar æra og ros
 berreleg som morgonsol renna.

Gud vere lov som oss sette til arbeid paa jordi!
 han som oss hustavla skreiv i dei heilage ordi,
 helsa oss gav, | so me fraa land og fraa hav
 føda kan bera paa bordi.

Sigurd Neske.

366. Den nye stevtonen.

Baart rom me aldri kom til aa sbarar,
 um etter hugen me stødt vil fara
 og berre drøyma og berre sjaa,
 og aldri handi paa yrket faa.

Me ventar byrding, me hystjer æra,
 men ikkje nokon ting vil me gjera;
 og trur du folk kann oss æra daa,
 naar ikkje noko dei av oss sjaa?

Det er med arbeid me fram skal vinna,
 i arbeid skal me vaar æra finna.
 det er med arbeid me fram oðs slær
 og baade vhrdnad og vinning fær.
 Og daa fyrst livet ein fullt fær smaka,
 naar ein seg rett kann med arbeid skaka;
 ja derav vert ein so sterk og hør,
 so ein kann bera baade sut og stræv.
 Det heilar hugen, det lyfter barmen,
 det gjev deg spenning og kraft i armen:
 og du vil kjenna du er kje til
 bert for aa dansa, som sume vil.

367. Den nye stevtonen.

Ja, allesaman me med lyt vera
 til folket, landet vaart fram aa bera;
 kvar hev sin lut av det arbeid faatt,
 ein i det store og ein i smaatt.
 Og kvar lyt gjera det han kann magta;
 um smaatt det vert, fær du infje agta.
 Naar alle smaa-tak i hop vert lagt,
 det vessa kann til ei verdensmagt.

D. Alvestad.

368. Som: Det lyser over Norden, eller: Bist stolt.

Me reiser det som velt er, med bøn og barmhug,
 me reiser maal og mæle, me reiser dygd og dug.
 Me reiser stoff og stenge for vonde vargetonn;
 so byggjer me og bøter med aand og med hond.
 So bryt me aaker og plantar og saar i godan jord.
 For ho skal vera prydeleg, vaar gamle, gode mor.
 So signar ho oðs moderleg med søle barne-namn.
 So tek ho oðs umfider so vart og godt i samn.

Hans Seland.

369.

Brote sig rydning i svarteste skog —
 plads til en stue og muld til en plog!
 Hugge væk alt som gjør skummelt og tungt,

bygge sig sol til alt fagert og ungt.

Bygge sig hjem hvor der før var fjeld | bygge det selv!
Trænger ei flotte, vi vil kun et hjem,
fattig, men lunt under sonnens brem,
I fælder furuens malmhaarde legg,
vi snitter skjønhed i tømrede væg.

Sammen saa heiser vi hjemmets flag | høit paa vort tak.
Wilhelm Arag.

370. Som: Jeg har baaret.

Bantru, tvil og tunge tankar skynar eg meg infje paa,
liti grøde visst dei sankar, infje framgang mun dei saa.
Bantru, tvil i desse tider —kven kann gi seg inn paa slitt;
Livsens flaum i alle lider! Livet er det sagraft' dilt.
Sæle me som no sær liva! Sæl kvar den som einast trur;
han eig magti som kann driva vokster fram i nord og sud:
Framtid ingen annan eiger, det skal dei vel snart saa sjaa.
Andre trælur som paa leige, fri-kar einast han mun gaa.
Ivar Mortensson.

371.

„Koldtbånd i blodet!“ saa tit det lød
naar ungdommens ildsjæl flammet og brøt.
„Jernmalm i blodet, du ungdoms-hul!“
slit burde nok heller det lyde nu.
Jernmalm i blodet blir kraft i haand,
raftet i ryggen og staal i aand;
aand, det er vilje, og vilje daad.
Jernmalm i blodet! det er mit raad.
Jernmalm i blodet, du ungdoms-lag,
du som er Norges fremtid idag!
Jernmalm i blodet! den sak er grei.
Blefsott trænger dit Norge ei.

Sivle.

372.

Sjaa no er det dag og no er det tid,
og dagen er Norges dag.
No trengst det at kvar den neve her bid,
fjem med i vaart yrke-lag.

For no er det just at Morig hev vaar,
og no er det stund vaar aaker me saar
og rydjer oss ny med grev og med plog
i livd utav fjell og skog.

Me rota og grov — det vanta kje paa —
so tidt i vaart Morigs grunn.

Men ofte so reint me gløymde aa saa;
og hausten vart heller tynn.

For tistel her vaks, og brenne-gras vaks,
— og gjerne so vart det minder med aks.
Men no lyt me til, som grunnen er verd,
aa onna paa onnor gjerb.

Me hegnar vaar heim mot hat og mot hogg,
so saar me med daad og ord.

Dg himlen gjev sol og himlen gjev dogg,
og livet i Morig gror.

Dg vaar skal her gro mot sumaren inn,
og trusskap skal gro i hjarta og siinn.

Dg so er det von at Morig det saar
seg ein gong eit sagna aar.

Dg kjem du i naud, me skilkar oss tett,
me ringar med vakt ditt hov.

Me lyfter ditt flagg, me verjer din rett,
og ingen me spør um lov.

Dg um du daa og skal sjaa oss som lik,
so aldri du skal saa sjaa oss i svik!

Det lovar me her paa ære og tru,
og vitne er Gud og du.

Sivle.

373.

Fram Østerbøler, fram, me vil utan skam
verja gamal, god fedrejord.

Vel trengst det manndoms verk, mod og handi sterkt
skal me vera fritt folk i Nord.

Rigg det nokon lurer, vil oss hava fatt,
me skal slaa han so han skal kje koma att.

Me skal deg lova trygd, du skal sjaa d'er dygd
baad' i by og bygd.

Hau, slík ein kubbe seig skal hje nokon bleig
 saa til flobna sund rett so snart.
 Hau, det er godt nok to, kunde det berre gro,
 kunde det berre saa seg paa fart.
 Vett paa foten, karar, tafe dykk paa taf!
 For de maa nok tru han ikkje fer i mak,
 for han so kom fraa, han som vild' ihja bann
 hver Norigs land.
 Spørst det so ymist au, det hev ingi naud —
 me skal læra folk halda fred.
 Her finst det skarpe skot, og me sigtar godt —
 gjerne lib og blod vaagar me.
 For dette land og folket lifar eg,
 ikkje noko veit eg daa for gjævt aat deg.
 Her er vaar fedrejord, her bur vaar far og mor,
 her vaar framtid gror!

Svar Mortensson.

374.

Me heisar vaart flagg, for me er eit folk
 og eig oss vaart eige tun,
 der merke skal standa bolk etter bolk
 og ihja fraa brun til brun.
 Og tunet det ligg paa knaus attmed sjo,
 og flagget det vert daa staa-ande so,
 at hjarte skinten kann falla derav
 so vide um land og hav.
 Og flagget er raudt, og flagget er kvitt,
 og flagget er blaatt dertil,
 og flagget er blankt, og flagget er fritt
 og provar oss det me vil.
 Og Norig skal hellsa flagget med hug,
 og Norig skal verja flagget med dug.
 Og Norig i naud skal sanna det greidt
 at flagget og det er eitt.
 Me elskar vaart flagg, der det staar paa vakt
 og vinkar oss upp og fram.
 Og aldri det skal med grunn verta sagt

at me er vaart flagg til skam.
 Og stongi me plantar ved hjarterot,
 og slagget skal vera ljøs for vaar fot,
 der Norig det gaar ifraa herje-herf
 til luffe og heiders-vert.

Me heisar vaart flagg, for me er eit folk
 og hev som eit folk vaart trav.

Og kjem der imillom ein brytings-bolk,
 so rid me den bolken av.

Og han som gjev ljøs og unner oss dag,
 han vare vaart land, og han viggle vaart flagg!
 Gjev sol, du Gud fader, til folk og land
 og sveik oss ein heilhugs-brand!

Sible.

375.

Træd frem og tal, du Norges folk,
 træd frem og tal i valg, | og sig os om den frimands-ret
 du fik i arv af fædres ætt, | var ment til kjøp og salg.

Træd frem og tal, du norske folk!
 men ring først ind til helg. | For hellig er os Norges sat,
 og valgets dag er Norges dag. | Gaa frem, vort folk, og vælg.
 Vælg trygt, vælg frit som odelsmænd
 her paa din egen gaard. | Men synes du det var for stort,
 det valg som blev paa Eidsvold gjort, | saa stem for hushand-
 kaar.

Træd frem for urnen! | Høst saa paa
 at du i denne stund | med arvens ret er ordets mand
 for Haralds og for Sverres land, | — at du er Norges mund.

Sible.

376.

Og Norig vart funne, og Norig vart bygt,
 og Norig vart samla, og Norig vart trygt.
 Og Norig vart sveike, og Norig vart strypt,
 og Norig vart ribe, og Norig vart flypt.
 Men Norig tok spennetak, kom seg paa fot,
 og Norig det auka i evle og mot.

Paa sjølveigen grunn og med fana si rein
 det fritt orkar standa paa sjølveigne bein.
 Og slii skal det standa som dugande kar,
 — so saut iffje nordmenn slår krot for sin far.
 Men stupar det atter, vaart Norig for svið,
 Iyð sviðaren trø hver nordmanna-lið.
 Gjev handi di, bror min, — me lovar og kved:
 Skal Norig gaa under, so vil me gaa med!

Eivle.

377.

Hellig Olav stod ved fjorden med sin hær,
 pinsesfesten var forhaanden;
 allsens løv og blomster artede sig der
 fagert under Solgefonna.
 Kongens drage laa og speilte sig ved strand;
 bispen stod med korsjet paa den hvite sand;
 kongens kjæmperad laa paa knæ og bad,
 og der gik dem lynn i aanden.
 Hellig Olavs aasyn skinte som en sol,
 Klar sat kronen ham om panden;
 mens han knælte, laa hans rike purpurkjol
 som et teppe over sanden.
 Her han vilde atter i en stakket frist
 bygge kirke til den sterke herre Krist!
 alt paa pinsedag skulde fra dens tak
 korsjet lyse over stranden.
 Snart var kirken med sit skiferdække takt,
 Klar den stod paa pinsedagen;
 og i koret var paa alterstenen lagt
 guldenskytke og skarlag.
 Bispen stod i bønne høiet over den,
 kongen gik til offers did med sine mænd;
 altervinen klar, guld og farvet glar
 bragte han i land fra dragen.
 Kirken stod ved strand i mange hundred aar;
 nu er dog dens mur forsvunden;

men til Olavs roos endnu blandt løvet staar
alterbordet over grunden.

Moseteppet hviler nu paa stenen graa,
apaltræet strør sin hvite blomst derpaa,
og fra birkens top stemmer fuglen op
pinsesalmene i lunden.

Derfor kan kong Olavs minderike ry
ingenfinde gaa til grunde;
med hver dalens slegt det hæver sig paany
fagert fra de friske munde.

Hellig Olav med sit hjerterøde skjold
dækker klippen hvor den kneiser mørk og gold,
og hans saga gaar gjennem Norges vaar
søtt som fuglesang i lunde.

Welhaven.

378.

Glad sit Norge snart at merke | at den unge kongemand,
hadde valgt sig verger sterke, | Gud og Olav da paa stand:
ti hans krone stod i gløden, | da han steg paa kongestol;
dobbelst straalte morgenrøden, | dobbelt luet himlens sol!
Aldrig saa man slik en sommer: | to gang' lagde svanen egg,
to gang' knoppet markens blommer, | to gang' blomstret rogn
og heg.

Gavet sig ved kysten hvilte, | spøkte med dens fulde barm,
blommen lo og himlen smilte | som en vov med barn i arm.
Hvit med sine klippeborge, | straalende som Nordens sol,
stod det gamle, gjæve Norge | med den drot paa kongestol.
Thysslands keiser, Romas pave, | Serflands sultan fra sit slot,
sendte mangan vennegave, | da til Norges sterke drot.
End vil han sit Norge gavne: | gammel skjønt og træt av aar,
ut han red paa gylbne stavne, | giver flotten dybe saar;
hvad det vandt ved Magni feier, | hadde alt sig revet løs;
Haakon snart igjen det eier, | endsskjønt skottekongen snøs.
Der han saa sin kveld med glæde; | lyttende til Sagas rost,
til de gamle skalbers kvæde | aandet sidste gang hans bryst.
Viket førtes over fjorden, | hviler nu i Bjørgvins stad:
men hans draapa blev i Norden | til et gylbent sagakvad.

Geyer Dahl.

220
379. Som: Du gamle foga.

Med taff i hjarta og hatt i hand
i tanken eg staar ved di grav,
du hovding gjæv fraa det harde land
langt ute der vest i hav.

For naar det liver eit Norig enn
fraa Stadt til Sulithjelm-nut,
me takkar fremst utav alle menn
han Snorre Sturlunga-gut.

Me hadde gløymt baade far og mor,
os̄ sjølve so hadde me gløymt;
me hadde gløymt at me ein gong var,
um ikkje du hadde gøymt.

Me rak ifraa os̄ vaart arvegull
og miste det skatt for skatt;
du sankt det saman i kista full,
og so du gav os̄ det att.

Daa Norig slepte sitt eige ror
og miste leidi so reint,
daa syntu du kvar me ein gong fór
og den gong stemnade beint.

Der Geshir frøste og Hekla skolv
der vart det ditt heilage kall
aa loda bord til det nye golv
i Norigs sjølveigne hall.

Naar her me byggjer i hugheil tru
og tryggjer heim i vaart land,
daa er du med ved vaart arbeid, du,
og staar med peiskande hand.
Og naar her liver eit Norig enn,
fraa Rjøl og vester til hav,
vaar taff, du største av Íslands menn,
og atter taff i di grav!

Soble.

380. Som: Ytterst mot Norden.

Trøytt naar soli ho sig i hav stridsmann sokjer sitt svæve;
sæl no søv under hovudstav I var Aasen hin gjæve.
Minnet vil vaka um denne grav i all æve.

Lang var dagen og vinna vand, djup var grunnen aa grava;
alt laag nedvest i aur og sand; tungt maatte mannen kava;
fjrr han naadde det me og han vilde hava.

Råmt han rudde i hrde sthgt, reiv baade rot og runnar,
til ein dag han fekk huset bhgt just paa dei gamle grunnar.
Der skal det staa i tidene trygt millom lundar.

Der skal hymra um veggene gro, hymra og alle blommar;
der gaar ervingen staut og god, vhrk baade vinter og sumar.
Men um liber i solfalls-ro songen ljomar.

Song um heimen, der hugen er fest, dit den trøytt vil stunda,
heimen der barnet seg hyggjer best, og der gamling vil blunda,
dit me alle, i aust eller vest, stødt maa stunda.

Heimen er tufta paa godan grunn: kom lat oss heil han byggjal
Høg skal han lyfa i vene lund, fredsel og trufast tryggja,
at han kann til vaar siste stund um oss hyggja.

Heimen er tufta ved godan manns strid gjennom møda og æra;
hver oss enn svis anden hans, ser kva no me vil gjera.
Gjev han alltid fekk glad sitt lands gardvord vera!

Garborg.

381.

Og Wergeland laa oppi „Hjerterum“;
og vinden var hvit, og øiet var luft,
og blodbølgens glød var kjølnet i død,
og Noriges klareste fakkell var slukt.
Men inden den sluktes, den tændte en brand,
en rensende flamme i Norrønaland,
en lue som end kaster gjenskin deroppe
paa fortidens aaser, paa fremtidens toppe,
en ild som fremdeles skal vokse sig større,
fortære det raadne og visne og tørre,
og rydde os rum for det liv som i tro
paa hjemlandets jordbund vil grønnes og gro.

Og Wergeland hviler i „Hjerterum“
i Noriges eget bankende bryst.
Vor gjæveste frans den nævner vi hans;
hans haap er vor fane, hans minde vor lyst.
Og skulde vort fædreland komme i nød,

saa spørgsmaalet staar om dets liv eller død,
 da vil isra vesterhavsbøven til Rjøien
 de sanke sig, trønderen, horden og dølen,
 og fylke sig tæt kring sin Wergelands-fane
 og vinde sig seir eller hente sin bane.

— Dog, Norge skal leve! Det dør ikke før
 dets minde om Henrik, vor Wergeland, dør. —

Sivle.

382.

Gud os gav en trofast ven*, | kjær han blev bort hjerte;
 Gud ham fra os tok igjen, | følte vi saa smerte,
 undte ham dog farten dit | hvor Guds venner smile,
 utgang god av nød og strid, | indgang til Guds hvile.

Ti han talte, og han kvad | for vor aand og hjerte;
 gjerne han iblandt os sat | og os sandhet lærte,
 om end viet ei ham saa, | øret ei ham hørte,
 aanden kunde ham forstaa, | hjertets streng han rørte.

Fader, moder hædret han, | elsket derfor ærlig
 modersmaal og fædreland | som en søn saa kjærlig;
 elsket broderlig sit folk, | vernet om dets ære,
 folkehjertets sandbru toll | var hans lyst at være.

Folkestoelen var ham kjær, | naar den tjente livet,
 da var han som hjemme der, | har sit bedste givet
 for at skaffe lyset hjem, | løse aandens mæle
 der hvor liv skal loffes frem | mildt av barnesjæle.

Kristentro og kristendaab | i Guds-pakten sammen,
 Herrens ord og livets haab | med Gud faders amen
 over alle ting ham gif, | skulde alt forklare,
 hvad av lys og liv vi fik, | evig det bevare.

Saa skal nu i bygd og by | ei hans hjerte-minde
 savne venlig hus og ly, | medens tider rinde.

Ole Wigs det kjære navn | over fjeld og dale
 gjemmes skal i folkesavn, | saga om ham tale.

Wergel.

383. Som: Op alle som paa jorden bor.

Herind skal samles aar for aar, | og her skal elstes frem
 en frisk, klarøiet barnebaar | fra disse mange hjem.

* Ole Wig.

Og med indunder Stolens dør | gaar folkets kjærlighet,
 og han som elsker dem fra før, | Gud Herren selv er med.
 Saa modnes knop ved knop i rad | til blomst og siden frugt;
 Gud aande paa hvert hjerteblad, | saa det blir friskt og smukt.
 Saa lægges i den bløte haand | det kundskaps tunge guld;
 Gud gibe selv i sjæl og aand | livslærdom underfuld!
 Og saa gaar døren op til slut, | og skaren strømmer frem
 og spredes over landet ut | og bygger hjem paa hjem,
 og fylder folkets arbeidslag | og Herrens kirkekor,
 og hele deres livsens dag | bær herfra klare spor.
 Hvo stod ei stundom tankesuld | hos saadan barnehær
 og bad for dette hjertemuld | hvori vor fremtid er,
 bad Gud om sol for folkets jord, | Ih for den gode sæd,
 om aand og liv for deres ord | som lægger sæden ned!
 Vort hus er rede, Herre Gud, | indvi det med din aand,
 og den som her gaar ind og ut, | du lede ved din haand!
 La trives smukt til folkegavn | vor skole i din fred,
 la vokse frit i Jesu navn | vor dyre lykkesæd!

Gustav Jensen

384.

Vi nævner et navn* — straks syder det mot os i kornakrers guld,
 det leser i skoger, det lugter av muld,
 sol dirrer om dagen, dug driver om kveld, det suser i fjeld.
 Vi nævner det navn — det bryter imot os, med livet fra sjø,
 med hvalbruk og fugler og baater rundt ø.
 Der ropes og svares med langveis lyd — en verden av fryd!
 Vi nævner det navn — da blandes i lyden av sydende korn
 og hvalbruk og fugler en vaktmands horn.
 Selv verden stod ofte med lyttende blif, naar horn-tonen gif.

Altid lyder allevegne røsten fra hans bryst.
 Mange stridsblus har han tændt os,
 mange glæder har han sendt os,
 naar han tier, er det tykt.

* Bjørnstjerne Bjørnson.

Han er tolken, født og baaren for vor nød og lyft.
 Jogens arm som hans at føre,
 ingens ord som hans at røre.
 Naar han tier, er det tyst.

Saa en kveld vil stumhet ruge langs vor lange tyst.
 Fjelde staar og lytter, bier —
 ingen svarer, landet tier.
 Naar han tier, blir det tyst.

Rnut Hamsun.

385.

Eg gled meg kvar gong at eg raakar ein mann
 som veit kva han vil, og set inn det han kann!
 Det er kje til kvardags slitt møte gaar paa;
 di meir er so karen eit frægd-syn aa sjaa.

Og er han so nordmann, eg dubbelt vert glad
 og kvad han med hjarteleg hugnad eit kvad;
 det er no det einaste yrke eg kann,
 — og enn vil eg nemnast ein norrøna-mann.

I gamall tid var det med nordmannen slitt
 at nettupp paa munnblom han var ikkje ritt.
 Men sa han eit ord, var det spikar i vegg,
 — og so stod han reide med odd og med egg.

Eg tykkjer han Stang* hev eit liknande lag,
 der vafen han held seg og reide til slag;
 og hjem dei med kjeften som sume det gjer,
 so fær dei — og treng ikkje meir enn dei fær.

Du Stang — um du endaa vart aldri so stor;
 du vart daa kje større enn son til di mor,
 for ho var ei gjæva av fagnaste slag.
 Men Mor'ig det er som er mor di i dag.

Per Sivle

* Georg Stang.

386.

Vær trofast, vær trofast, du menneskesøn!

Vær trofast i lys, og vær trofast i løn,
 vær tro mot din bror, og vær tro mot din brud,
 vær tro mot dig selv, og vær tro imot Gud,
 vær tro i dit krav, og vær tro i din bøn,
 vær tro uten tanke paa vinding og løn
 — vær trofast, vær trofast, du menneskesøn.

Per Sivle.

387.

Sandt er det sagt at vilje er magt

saar sandt den er sund og sterk.

Vil som en mand, saar er du en mand
 og magter et manddoms-verk.

Vil som en træl, saar er du en træl,
 der er ingen anden raad.

Vil som en hund, saar er du en hund
 og passer til hunde-daad.

Vil du dit flag, saar heis det idag
 og dermed er flagget dit.

Vil du dit land, og vil det som mand,
 saar har du det frelst og frit.

Per Sivle.

388.

Takt, takt, pas paa takten, den er mer end halve magten.

Den gjør én av mange, mange, den gjør modig smaa og bange
 den gjør let det længste lange, den gjør maalet thye gange
 til saar muntert og saar sikkert som vi hadde det i sikkert.

Takt, takt, pas paa takten, den er mer end halve magten.

Gaar vi takt i nogen hundre, endda ingen det vil undre;
 faar vi takt i nogen tusen, en og anden laaner øre;
 faar vi takt i hundred tusen, jo den brusen vil de høre.

Takt, takt, pas paa takten, den er mer end halve magten.

Kom vi alle først i slif en takt fra Bardø og til Viken,
 Ringer op til Bergenstrakten, — kom vi alle op i takten,
 da blev ret paa et og andet som er vrangt endnu i landet.

Bjørnstjerne Bjørnson.

389. Tone av Johan Halvorsen.

Der stod sig et slag uti Rjøgebugt
 i sytten aarhundred og ti.
 For Guldenlew's flaaete laa sundet lufft;
 han maatte de svensker forbi.
 Saa satte han toz fra Rjøgevaag
 i nord til nordost mot fiendens tog
 — men førster gif Huitfeldt paa Danebrog.

Da Huitfeldt vandt op og laa fienden an,
 gav svensken saa haardelig ild,
 grev Wachtmeister selv paa sin orlogsmænd
 og tvende fregatter dertil.

Da Danebrogs løjtnant slift fik se,
 han sa: „Kommandør, vi slaas mot tre“;
 men Huitfeldt han svarte: „Ja hvad gjør det?“

Men da i attacken som mest det gjaldt,
 da meldtes fra rummet der brand,
 og Huitfeldt han saa at om av han faldt,
 saa fænget han Guldenlew an.

Da ropte halvfemte hundred mænd:

„Snart gaar hun til veirs! Hold av mot land.“

„Ja ankrene falde,“ sa Huitfeldt han.

Og saa blev det stille paa Danebrog.

De stykker sig selv avffjot.

Og ilden stod høi over mast og skrog;
 men guttene blev som han bød.

Han stod dem iblandt og saa sig om;
 saa bøde han knæ, den herre from.

— Og skuten fløi dit hvorfra flagget kom.

Jacob B. Wul.

390. Tone av Johan Halvorsen.

Du spørger mit barn efter broder din;
 han ganger for Danmark at stride.
 Paa flaaeten som seiler ad sundet ind
 han stander sin fader ved side:
 Gud dennem bevare! Det har ingen fare:
 De stevner til slag under Danebrog.

Og rinder der dager, og rinder aar
 forinden de kommer tilbage,
 om sörriq og sult os til huse gaar,
 vi har ikke ret til at klage.
 Og staar de i fare, saa kan jeg kun svare:
 For Danmark de staar under Danebrog.

Naar krigen saa slutter, er nøden endt,
 da gaar vi dem glade til møte,
 og skulde det tyngste av alt være hændt
 at begge for slagget fik bøte,
 da kan jeg kun svare: „Det har ingen fare,
 de kommer jo hyllet i Danebrog.“

Jacob B. Wul.

391.

Ring ind, ring ind det nye aar, og ring det gamle ut!
 Og gib hvert slag den flokke slaar
 maa være volbeord som spaar
 en nytaarsstund, en hædersdag
 for gamle moder Norges sak, — ja det, det give Gud.
 Det vil ei ske, det er ei sandt hvad onde vetter spaar,
 at dette folk som Norge fandt
 med hvad det drømte, hvad det vandt,
 med hvad det faar og hvad det gir,
 med hvad det er og hvad det blir, er skapt til husmandskaar.
 Vor gamle saga sier nei, og det med rene ord.
 Hun gif sin egen sterke vei
 og satte spor paa strand og hei
 og peker freidig længer frem,
 og syner leid og signer hjem for den som vil og tror.
 Fordi vi har vor far og mor og vore minde her,
 fordi vi føler og vi tror:
 paa Norges grund vort livskald gror
 — at den er vor og længer frem
 den bliver vore sønners hjem: vi derfor har den kjær!
 Saa lev da Norge, frit og rankt i folkfredsens rund
 med panden klar, med skjoldet blaaft,

ja lev et liv saa rikt og langt
 som jeg, din søn, det gjerne vil
 og lægger alt mit ønske til i denne nytaarsstund.

Sibla.

392.

Nisser og dverge bygger i berge;
 men vi skal mine dem alle herut.
 Ti mens vi synger muntre i flynger,
 sprænger vi berget i luften med krudt.
 Ja, la os bore dybe og store
 huller i graastein og blaastein og flint!
 Da, mens vi synger muntre i flynger,
 sprænger vi berget i stykker og splint.
 Hurra, det knalder; hvilket rabalder!
 hurra, minerer, du vinder tilsidst.
 Ti mens vi synger muntre i flynger,
 sprænger vi berget ved magt og ved list.
 Fjeldet skal bæve under vor næve;
 hurra, minerer, nu knalder dit skud.
 Nisser og dverge bygger i berge
 hurra, nu miner vi nissene ut.

Bergeland.

393. Som: Na Høre vatten, aa fjøre ved.
 Naar vaaren aander paa li og fjeld
 og vækker urtene av dvalen,
 da dufter søtt fra hvert bakkeheid
 vel tusen blomster gjennom dalen.
 Men av dem alle er dog fagrest én,
 den glinser kjær foruten plet og møn
 og aander ut et sommerbud:
 Ronballen, blommenes blomme.
 Den spirer helst paa et enlig sted,
 hvor bakken lener for vinde;
 men duften lokker dog hen dit fjed
 hvor du dens flynger kan finde.
 Der staar den skjult bak det brede blad

og bøier blhg mot jord sin flokkerad
 o se dens kind, hvor lhz og lind!
 Ja, den er blommenes blommel
 Ronballen ligner dit hjertets brud,
 din blonde nordiske pige.
 Den liljerene, den skjære hud
 kan sindets renhet dig sige.
 O denne milde klare skjønhets magt
 hver nordisk ungersvend i baand har lagt.
 Den dufter blh i læ og ly —
 den selv er blommenes blomme.
 Saa tænk paa hende du i skynen tok
 og la for hende hjertet bankel
 I al din foraarstygdom har du dog
 ei nogen sigrere tanke!
 Den bringer dig det første glade bud
 at aandens sommerblomst vil springe ut
 i lhzets bad med deilig blad
 til frans for blommenes blomme!

Jørgen Moe.

394.

Alltid vi det vonde maa gjera godt med synnd.
 Allting kann vi bera paa, berre ikkje synnd.
 Hever du deg hata kald, vore breid og harm,
 atter du syrr solesfall maa deg elska varm.
 Natti, veit du snart kjem paa: den er kald og lang,
 derfor varmt du leggja maa deg med Gud i sang.

Winje.

395.

Anders Herre, du skal raade | for de statte du mig gav.
 O, men vis mig og din naade, | naar min sang er stilnet av;
 ti alt mer mit hjerte banker | i usigelige tanker
 ved den store livets gaade.
 Da min sangerfrans da slynges | hen i støv paa glemsels kyst,
 naar kun hist hvor alt forhynges, | sjælens dyb har lutret røst;
 naar kun der jeg griper tonen | i det store kvad for tronen
 som til himlens harper slynges.

Welhaven.

396. Som 84.

Nu solen gaar ned og aftenen breder paa jorden sin fred,
 smaafluglene flyver til rederne hen
 og blomsten har lukket sit øie igjen,
 saa lukke mit hjerte med laage i løn | en gudelig bøn.
 Hav tak for idag: Gud Fader i himlen som fremmed min sag!
 Du har mig omhegnet, alt ondt fra mig vendt,
 mit arbeid velsignet, mig lykke tilsendt.
 Saa mildelig timerne for mig henrandt, | tak ske dig saasandt!
 Forlad mig min Gud, hvad jeg haver syndet imod dine bud!
 Du prøver mit hjerte og kender mit pund,
 du hørte hvert ord, som gik ud af min mund;
 lad være hvad deri var syndigt og slemt | tilgivet og glemt.
 Jeg ved du det gjør. Jeg slukker mit lys og tillukker min dør,
 og søger mit leie og lægger mig ned
 Gud lade mig sødelig sove i fred!
 Dig, Jesus, befaler jeg trostlig i haand | mit segem og aand.

S. O. Bruun.

397.

Enhg kun i din ungdoms vaar, i din lyse sommer!
 Sangens væld fra hjertet gaar og til hjertet kommer.
 Engang dine ungdomskvad
 vil, naar høsten kommer, glad | tone dig imøte.
 Haaret graaner, sangens elv flyter mere stille,
 rinder før du vet det selv ut i mindets kilde.
 Søtt er da hvert ungdomskvad
 som en røst vemodig glad | i de tause lunde.

Foh. D. Behrens

398. Som: Naar du vil paa fjeldesti.

Enhg vor sak i toner frem, | lyng den lydt og længel
 Hvor en dør staar litt paa klem, | tonen ind vil trænge.
 Enhg vor sak! din trille slaa! | Andre i vil stemme;
 sangens fugler, de kan saa | tankens frø her hjemme.
 Enhg vor sak! det gjælder blot | late tonen klinge.
 Sangfugl, vet du, kan saa godt | bære den paa vinge.
 Sangfugl, vet du, kan forstaa | tonen vidt at føre;
 sangfugl, vet du, evner gaa | gjennem lukte døre.

Fbar Sandagard.

399.

Hell dig, du høga Nord! hell dig vår fosterjord!
 Kraft och mod, liv och blod vi offra för din ära!
 Hell dig, du fria strand! hell dig du hjältars land!
 Enighet, trofasthet är dina söners lära!
 Hell er, I gamla berg! jätter med järn til mærg!
 Fjäll och hav aldrig slav i Manhem skola bära!
 Leve, leve, leve vårt fosterland!

Cöster.

400.

Vi elsker vort land, naar den signede jul
 tænder stjernen i træet med glans i hvert øie,
 naar om vaaren hver fugl over mark, under strand
 lader stemmen til hilsende trille sig høie;
 vi synger din lov over vei, over gade
 vi franser dit navn, naar vor høst er i lade;
 men den skønneste frans blir dog din, sanktehans!
 Den er bunden af sommerens hjerter saa varme, saa glade.
 Vi elsker vort land, men ved midtsommer mest,
 naar hver sky over marken velsignelse sender,
 naar af blomster er flest, og naar kvæget i spænd
 giver rigeligt gave til slittige hænder;
 naar ikke vi pløier og harver og tromler,
 naar koen sin middag i kløveren gumler:
 da gaar ungdom til dans paa dit bud, sanktehans!
 ret som søllet og lammet der frit over engen sig tumler.
 Vi elsker vort land, og med sverdet i haand
 skal hver udenvelts fiende beredte os kjende;
 men mod ufredens aand over mark, under strand
 vil vi baalet paa fædrenes gravhøie tænde:
 hvert sogn har sin hers og hver by sine trolde,
 dem vil vi fra livet med glædesblus holde;
 vi vil fred her tillands, sanktehans, sanktehans!
 Den kan vindes hvor hjerterne aldrig blir tvilende kolde.

Solger Drachmann.

401. Egen melodi.

Fra fjerne lande kom hun, dronning Dagmar;
 hun var saa ung, saa fager og fin,

200
talte med hver mand mildt,
med ridder og med bonde,
med ringeste gangerpilt.

Fra fjerne lande kom hun, dronning Dagmar.

Saa vandt de op de silkefeil,
høit i den gyldne raa,
saa fik de bør saa blide
og lod til Danmark staa.

Fra fjerne lande kom hun, dronning Dagmar.

Og kongen hende gif igjen,
da hun i land blev sat,
og bonden stod paa strande
og vistede med sin hat.

Fra fjerne lande kom hun, dronning Dagmar.

Herh.

402.

Nei sjaa for det blaanar her! No maa me roa oss, kyra!

Aa nei slike fine bær, og dei som det berre kryr a'!

Nei maken eg hev kje set! Sumt godt her er daa tilfjells.

No vil eg eta meg mett; her vil me vera til kvelds!

Aa namnam, so søtt og godt! Ja, naar det slik seg lagar!

Og allestad blaatt i blaatt! Her hev eg for mange dagar.

Slik smak so frisk og so fin! Eg er som paa kongens flott.

D'er plent som den beste vin; aa namnam, so søtt og god!

Men kom no den bjørnen stor! Her fekk bli rom aat oss baa!

Eg torde kje seia eit ord til slik ein rykjeleg vaae.

Eg ja berre: ver so god! no maa du kje vera bljug!

Eg let deg so vel i ro; tak for deg etter din hug.

Men var det den reven raud, so skuld' han saa smaka staver;

eg skulde banka han daud, um so han var bror til paven.

Slift skarve, harmelegt sleng! Han stel baade kje og lam.

Men endaa so fin han gjeng, og hev forkje agg ell' stam.

Men var det den stygge strubb, so arg og hol som futen,

eg tok meg ein bjørkefubb og gav han ein god paa snuten.

Han reiv sund sauer og lomm for mor mi so traadt og titt.

Ja sant! um han berre kom, so skuld' han so visst saa sitt.

Men var det den snilde gut der burte fraa Skare-Brote,
 han fekk vel ein paa sin trut; men helst paa ein annan maate.
 Na tøv, kva tenkjer eg paa! Det lid nok paa dagen alt.
 Eg maa til bustapen jjaa; — ho Dokka drøymer um salt.

Garborg.

403.

Na stakars vesle hare so fin og silkeslædd,
 Gud veit for du hev fare, med di du er so rædd?
 Du spretter og du skvetter so hovdelaus i fring;
 kva er du renner etter og snøgg i hol deg sting, arme ting?
 Her er so god ein samar med hus i kvar ein bust
 og laub og friske kumar aat slik ein liten trust.
 No skal me vera kvate i slik ei solffinsstund;
 no skal me vera late og taka oss i lund lette blund.
 Du er so brun og lekker i sumarkjolen din;
 d'er berre du for flekk er te vera guten min.
 Men vil du glad meg gjera, so hoppa her i li,
 og vener skal me vera og vener skal me bli all vor tid.

Garborg.

404.

Dg ræven laa under birkerot bortved lynget.
 Dg haren hoppet paa lette fot over lynget.
 Det er vel noget til solffinsdag!
 Det glitrer for og det glitrer bak over lynget!
 Dg ræven lo under birkerot bortved lynget.
 Dg haren hoppet i vilde mot over lynget.
 Jeg er saa glad over alle ting!
 Hu-hei, gjør du slike svære spring over lynget?
 Dg ræven ventet bak birkerot bortved lynget.
 Dg haren tumlet ham midt imot over lynget.
 Men gud forbarme sig er du der! — —
 — Na, kjære, hvor tør du danse her over lynget?

Bjørnson.

405.

Aftnen er stille, timene trille
Ihldøse ned i det evige væld.

Run mine tanker lyttende vanter, — vil hun ei
komme ikveld?

Vinteren drømmer, stjernerne svømmer
gjennem dens florlette skyer og ler,
nævnende sommer, elskov og blomster; — tør hun
ei møte mig mer?

Havet med panden islagt mot stranden
sukker i længsel og reisesyk ro.
Skibe for anker, seilshyldte tanker; — o vi maa
findes, vi to!

Sneen har dalet, tumlet og malet
eventhyrlet i den skogdunkle hei;
dyrene lister, slagstygger frister; var det dit fot-
trin? — o nei!

Mødet du savner, rimfrosten savner
længselsens grener; fortryllet du staar.
Men jeg tør sprænge dækket, og trænge ind hvor
i drømme du gaar.

Bjørnson.

406. Den nye stevtonen.

Aa Olav, Olav, min eigen unge
hvi la du paa meg den sorg so tunge?
Eg tenkte aldri du brødd deg um
aa narra meg som du saag var ung.

Dg mang ei taar paa mi kinn hev runne;
eg tenkte vitet det hadde sprunge;
og der hev tippa so mang ei taar
som der er dagar i tusen aar.

Dg mang ein gong hev eg sete sukka,
og mang ein gong hev eg taaror turka,
og mang ein gong hev eg tenkt med meg
var eg so rik at eg aatte deg!

Du tenkjer vel at det vil fje vara,
 at det er hurte um to, tri dagar;
 du tenkjer vel at eg heb han gløymt,
 men eg heb han djupt i mitt hjarta gøymt.

Norsk folkevise.

407.

Paa Bøssevangen, der vil jeg bo, der vokser kløver over høie;
 der gaar hver ungkar med blanke sko og med en sølverknappet trøie
 der danser jentene med baand i haar,
 de lange fletninger til jorden naar, —
 ja, tro du mig, jeg sier dig: der er det fagert at leve.
 For der staar hassel og hjerl og el*, og der staar blaabær i lien
 og der staar geiten saa høit paa fjeld, og elven løper forbi en
 paa marken vokser den grønne løf,
 i skogen flyver den vilde gjøk;
 ja tro du mig, jeg sier dig: der er det fagert at leve.
 Der staar en seljepil i dalen trang, der bor en hulder bak stene.
 Der falder tiden mig aldrig lang, selv naar jeg sitter alene;
 ti engen dufter og trosten slaar,
 og huldren synger, mens elven gaar;
 ja, tro du mig, jeg sier dig: der er det fagert at leve.

C. Hauch.

408.

Eg beizla min sthvel og sala mitt sverd
 so batt eg merri med sida,
 so reiste eg meg til fattermord-serd,
 skulde standa den faarlege striden.
 Eg laag og eg datt, eg drøymde i natt,
 eg tykte den visa var bakvend radt.
 Og reven var raud, og iforn var suaud,
 det var tvo dyr uti skogen.
 Der stod tvo iforn og tamde ein bjørn,
 dei vilde vel hava'n for plogen.

Og lafsen upp i furetopp
 han braut smaalsauvet av greiner,
 og ikorn ned paa havsens botn
 skulde bryta upp store graasteinar.
 Snigelen laag upp aa høge heid
 og stanga ned sthi med horni.
 Og reven hadd' fenge foteverk,
 no kom han tje heimatt til borni.
 Robben han var gjætar-svein
 han skulde gaa etter sauom.
 Der stod ein stein paa fire bein,
 han sat og tvo seg i augom.
 So kom der fram ei graasala geit,
 var avhogne alle tri beini.
 So sende dei henne til Dovrefjell
 aa verja mot alle graabeinar.
 So kom der fram ein gamall blind mann
 skulde sjaa for det leid no med tidi,
 og maanen han gol, og stjernone song,
 og gaulen han stein burt i lidi.
 So gjekk eg meg til kyrkjehus,
 der stod tvo messar og presta,
 der brann ein flokkar og sang tvo ljøs,
 der ringde tvo raudmaala heistar.
 Eg laag og eg datt, eg drøymde i natt,
 eg tyste den visa var bakvend radt.

Yorst folkevise.

409.

Vakna, vakna! Dagen strøymmer frisk og frid!
 Vakna, vakna! Soli lær i lund og lid.
 Fuglen skjæker vengjer, og doggi stin paa straa.
 So vakna, vakna alle daa, til arbeids gaa!
 Vakna, vakna! Morgonstund hev gull i munn!
 Vakna, vakna! Drick av livsens helsebrunn!
 Kjenn for friskt det angar fraa fjell og dal og sund;
 ver med naar livet etter blund hev høgtidsstund.

Vakna, vakna! Dagen strømer frisk og frid.
 Vakna, vakna! Soli lær i lund og lid,
 fuglar syng og tirlar, og himlen er so blaa.
 So vakna, vakna alle daa, — til arbeids gaa.

Lars Ekeland

410. Egen melodi.

Se, nu stiger solen af havets skjød,
 luft og bølge blusser i brand, i glød;
 hvilken salig jubel, skjönt alt er lyst,
 medens lyset lander paa verdens lyst.
 Jeg vil aande luften i fulde drag,
 synge Gud en sang for den lyse dag,
 takke ham at morgnen mig end er sød,
 at mig dagen fryder, trods synd og død.
 Takke ham som gav mig, naar sol staar op,
 selv at søle morgen i sjæl og krop,
 at al mørkhed svinder og sjæleve,
 blot jeg trygt vil sige: Din vilje ste!
 O at jeg tør favne dig, skjære dag,
 kalde dig med navne min sjæls behag,
 alle gode navne som bedst jeg ved:
 Moder, søster, elste: min kjærlighed!
 Lyshvæld bag ved lyshvæld i himlen ind,
 did hvorfra den kommer nu morgnens vind,
 ret som om det aanded af lyset ud — —
 o du milde fader, min skaber, Gud!
 Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
 lad mig ifkun stæbne imod min grav:
 Livets Gud mig skjærme, jeg er hans barn,
 ud hans haand mig river af dødens garn.
 Se, da stiger solen af hav paa ny,
 alle dødens skygger for evig fly,
 o for seiersjubel, for salig lyst:
 Lyset stander stille paa livets lyst!

Jakob Knudsen.

411.

Der strømmer en flod mod det evige hav -
 med kraften helt underfuld;
 hver hjergets malm i dens bølge-grav
 dens strøm forvandler til guld.
 Den guldfloed strømmer mod evigheds hav
 fra livets paradiskyst
 den bruser med kraften guddommen gav,
 dybt gennem naturens bryst.
 Den strømmer i alle naturer ind
 hvor guddomslivet end bor:
 dens strøm forvandler i menneskets sind
 til himlen den sorte jord.
 Den bruser gennem digterens bryst
 med livets evige klang:
 hver sorg den forvandler til vemod's lyst,
 hvert suk til smeltende sang.
 Selv stenen, der knuged med bjerge-vegt,
 opløses til gyldne gran;
 forklaret bortsvømmer stenenes slegt
 i livsstrømmens ocean.
 Strøm, guld-flod, strøm mod det evige hav
 med kraften helt underfuld!
 hver livets malm i din bølge-grav
 omsmelt til det lutrede guld!

Angemann.

412. Som 64.

Du som veien er og livet,
 dig vi har vort haandslag givet,
 dig det er paa hvem vi tror;
 mellem alle verdens røster
 din er ene den som trøster,
 led os i dit hyrdespor!
 Hjælp os paa de trange stier,
 støt os i de bratte ller,
 sval os under dagens brand!

- Vogt os paa de glatte stene,
 trøst os, skal vi vandre ene,
 du som altid vil og kan!
 - Giv at dig vi følger efter,
 nær de smaa, de svage kræfter,
 høi vor vilje, smelt vor trods!
 Lad dit navn i hjertet brændes,
 saa ved dig vi her maa kjendes,
 at du hist maa kjende os!

Chr. Richardt.

413.

I hagen sat mori med barnet paa sang
 millom roser;
 ho lo og ho hyfste det dagen so lang
 millom roser;
 ho kysste paa auga, ho kysste paa kinn:
 „Gud gjeve eg alltid saag kvilstaden din
 millom roser.“
 Og hagen vart bladlaus; han døybde kvar leik
 millom roser;
 i stova laag guten so kald og so bleik
 millom roser;
 og mori batt graatfull kring lista ein krans;
 no skulde ho alltid sjaa kvilstaden hans
 millom roser.

Kristofer Janson.

414. Tone av Agathe Bacher Grøndahl.

Endnu et streif kun av sol,
 endnu en lustning fra hav.
 Endnu et smil fra min kjærlighet,
 kom saa død, kom hastelig!
 End kun et blif fra min ven,
 endnu et tryk av hans haand
 endnu en lyd av de kjendte trin!
 Kom saa, kom, du bedre land!

Endnu en inderlig bøn
 til Kristus, at han mig føre vil,
 mens jeg vandrer op ad den gyldne sti,
 kom saa, kom! o evighet! Somerfet.

415.

I himmelen, i himmelen, hvor Gud, vor Herre, bor,
 der faar vi ham beskue snart, i salighet saa stor
 :|: og synge: hellig hellig der :|:
 nær herren Zebaoth.

I himmelen, i himmelen, ja der er klarhet sin
 saa at den klare solen selv, ei kommer nær med sin,
 :|: der aashn vi til aashn staa :|:
 nær herren Zebaoth.

Og al den ting os tynger her, vor herre tage skal
 og tørre alle taarer av, uti sin glædesfal.
 :|: Og døden den er ikke mer :|:
 nær herren Zebaoth.

O, Herre Jesu, vær os god, giv vore synder til,
 forsøke du vort svake mod, alt som du selv vil,
 :|: gjør at vi kan frimodig staa :|:
 nær herren Zebaoth.

Og dødens haarde stridestund, o Herre lindre vel
 naar det til enden lider da, o Herre tag vor sjæl.
 :|: Og la os saa en evig ro :|:
 nær herren Zebaoth. Laur. Laurinus.

416.

Nærmere Gud til dig, nærmere dig,
 om det end forset er, som løfter mig,
 jeg synger glad fordi Jesus har gjort mig fri:
 Nærmere Gud til dig, nærmere dig!

Naar paa min pilgrimsfærd solen gaar ned,
 mørket omgiver mig i ensomhed,
 o Fader da mig lær ogsaa at synge der:
 Nærmere Gud til dig, nærmere dig!

Før mig mot fredens hjem hen ved din aand,
 lær mig at tage alt blot af din haand,
 da kan i Jesu navn, jeg hvile i din favn,
 nærmere Gud til dig, nærmere dig!

Kald mig saa hjem engang, frigjort og glad,
 op til min Faders hus, i Sions stad.
 Da engle bære mig nærmere, Gud til dig,
 nærmere Gud til dig, nærmere dig.

Sarah F. Adams.

417. (415).

Der staar et slot i vesterled, tækket med gyldne skjolde;
 did gaar hver aften solen ned bag rosenkryernes volde.
 Det slot blev ei med hænder gjort, mageløst staar det smykket;
 fra jord til himmel naar dets port; vor Herre selv det har bygget.
 Fra tusen taarne funkler guld; porten skinner som ravet;
 med straalestøtter underfuld sig borgen speiler i havet;
 Guds sol gaar i sit guldslot ind, skinner i purpurflæder;
 i rosenkry paa borgens tind staar Ihs ets banner med hæder.
 Solenglen svinger Ihs ets slag, vandrer til fjerne lande,
 ham følger liv og lys og dag bag nattens brusende vande.
 Dig solen farer livet hen, gaar til forklaringskysten;
 med glans opdukker sol igjen fra paradiset i østen. Ingemann.

418. (416). Som: Nu hviler marf og enge.

Nu luffer sig mit øie,
 Gud fader i det høie
 i varetægt mig tag!
 Fra synd, fra sorg, fra fare
 din engel mig bevare,
 som ledet har min fot idag.

419. (417).

Hösten är kommen, hör stormarne gny!
 Svanen tar avsked och svalorna fly.
 Blomman har bäddat i mossan sin grav,
 vågorna brusa på villande hav.
 Näcken mot klippan guldharpan slår
 skogsbruden faller sit grönskande hår.
 Solen är slocknad, så mörkt blir på hed;
 regnbäckar gråta längs fjällarne ned;
 källan på knä står invid deras fot
 och i sin urna tar tårarne mot.
 Sommarn här nere har slutat sit lopp;
 där uti stjärnorna tindrar han opp.

C. F. Dahlgren.

420. (418). Egen melodi.

Sjaa solé paa Anaripigg! | No gaar ho dit som ho um natté ligg
 men fhsst ho me | og stein og tre | og alle te—forgylle lgt.
 Budeia fkbatta fraa sitt sel: „Aa montru kúe kjóm no te
 se sjæt?”

Hurulilu — | lihulihul | Mi søte fu æ grumast stødt.”

Bjöllun' dumt bakum haugom tona,

flonken rart atti bergom kjoma,

beffjin' filla som taaror stilt, — | e æ hug-ilt.

Ror reint forunderleg au lell, | mitt hjarta hoppa upp i me i fve

Ror rart dæ æ, | naar fjellé tæ | sin avstje mæ | sin fjære gut

Baa Høvrings vakre fæterstul i dag visst siste gong e he
 mi jul.

Dæ hende fleir, | at aller meir | døm saag sitt reir, | naar dæ
 flaug ut.

Aller gjentun' saa vakkert hulla,

berg-kjom, beffjin' og bjöllun' sulla!

Dette spaar me visst infort ilt, — | e æ hug-ilt.

Stal her i ver'n e infje saa | ho Marit, som e held saa mykij ta

Men taasor saa | skull e da saa | mitt auga paa | min fjæraste

Ho va fornem, men infje grum, | den fhsste gjenta som
 drøymde um;

i dag ho sa, | saa mykje bra, | med graat me ba | aa hugse se.
 Sa du gjere me blautt i sinne,
 naar alt anna glett utur minne.
 Men aa saa de, — dæ slepp e snildt; — | e æ hug-ilt.
 Sjaa den som kjøm i snørivs-kjøl! Aa stin paa ho, du vakre,
 raue sol!
 Aa kjære fjell, | stift kus lell | heimatt i kvell! | so slepp ho gaa.
 Aa hauge, gier døtt høge naa, | saa gjenta mi si tu fraa døtt
 kan sjaa!
 Aa, berg-kjøm ti | ei litor ril | Væt bjølla si | ho høyra saa!
 Kjære dale, døtt me maa gøymel
 Kanskje tør ho si sorg daa gløyme.
 Zmbert, no maa du graate stilt! | So æ hug-ilt.
 Aa solé ned bak tindom datt, | og sjennum' glytte fram og maanen
 spratt.
 No vart dæ kvell; | farvel, farvel, | du gamle fjell | e elsta mest!
 Din blome Zmbert aller naar, | e stegalaus te himils infje gaar.
 Kor bær dæ te | saa tver du æ, | slitt negte me, | du sjøl veit best.
 — Marit veit nok eit anna stelle,
 meire grepa hell Høvrings-sjelle,
 der oss korfje skal vera stilt | hel bli hug-ilt.   Engebret Høngen.

421. (419).

Si ere en nation vi med, vi smaa en alen lange:
 et fædreland vi frydes ved; og vi, vi ere mange.
 Bort hjerte vet, bort øie ser hvor godt og vakkert Norge er,
 vor tunge kan en sang blandt fler av Norges æresfange.
 Her grønt er græsset ingensteds, mer fuldt av blomster vævet,
 end i det land hvor jeg tilfreds hos far og mor har levet.
 Jeg vil det elste til min død, ei bytte det hvor jeg er fød,
 om man et paradys mig bød av palmer oversvævet.
 Hvor er vel himlen mere blaa? Hvor springer vel saa glade
 de bækker som i engen gaa for blomsterne at bade?
 Selv vinteren jeg frydes ved, saa hvit og klar som strøet med
 al stjernehimlens herlighed og hvite liljebade.

Jeg ikke vil for fremmed vaar min norſke vinter bytte,
 og fremmed ſlot ei nær forſlaar imot min faders hytte.
 Han ſier han er der ſaa fri. Det ei ſaa nøie fatter vi;
 men noget godt er viſt deri, ſom værd er at beſtytte.
 Gid jeg da ſnart maa blive ſtor — jeg har ſaa længe biet —
 at tappert jeg kan verne for min faders dyre frihet!
 Og ſkulde nogen vel med magt ſaa fædrelandet ødelagt?
 Hvert liv, min fader jo har ſagt, er til dets frelſe viet.
 Det leve da ſom gran og fyr, de ſterke eviggrønne!
 ſom ſtjernene bak ſine ſky'r er altid like ſkjønne!
 Kom vaar og høſt ſom altid før med blomſter for min moders død
 med gyldent korn paa faders ſtør, ſom vil du dem belønne.

Henrik Bergeland.

Regiſter.

No.		No.	
337.	Aa der æ bent	174.	Blaamann
321.	Aa du ſom ſkapte	179.	Blandt alle lande
280.	Aa eg veit meg eit land	11.	Bliv hos os
363.	Aa gud velſigne kvar og ein	120.	Blomſter i vaar
334.	Aa hjelp meg du	224.	Bondeſtanden
355.	Aa kyri mi	211.	Brede ſeil
140.	Aa liba, det er aa elſta	17.	Bringer livet
395.	Anders Herre	369.	Brøite ſig rydning
282.	Aa nei for himmel	21.	Da barnet ſov ind
406.	Aa Olav, Olav	245.	Dagen er kommen
403.	Aa ſtaffars beſte hare	347.	Dagen var fager
319.	Aa tænk paa Gud	331.	Dagſens auga
405.	Aftenen er ſtille	109.	Dauden gjennom
293.	Agnes min deilige	191.	Dei gamle fjell
92.	Alle mineilder	339.	Deilig er den himmel blaa
394.	Alltid vi det vorde	116.	Deilig er jorden
176.	Allt det ſom no	292.	Dei ſegjer at guten
155.	Alterhjet	212.	Dei ſtod paa Stilleſtab
4.	Allt hvad ſom	210.	Dei vil alltid
49.	Alltid freidig	162.	Den dag ſjem alabri
89.	Allt ſtaar i	361.	Den fyrſte ſong
234.	Arbeidsmand	186.	Den gang vort eget land
209.	At far min	225.	Den norſke ſjømand
244.	At frihet	227.	Den norſke ſtudent
98.	Barnelivets fagre dage	104.	Den nærmer ſig
34.	Barnet høyrer	71.	Den ſignebe dag

No.
 38. Den store mefter
 172. Den tyngste sorg
 287. Der aander
 315. D'er brotne kvistar
 237. Der er en rigdom
 82. Der er en vei
 268. Der er et yndigt land
 271. Der er haab
 235. Der gaar et stille
 351. Der heime fjellet
 181. Der ligger et land
 141. Der skinner en sol
 417. Der staar et slot
 79. Der stander et hus
 389. Der stod sig et slag
 411. Der strømmer en flod
 110. De som med taarer
 318. Det ein hev
 200. Det er min sjæl
 23. Det er mørkt
 157. Det er saa yndigt
 344. Det folk som frægt vil vera
 305. Det har arbeidet længe
 232. Det høyrdest ved natt
 253. Det kors
 166. Det lyser over Norden
 194. Det lysnet
 147. Det maal du gav
 281. Det stig av hav
 46. Det stiger ein full
 201. Det var i kveld
 125. Det vi ved
 276. Du gamla
 177. Du gamle mor
 345. Du Herre som er sterk
 283. Du slog
 412. Du som veien er
 390. Du spørger
 205. Du søndagskveld
 304. Du var den unge
 168 5. Duba sette seg
 215. Eder hviis navne
 408. Eg beifla min sthvel
 173. Eg gjætte Tulla
 385. Eg gled meg
 290. Eg heiter
 352. Eg livde millom berg
 44. Eg saag bert attende

No.
 350. Eg ser dette landet
 47. Eg tenkjer paa
 163. Eg tilke so
 165. Eg veit ei litt gjente
 326. Elst din næste
 342. End lever kjærligheden
 414. Endnu et streif tun
 103. En liden stund
 203. Enno ein gong
 158. En stormvind gaar
 122. En ungbird stander
 317. En ungdom
 300. Erling Skafke
 139. Er lyset for de lærde
 135. Et jevnt og muntert
 42. Et kors
 43. Et jul
 341. Et undres jeg paa
 255. Foragtet av de store
 242. Fra arilids tid
 228. Fra by, fra bygd
 401. Fra fjerne lande kom hun
 222. Fram bønder
 373. Fram Østerdøler
 13. Fred hviler over land
 239. Fred og frihet
 26. Fred til bod
 66. Frelseren er mig en
 127. Fremad er verdens
 254. Fremad! fremad!
 240. Frihet bedre er
 241. Frihet er det bedste
 164. Fyrst eg saag atter
 269. Fædreneland
 233. Förfäras ej
 303. Før var der knapt
 182. Gamle Norig
 56. Glade jul
 378. Glad sit Norge
 382. Gud os gav en trofast ven
 59. Guds engle i flod
 25. Guds fred er mer
 153. Guds fred over huset
 217. Gud signe Norigs land
 216. Gud signe vaart
 218. Gud sign vor konge god
 77. Guds menighed syna
 327. Guds rike er eit fredens rike

- No.
 202. Gylbenlaf
 362. Handi hans far min
 128. Hans dag blev
 105. Han som har hjulpet
 365. Heil deg, stillfarande fylking
   48. Heimen er baade
 399. Hell dig du höga Nord
 377. Hellig Olav stod
 228. Hel tungt han
 383. Herind skal samles
 183. Her er det land
   40. Herrens röst
   30. Herre, ta
 208. Her ser eg fagre
 297. Her ser eg Haralds
 301. Herr Sinclair
 286. Her spirer i Norge
   61. Hil dig Jresser
 193. Hu hei! for er det vel
 154. Huset som Gud har bygt
 138. Hvad solstin er
 112. Hver aarstid
   88. Hvert et lys
 180. Hvor i verden
 250. Hvor tribes noget godt
   52. Hyggelig, rolig
 247. Hvie fjeld
 265. Hvie Nord
 358 b. Här är ljuvt
 359. Hör, hur härligt sången
 288. Høstbrune søter
 419. Hösten är kommen
 261. I alle de riger
   76. I al sin glans
 197. I djupe dalar
   14. I fjerne kirkeetaarne
 413. I hagen sat mori
 415. I himmelen
 325. Ind under jul
 170. Ingerid Sletten
   80 b. I Norrigs better
   130. I stogen
 230. I sønner av fjeldet
   7 b. I østen stiger solen
 316. Ja lat oss strida
 367. Ja allesaman me med
 358. Jag vet en vrå
 248. Ja toldfri skal være

- No.
 178. Ja vi elsker dette landet
 133. Javist er her trangt
   58. Jeg er saa glad
   41. Jeg sit en trøst
 167. Jeg gif mig ud
   45. Jeg har baaret
 151. Jeg har et hjem
 150. Jeg kjører frem
 111. Jeg lever
   16. Jeg lægger mig
   36. Jeg saa ham
 196. Jeg undres paa
 156. Jeg ved en blomst
   78. Jeg ved en gammel kirke
 184. Jeg vil berge
 285. Jeg vælger mig april
 343. Jert hus skal I bygge
 364. Jesus av Gud far var sett
   70. Jesus himmelfaren
 256. Jord, i hvis favn
 328. Juleaften du er stjern
   55. Julen har englelyd
 160. Kanste vil der gaa
 101. Kirkefloffe
   87. Kjærlighet fra Gud
   74. Kjærligheds og
 102. Kloften slaar
   50. Klokkerne ringe
 371. „Koldtvand i blodet!“
 213. Kom en yngling
   75. Kom fredens
   3. Kom, Gud Helligaand
 137. Kom min Gud
   68. Krist stod op af døde
   9. Kun dagligdags
 238. Kunnskap skal styrke
 298. Kvast om skjeret
 329. Kved upp Guds folk
   91. Lad tun elementer smelte
   96. Lad os
   31. Lille Guds barn
 108. Livet er fra himmerige
 333. Lov Jesu navn
   10. Uhyggelig, ihhyggelig
   83. Uhyggeligt det folk
   7. Uhygets engel
 338. Vær mig, nattens stjerne
 106. Vær mig o flod

No.
 131. Løft bit høbe
 322. Lagnens fader vi forfage
 146. Maalet hennar mor
 274. Mandom, mod og morska
 198. Martje grønast
 258. Med Gud
 323. Med Jesus vil eg fara
 252. Med jubel
 262. Med krumveie
 379. Med taff i hjarta
 374. Me heisar vaart flagg
 313. Me høyrer stundom
 195. Mens hjelber
 143. Mens lien gulner
 251. Mens Nordhavet
 243. Mens vaarsolen
 368. Me reiser det som best er
 277. Midt i en jern tid
 340. Milbe Jesus
 185. Millom bakkar
 353. Min barneheim
 62. Mindes vi en fuldtro ven
 113. Min Gud
 97. Min mund og mit hjerte
 320. Mitt hjarta hev vore
 349. Mober er eit heilag ord
 33. Mober jeg er træt
 149. Mober's navn
 142. Morgenhanen atter gol
 5. Morgenstund
 32. Mot Herren i det hvie
 348. Naar David slo harpa
 190. Naar du vil
 29. Naar engang
 226. Naar stormen
 393. Naar vaaren
 121. Naar vaarmilb luft
 60. Navnet som flinger
 402. Nei sjaa for det blaamar
 392. Nisser og dverge
 308. No hissar me slagget
 72. No livnar det i lundar
 356. No haaen han shng
 302. Nordhav med din brem
 279. Norge, Norge
 192. Norges bebste
 219. Norges høitidsstund
 310. Norronafolket

No.
 189. No fer eg atter
 12. No soli
 152. No stend ho steller
 263. Nu det luster
 22. Nu løstes last og løfte
 418. Nu luffer sig mit eie
 51. Nu ringer alle flokker
 396. Nu solen gaar ned
 6. Nu sol i øst oprinder
 159. Nu tak for alt
 8. Nu titter til hinanden
 360. Nys seilet vi
 161. Nyst munde det regna
 416. Nærmere Gud til dig
 28. Nødig sige vi „farvel“
 169. Och liten Karin tjente
 231. O, fædreland
 336. Og alt um du liber
 168. Og det var liden Gudrun
 312. Og er det sant
 296. Og hebe du høyrte
 148. Og naar eg høyrer
 376. Og Norig vart sunne
 404. Og ræven laa
 145. Og var det litet
 204 b. Og vesle lerfa
 381. Og Bergeland laa
 220. O hil dig, Norge
 24. O Herre Krist
 2. O, hør os, Jesu milbe
 84. O, kristelighed
 93. O, lad din Mand
 299. O, la mig endnu
 225 b. Ondt ofte liber
 81. Op dog Sion
 37. O, sat jeg som Maria
 238 b. Os ha gjort
 236. Over vidtstrakte lande
 136. Paa det jevne
 221. Paa Gidsbold
 270. Paasteflosten
 126. Paa flog og engler
 206. Paa solen jeg ser
 407. Paa Rossvangen
 332. Renn upp pver grab
 391. Ring ind
 289. Saa lang er naa
 114. Saa families vi

- No.
 187. Saa slynger vi
 94. Saa ta da mine hænder
 86. Saa vide om land
 27. Saa vil vi nu sige
 232 b. Samles skal Norge
 337. Sandt er det sagt
 278. Sangen har lysning
 273. Se hist
 410. Se, nu stiger solen
 54. Sig mig den gamle saga
 330. Sjaa dagen sprett
 372. Sjaa no er det dag
 175. Sjaa no skal
 420. Sjaa solé paa Anaripigg
 249. Sjaa steinen
 201. Skjøn Norma
 124. Skyerne graane
 272. Slaverne raadbe
 354. Smaasporben
 291. Sole gaar
 134. So lang ei tid
 264. Sol er oppe
 107. Som dugg
 69. Som foraarssolen
 346. Som Israél med velbug hand
 18. Sov mit barn
 20. Sov nu mit barn
 19. Sov sødt barnlille
 99. Stol du kun
 259. Stræl din fot
 85. Synd og sorg
 63. Syng høit min sjæl
 397. Syng kun i din ungdoms vaar
 119. Syng med os
 398. Syng vor sal
 179 b. Sønner av Norge
 100. Tak Herre
 388. Takt, takt pas paa takten
 311. Tanker som hinanden trænget
 306. Tingmænd minde
 199. Tidt eg minnest
 357. Tilffjelds over bygden
 53. Til himlene
 257. Til kamp
 314. Til lags aat alle

- No.
 118. Till Österland
 15. Til vor lille gjerning ud-
 294. Torarin buestytte
 307. Trefarv'be
 375. Træd frem og tal
 380. Trøyst naar soli ho sig
 284. Tjuebæret
 35. Tænkt naar engang
 295. Udi de dybe dale
 115. Udrundne er
 65. Udrust dig helt
 67. Uforfagt, vær paa vagt
 309. Under fanen
 64. Under korsjet
 129. Under mig paa
 171. Ung Aslaug gjætt
 39. Urolige hjerte
 1. Vaagn og brød
 80 a. Vaar Gud beg vere Iob
 275. Vårt land
 366. Vaart rom me alldri
 409. Vafna, vafna
 370. Vantru, tvil og tunge tanker
 144. Velkommen hær
 57. Velkommen igjen
 214. Velkommen morgenrøde av
 95. Velkommen morgenrøde til
 400. Vi elfter bort land
 421. Vi ere en nation vi med
 246. Vi er et folk
 260. Vi fil ei under tibernes
 229. Vi færdes med lyst
 207. Vingede stæver
 384. Vi nævner et navn
 188. Vi vandrer
 286. Vi vil os et land
 90. Vorherre han er
 335. Vort jordliv er kun
 123. Vær from og tro
 132. Vær glad
 386. Vær trofast
 324. Vær velkommen herrens aar.
 267. Ytterst mot Norden
 266. Velgamle Norden
 117. Østerlæbe

er bygget av nordmænd — for nordmænd.

Ombord er der norsk befal, norsk mandskap, norsk betjening, norsk mat og norske medpassagerer. Naar man gaar ombord i baaten i New York eller i Halifax, sætter man foten paa norsk grund og er allerede under det norske flag. Dett merkes ikke bare ved ombordstigning i Juleskibet og paa bygdelagsfærdenes skibe — men hver eneste gang.

Den norske Amerikalinjes kontor hjælper og bistaar enhver med at planlægge og ordne reiser, enten det gjælder egen reise til Norge — uttagelse av de nødvendige papirer, saa reisen tilbage til Amerika ikke vanskeliggjøres — eller det gjælder paarørendes besøk til Amerika — besøks-visum ordnes paa nogen dage.

Gjælder det en reise over Atlanteren, saa gaa til agenterne eller direkte til Den norske Amerikalinjes kontorer:

New York: The Norwegian America Line Agency Inc., 22 Whitehall Street, tlgr.adr.: «Norwegamer».

Chicago: The Norwegian America Line Agency Inc., Mather Tower 75, East Wacker Drive, telegr. «Norse-line».

Minneapolis: The Norwegian America Line Agency Inc. 319 Se-

cond Avenue South, telegr.adr.: «Norwegamer».

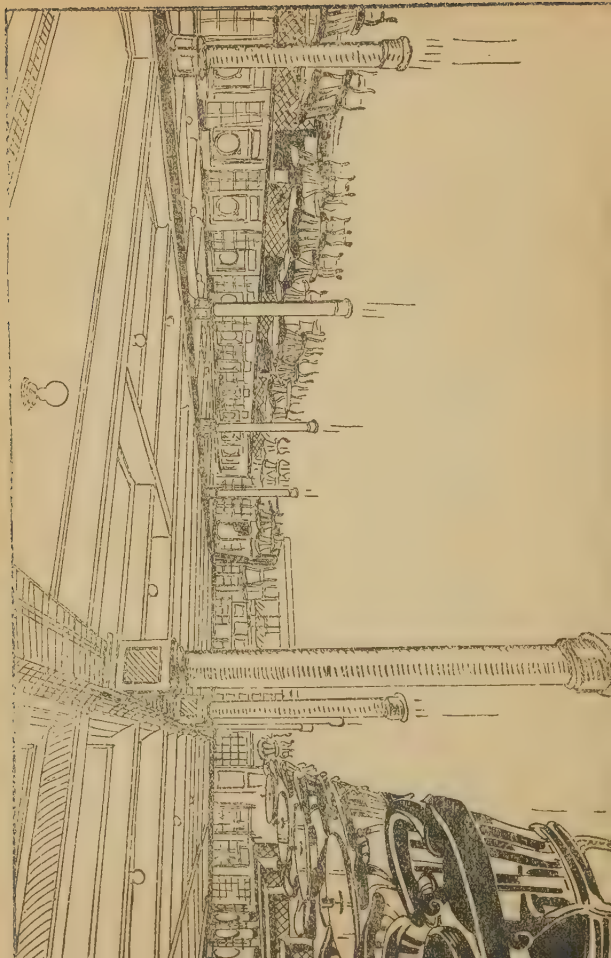
Seattle: Reidar Gjølme Co. Inc., Douglas Bldg., 4th and Union Sts. tel. «Gjølme».

San Francisco: Edwards & Vickery. 582 Market Street.

Winnipeg: The Norwegian America Line Agency, 278 Main Str.

sætter alt ind på virkelig at være
NORDMÆNDENES EGEN LINJE

Ombord i

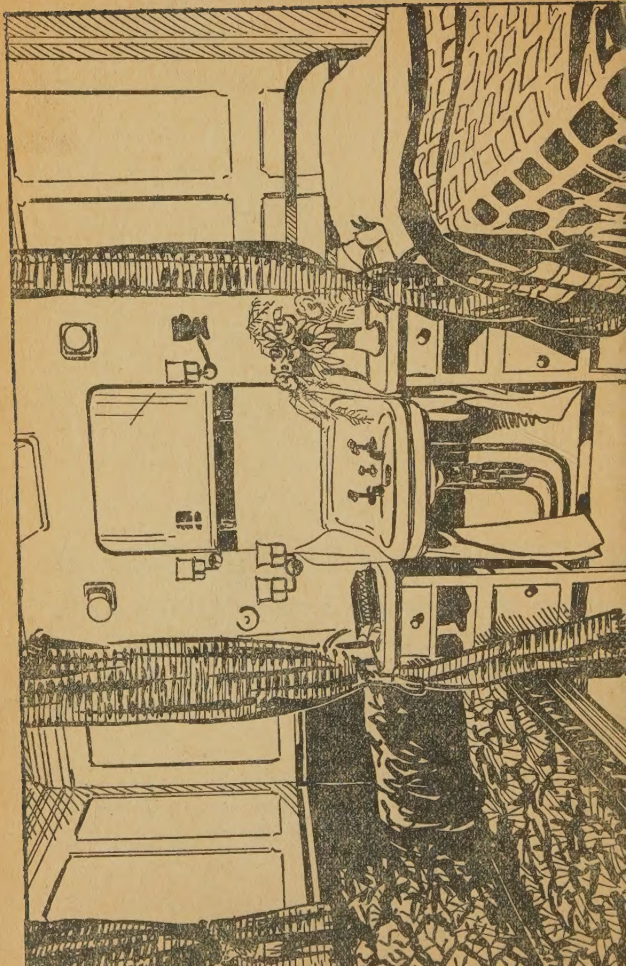
BERGENSFJORD og STAVANGERFJORD

er alt lagt an paa at passagererne skal like sig og føle sig «hjemme» like fra ombordstigningen.

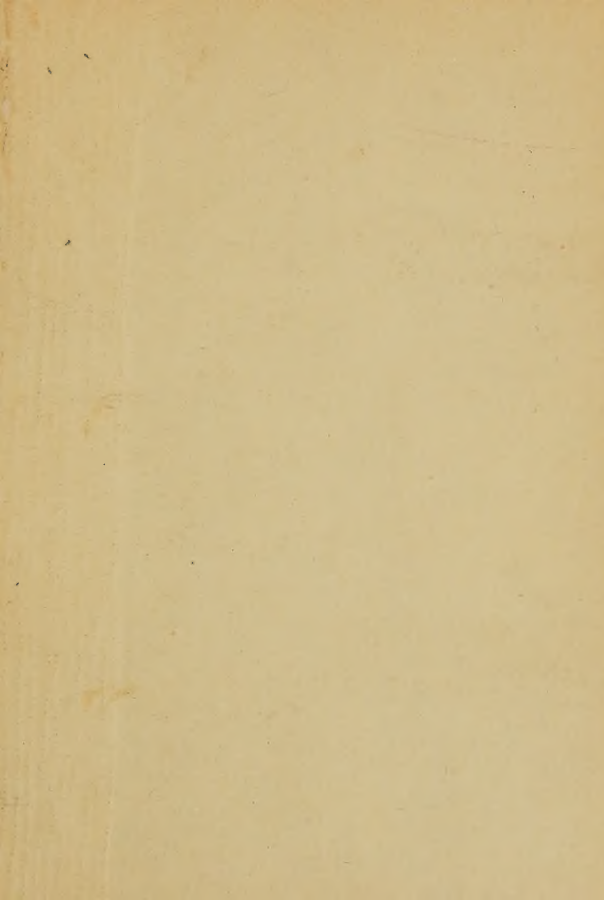
Lugarerne er luftige og rene, køierne er gode, maten er fremragende og betjeningen elskværdig og forekommende.

Der sørges for al slags underholdning ombord: Dæksleke, «olympiske» leke, dans, kino, karneval, kabaret m. m. Desuten er der foredrag og gudstjenester.

Det er Den norske Amerikalinjes haab at opholdet ombord skal bli et stort og varig minde for hver eneste passager.

BØKER FOR DET DAGLIGE LIV

- Alnæs, Ivar: Brevs og formularbok. Med rettskrivningsordlister. 2,60.*
Fremmedordbok. Ved dr. Ernst W. Selmer. Ib. 2,50.
Muldal og Alnæs: Rettskrivningsordlister. Med rettskrivning av 1917. 0,55.
Skard, Mattias: Nynorsk ordbok For rettskrivning og litteraturlesnad. 5,00.
Erken, Henriette Schönberg: Stor kokebok. 8. forøkede utgave med mange nye illustr. i sort og farve. 18,00; ib. 22,50; ib. m. skinnrygg 25,00.
— *Hushjelpen. Håndbok for dem som steller hjemme. 4,00; kart. 5,00.*
— *Syltning. Grønnsakers opbevaring. Vegetarretter. Illustr. Kart. 3,80.*
Garborg, Hulda: Heimestell. Kart. 3,00.
Løken, Olaus: Kokebok for almindelige husholdninger. Ib. 5,00.
Nissen, Henriette Wenche: Sykemat. Lærebok i tillagning av mat for syke og rekonvalescenter. 0,85; ib. 1,85.
Broch, Lagertha: Havebok for barn. Illustr. 1,50.
Lysbakken, Sigurd: Kortf. lærebok i havedyrkning. Illustr. Ib. 6,90.
— *Havestell til husbehov. Illustr. 4,00.*
Pedersen, Marien: Blomsterhaven. Flerårige planter. Med billeder og fargeplancher. 6,50 i stivt kartongomslag.
Skjerve, Kristiane: Sundhetslære for unge kvinder. 2,50; ib. 4,00.
Tschudi, R.: Barrestell. Barnets ernæring og stell i dets første leveår. 2,40; kart. 3,25.
Uchermann. Illustreret lægebok for hjemmet. Rikt illustrert. 22. tusen. 15,00; ib. 18,50; m. skinnrygg 20,00.
Selmer, J. Kr.: Praktisk hønsebok. Illustr. 3,60.
Strandli, Johs.: Malerbok for alle hjem. Med fargeplanche. 1,00.
Nickelsen, Robert: Altmuligmanden. En bok for nævenyttige folk. Illustr. 4,00; kart. 5,50.
Brun, Kr.: Haandbok i byggefagene. Illustr. Ib. 7,50.
Tandberg, G.: Bygningsvæsen paa landet. Omarbeidet av arkitekt Ivar Næss. Illustr. Kart. 15,00.
Printz, Axel: På feltfot. Håndbok for friluftsfolk. Illustr. 2,50; ib. 4,00.
Brun, Trygve: Radio-eksperimenter. Vink og raad for selvbyggere. Illustr. 5,00.
Gottwaldt, B.L.: Radio-amatøren. En haandbok for begyndere. Illustr. 3,00.
Berg, Mads, og Rasmus Stauri: Sangbok for norsk ungdom. 450 sanger, 325 melodier, hvorav flere tostemmige. Kart. 3,00.
Einbu, S.: Gjennem stjerneverdenen. Vor sol og dens følge. Illustr. 4,50; ib. 6,00.
— *Gjennem stjerneverdenen. Melkeveiens soler (Fiksstjernene). Illustr. 4,50; ib. 6,00*
— *Stjernekart med forklaring. Stivhft. 2,00.*
— *Bebodde Verdener i nytt Lys Illustr. 4,00; ib. 5,50.*
Refsdal, Ivar: Norge i vestlommeformat. 20 karter med navnefortegnelse. Ib. 2,00.
Verden i vestlommeformat. 24 kartblade med navnefortegnelse. Ib. 2,80.

H. A S C H E H O U G & C O.